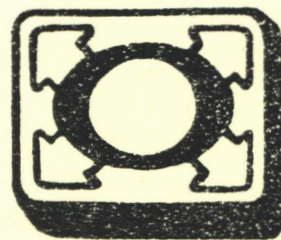

NIVFO

NORSK INSTITUTT
FOR VITENSKAPELIG
FORSKNING OG OPPLYSNING

bulletin

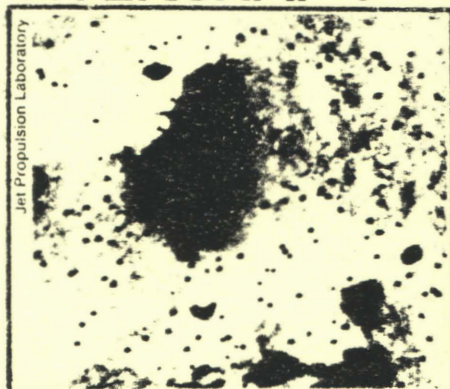
NR.4-5*85

Nederlenderen Gerard Croiset,
som døde i 1980, var uten tvil en
av det 20. århundres super-
stjerner innen parapsykologien.

ER PARAPSYKOLOGI VITENSKAP ?

ANSIKTET PÅ MARS

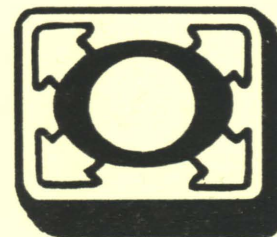
GERARD CROISET -
"MR. X"
SØLVGLINSENDE UFO..
MER OM KREASJONISME
ILLUSTRERT ØKKULTISME
NØYTRALT OG UHILDET
FRA UFO-ARKIVET
REINKARNASJON MED MER
CASH/LANDRUM-SAKEN
UFO I SOVJET

UFO OVER FIKSDAL
MØRGENDAGENS VERDENSBILDE ?
ER PARAPSYKOLOGI EN VITENSKAP ?
PYRAMIDENE I AUSTRALIA
ANSIKTET PÅ MARS
POLITIFOLK SÅ UFO OVER ØSTERSJØEN
HALLUSINASJONER HOS GISLER
URI GELLER SLÅR TIL IGJEN
KORT FORTALT
MED MER -

NIVFO

NORSK INSTITUTT
FOR VITENSKAPELIG
FORSKNING OG OPPLYSNING

bulletin

Nr.4-5*85

5. ARGANG

ISSN 0800-0360

POSTADRESSE:

Postboks 2119
7001 Trondheim
Telefon: 07/84 67 82

LANDSREGION ØST:

Bernt Ankersgt. 5
Oslo 1
Telefon: 02/11 47 50

LANDSREGION SØR:

Postboks 50
4821 Froland
Telefon: 041/38 425

LANDSREGION NORD:

Postboks 990
9401 Harstad
Telefon: 082/72 332

LOKALREGION VEST:

Postboks 198
4056 Tananger
Telefon: 04/69 63 45

ANSVARLIGE REDAKTØRER:

K. Stenødegård og Jan S. Krogh

TRYKK: NIVFO's Trykkeri

INNHold

	SIDE
GERARD CROISET	3
PAUL KURTZ TIL NORGE	9
"MR. X"	11
SØLVGLINSENDE UFO SKAPTE URO	13
UFO-RASISME	14
HYGGELIG MELDING TIL ALLE MED	
PARANORMALE EVNER	14
MER OM KREASJONISME	15
ILLUSTRERT OKKULTISME	20
"NØYTRALT OG UHILDET"	26
FRA UFO-ARKIVET	27
KUNSTIGE UFOER	28
REINKARNASJON MED MER	29
CASH/LANDRUM-SAKEN	31
NIVFO BESØKER SUFOI	39
UFO I SOVJET	40
UFO OVER FIKSDAL	43
MORGENDAGENS VERDENSBILDE ?	44
ER PARAPSYKOLOGI EN VITENSKAP ?	50
PYRAMIDENE I AUSTRALIA	53
MISKJENTE FORSKERE ?	54
LØGN OG LATIN I HELSEKOST	55
ANSIKTET PÅ MARS	56
POLITIFOLK SÅ UFO OVER ØSTERSØEN	59
HALLUSINASJONER HOS GISLER	60
"FYSISKE SPOR"	61
URI GELLER SLÅR TIL IGJEN	62
DYRENES LIV ETTER DØDEN	63
VED ÅRSSKIFTET	64

ABONNEMENT: KR. 95,— bestilles hos

NIVFO
Boks 2119
7001 Trondheim

POSTGIRO: 3 46 95 74 5 nr. pr. år.

ARTIKKELFORFATTEREN, PIET HEIN HOEBENS, BEDRIVER
UNDERSØKENDE JOURNALISTIKK FOR DEN NEDERLANDSKE
STORAVISEN DE TELEGRAAF

GERARD CROISSET

PARAPSYKOLOGIENS SUPERSTJERNE

Croisets karriere i det overnaturlige var bemerkelsesverdig. Ifølge hans biografier skal han ha løst flere av århundrets mest innviklede kriminalgåter - påvist hvor utallige tapte gjenstander var - og funnet igjen hundrevis av bortkomne personer. Hans overnaturlige helbredende evner sies å ha vært meget rike. Han eksellerte i forutanelser og påstås ved en rekke anledninger å ha forutsagt kommende hendelser. Det sies at de fleste av hans oppsiktsvekkende resultater ble oppnådd under vitenskapelig kontroll.

Gerard Croiset var respektabel. Mange velutdannede nederlendere som stiller seg skeptiske til ESP har greid samtidig å beholde den overbevisning at i hvert fall Croiset var ekte.

Denne mirakelmannen er gjenstand for en stor biografi av den amerikanske journalisten Jack Harrison Pollack, som påstår at han brukte fem år på å kontrollere igjen og igjen alle opptegnelsene om denne synske personen. Pollacks dom er: "Utrolig - men sant." Utrolig, javel. Men sant ?

Nederlanderens Gerard Croiset, som døde i 1980, var uten tvil en av det 20. århundres superstjerner innen parapsykologien.

SYNSKE DETEKTIVER

De praktiske resultatene til Gerard Croiset og andre synske personer som påstår å ha hjulpet politiet har til felles de fleste trekk ved "spontane saker". Slike saker oppstår gjerne under ukontrollerte omstendigheter, og det sier seg selv at de ikke kan gjøres om igjen. Dette betyr at det eneste bevis vanligvis består i det som vitner kan være i stand til å huske eller ønsker å fortelle. Før kritikeren kan felle en dom, må han stille to sentrale spørsmål:

1. Er det ingen utelatelser, feil eller bevisste forvrengninger i rapportene ?
2. Hvis det blir noe igjen etter besvarelsen av spørsmål 1: Er det ikke mulig å finne en annen forklaring enn ESP ?

KILDENE

Professor Wilhelm Tenhaeff har faktisk hatt monopol på studiet av Croiset. Tenhaeff var den nederlandske parapsykologen som i 1953 fikk det første professoratet i psykisk forskning opprettet ved et vanlig universitet - (Utrecht).

Hans bøker og artikler utgjør hovedkilden for opplysninger om Croiset. Saken om Croisets synske evner står og faller med i hvilken grad man kan stole på hans lærde rådgiver. Dessverre er svært lite av Tenhaeffs arbeider blitt oversatt, så vi skal her referere til Pollacks engelskspråklige "Croiset den synske". Pollack er journalist, ikke vitenskapsmann. Men hans biografi må likevel ses som et autoritativt skrift, idet det ble skrevet under personlig rettleiding av Tenhaeff selv. "Utrettelig dobbeltsjekket han opplysningene i mitt manuskript", sier Pollack i sitt forord. Professor Tenhaeff bekreftet stolt dette i sitt tidsskrift "Tijdschrift voor Parapsychologie", som er det offisielle tidsskrift for Det nederlandske selskap for psykisk Forskning. Ifølge Tenhaeff ble biografien "Croiset den synske": "... skrevet på grunnlag av opplysninger som jeg skaffet og likeledes under mitt oppsyn."

POLITIREGISTRE

Ifølge Pollack vant Croiset bifall ikke bare fra parapsykologer, men også fra politifolk over hele verden, for sine resultater i synsk detektivarbeid. Biografien forsikrer oss: "Jeg har kontrollert dokumentene i sak etter sak i politiregistrene."

Jeg forstår ikke helt hva han mener. De fleste dokumenter han sikter til må ha foreligget kun på nederlandsk, og jeg tviler på at han noensinne har lært seg det språket. Det eneste nederlandske uttrykket jeg har funnet i bokens hans er "tak", og selv dette eneste eksemplet er feil skrevet.

Naturligvis har Pollack stolt på resymeer eller oversettelser av angjeldende dokumentasjon som Tenhaeff og andre bekjente i Nederland har laget i stand for ham. Han må ha trodd at denne fremgangsmåten var helt sikker, for alt stoffet hans skulle jo dobbeltsjekkes av en fremstående vitenskapsmann, en professor ved et statsuniversitet, en pionér som var blitt sammenlignet med Copernicus, Freud og Einstein av den amerikanske psykiater og parapsykolog dr. Berthold Eric Schwartz. (1)

"GUTTEN PÅ FLÅTEN"

Det er nå på tide å se nærmere på en av Croisets mest imponerende suksesser. Det er den saken som er blitt kalt "Gutten på flåten" og som er gjengitt på sidene 106-107 i Bantam's pocketbok-utgave av "Croiset den synske". Denne saken er ofte blitt omtalt i PSI-litteratur, og Tenhaeff selv har uttalt mer enn én gang at den er en av klassikerne.

Pollack beretter følgende (uthevelsene er foretatt av meg.):

Den 10-årige Dirk Zwenne forlot sitt hjem i byen Velsen i sanddynene nær Nordsjøkanalen lørdag 29. august 1953 ved 2-tiden om ettermiddagen for å gå og leke. Da gutten om kvelden ikke var kommet hjem igjen, begynte foreldrene å bli engstelige. De ringte til politiet, men uten hell. Da det ikke var funnet et eneste spor etter gutten etter to dager, ringte guttens onkel til Croiset. Han hadde fått oppgitt Croisets telefonnummer av en politiinspektør i Enschede 180 km unna. Et av de øyeblikkelige bilder som den synske så var at Dirk hadde druknet: "Jeg ser en liten havn, en liten flåte og en liten seilbåt. Gutten lekte på flåten. Han snublet og falt ut i vannet. Idet han falt, slo han hodet mot seilbåten og fikk en skade i hodet på venstre side. Dette er veldig trist. Det var sterk strøm i havnen. Guttens lik vil bli funnet om få dager i en annen liten havn som har forbindelse med

den første havnen." Dessuten ble liket av Dirk Zwenne funnet fem dager etter at han var blitt borte, i denne havn nr. 2, og akkurat som Croiset hadde sett det, hadde gutten en skade på venstre side av hodet. Flåten og seilbåten ble funnet i den første havnen - igjen akkurat som beskrevet av den synske. "Det er meget sannsynlig at alt skjedde slik som den synske hadde sett det," avslutter professor Tenhaeff.

Dette ser ut til å være et virkelig slående tilfelle. Men merkelig nok har ingen tidligere tenkt på å sammenligne denne versjonen med et brev som ble gjengitt i "Tijdschrift voor Parapsyologie" i 1955 (bind 23, nr. 1/2). Det var skrevet av A.J. Allan - onkelen som hadde henvendt seg til Croiset. Fra denne rapporten (som er "begravet" i en artikkel av Tenhaeff) får vi en idé om det som virkelig hadde skjedd. Mandag den 31. august ringte Allan til den synske, som på det tidspunkt bodde i byen Enschede i det østlige Nederland. Han gjorde dette etter råd fra Gorter, politiinspektør i Haarlem, som også var annensekretær i Det nederlandske selskap for psykisk Forskning (SPR) og en bekjent av både Tenhaeff og Croiset.

Etter at den synske hadde bekreftet at han forsto hva oppringningen gjaldt, sa han til onkelen: "De må lete i nærheten av en gassbeholder."

Allan: "En gassbeholder?"

Croiset: "Ja, det kan være en tank eller en kjele eller noe slikt. Jeg ser en vei og et lite dike. Jeg ser også en liten bro og noe vann. Er det guttens far jeg snakker med?"

Allan: "Nei, De snakker med en onkel."

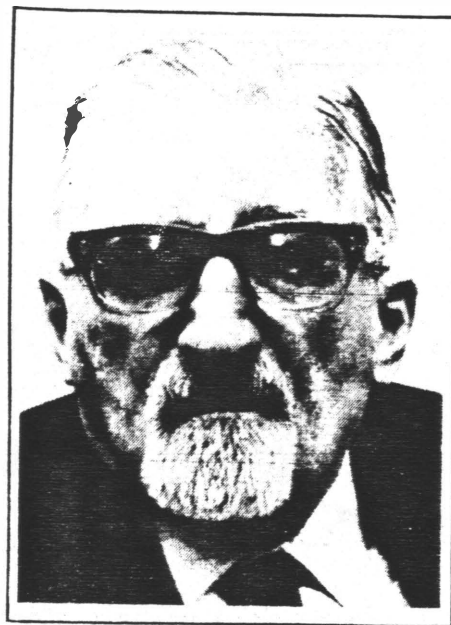
Croiset: "Javel, jeg kan altså snakke rett ut. Gutten er druknet. Han er død. Jeg ser også en brygge og en robåt eller noe slikt. Det er der gutten må være."

Allan: "Kan det være Nordsjøkanalen?"

Croiset: "Nei, den er for bred. Jeg ser nemlig ikke så mye vann."

Allan: "Hvor er det da?"

Croiset: "Jeg kjenner ikke området Velsen, men De må se etter i nærheten av den gassbeholderen eller tanken jeg nevnte. Det er til høyre for den. For å bli helt sikker, burde jeg komme til Velsen. Ring meg igjen hvis det blir nødvendig." Samtalen slutt.

Professor Wilhelm H. C. Tenhaeff, den nederlandske parapsykologen som i 1953 inntok den første lærestol i psykisk forskning som noen gang er blitt opprettet ved et vanlig universitet (Utrecht).

Nederland er fullt av veier, diker, små broer og vann, brygger, robåter og gjenstander som kan beskrives som gassbeholdere - tanker, kjeler "eller slikt noe". Croisets inntrykk var slett ikke presist uttrykt. Hans beskrivelse kunne egentlig brukes om et ukjent antall steder i landet.

Ifølge Allan så politiet nærmere på flere muligheter, men konkluderte så med at Croiset måtte ha "sett" en liten havn i nærheten av et vannrenningsanlegg. Det er en temmelig overraskende fortolkning i og med at akkurat denne "havnen" utgjør en del av Nordsjøkanalen. Den synske hadde vært klar på bare ett punkt: "Vannet" var i k k e Nordsjøkanalen. Jeg synes at dette tyder på at politiet må ha hatt sine egne grunner for å anse den lille havnen som et sannsynlig sted.

Politiet bestemte seg for å sokne i denne havnen den følgende dag. Tirsdag fikk politiet vite at Dirk før han forsvant hadde fortalt en av vennene sine at han hadde funnet "en fin flåte".

Croiset - som ble oppringt igjen senere denne dagen - begynte nå å få inntrykk også av en flåte. Allan an-

tyder at det skyldtes telepati, men den skeptiske leser vil nok tenke seg en mer naturlig forklaring.

Letingen i den lille havnen gav ikke noe resultat, og neste dag ba Allan Croiset komme til Velsen. Den synske ankom samme kveld, i følge med professor Tenhaeff. Croiset ble ført til havnen, og der fikk han straks "sterke følelser". Han sa at gutten hadde lekt på flåten, hadde mistet ballansen og slått hodet mot noe hardt. Allan noterte at "ifølge Croiset var slaget skjebnesvangert."

Croiset forutsa at liket ikké ville bli funnet før mandag 7. eller tirsdag 8. september og at det ville ha en skade på venstre side av pannen.

Den synske ble deretter tatt med til en annen liten havn, også den en del av Nordsjøkanalen. Men her fikk han ingen "følelser".

Neste morgen, torsdag 3. september, ble Dirk Swennes lik funnet i kanalen, like ved inngangen til den andre lille havnen man hadde besøkt. Hodet hadde noen skrammer, men ikke der Croiset hadde antydnet. Det er aldri blitt fastslått hvor og under hvilke omstendigheter gutten hadde falt i vannet.

Leseren bes nå om å sammenligne denne lange historien med Pollacks "resyme" - og la Dem forbause over den magiske metamorfosen som under gjenfortellingen hadde foregått med den svært lite oppsiktsvekkende hendelsen. Croisets inntrykk hadde vært svært vage og alt annet enn treffsikre. Likevel viste man senere til denne saken som et klassisk eksempel på et synsk detektivarbeide med full klaff...

Hvordan kunne denne forvrengningen ha overlevd sjekkingen og dobbeltsjekkingen til en erfaren amerikansk journalist og en fremtredende universitetsprofessor? Svaret på dette spørsmålet kan være nøkkelen til mye av Croisets mysteriet. For det var professor Tenhaeff selv som kokte sammen den falske versjonen. Han trykket Allans versjon i sitt "Tijdschrift" bestemt for hjemmemarkedet og laget derpå en spesialversjon for eksport.

Alt journalisten Pollack behøvde å gjøre var å utbrodere den versjonen som

professor Tenhaeff allerede hadde offentliggjort på tysk (i Zeitschrift für Parapsychologie und Grenzgebiete der Psychologie, bind 2 nr.1 1985) og på engelsk ("Proceedings of the Parapsychological Institute of the State University of Utrecht", nr. 1, desember 1960). Denne siste versjonen lyder som følger:

Da det den 31. august ikke var blitt funnet noe spor etter barnet, ringte en onkel av den savnede gutten til herr Alpha (Croisets kodenavn). Han hadde fått navn og adresse av en politiinspektør. Iflg. den synske var barnet druknet. Blant "bildene" som herr Alpha "så" var noen som refererte seg til en liten havn. I denne lille havnen "så" han en liten flåte og en liten seilbåt. Ifølge den synske hadde barnet lekt på flåten. Han antok at barnet under leken hadde falt i vannet. Det virket som om gutten i fallet hadde fått en skramme på venstre side av hodet ved å slå seg mot seilbåten. På grunn av sterk strøm i havnen, sa den synske, ville liket bli funnet i en annen liten havn som var forbundet med den første. 3. september, akkurat som den synske hadde "sett", ble Dirk Zwennes lik faktisk funnet i havn nr. 2 med en skramme på venstre side av hodet. (Mine uthevelser.) (Her med strek under - red.)

På alle viktige punkter er denne versjonen identisk med Pollacks. I denne form blir "Gutten på flåten" til "en troendes kjæreste bevis". Denne versjonen ble trykket som hovedoppslag i et nummer om Croiset i september 1979 i "Holland Herald" (et engelskspråklig magasin som inneholder reklame om Nederland) og kom derfra i Ryzls "Parapsychology", i "A Scientific Approach" og diverse andre tidsskrifter. Det er helt på det rene at i dette tilfellet forfalsket professor Tenhaeff bøkene. Den sannsynlige grunn til at han gjorde dette skal vi drøfte senere.

POLLACK SOM VITNE

USA-journalisten Jack Harrison Pollack kan ikke tillegges ansvaret for de alvorlige feilene i omtalen av saken om

"Gutten på flåten". En journalist må væte tilgitt at han godtar forsikringer gitt av en universitetsprofessor. Han må imidlertid holdes ansvarlig for sine rapporter om det han påstår selv å ha vært vitne til.

I "This Week" for 19.februar 1981 (en lett brodert versjon finner man på sidene 25-26 i pocket-utgaven av biografien) forteller Pollack at han husker at han var til stede da Croiset 21.mai 1960 ble oppringt av en nabo til den forsvunne guttens familie. Gutten hadde da vært savnet i et døgn. Ifølge artikkelen hadde politiet "ingen spor".

"Dette ser ikke bra ut", skal Croiset ha sagt. "Begynn straks å lete i området. Men jeg er redd for at liket av gutten vil bli funnet om tre dager i kanalen like ved broen".

Pollack fortsetter: "Tre dager senere undersøkte jeg hvordan saken sto. Politiet hadde nettopp funnet gutten like ved en av utstikkerne til broen over kanalen - nøyaktig der Croiset hadde forutsagt."

Det virker som om noe gikk galt da Pollack undersøkte nærmere. I 1981 rettet jeg en forespørsel til Eindhoven-politiet. W.Jongsma ved informasjonskontoret var villig til å se etter i den opprinnelige politirapporten. Her følger de virkelige fakta:

Det forsvunne barnet, 3 år gamle Anthonius Thonen, falt i elven Dommel den 20.mai mens han lekte med en annen liten gutt. Denne andre gutten så ulykken skje og fortalte det til sin mor da hun kom for å se etter ham. Fru Thonen så noe flyte på vannet. Det var sannsynligvis liket. Det var imidlertid borte da politiet ankom. 23.mai (to dager etter telefonsamtalen) ble Anthonius'lik funnet i elven i nærheten av Gessel lekeplass.

Politirapporten nevner ikke Croiset. Heller ikke står det noe om en bro der. (Det er så mange broer over Dommel at det alltid er en i nærheten.)

Helt fra første øyeblikk hadde politiet vært klar over at den lille gutten var druknet i elven. Pollacks påstand om at politiet "ikke hadde noe spor" er absolutt villedende. Ingen trenger en synsk person til å fortelle at "Dette

ser ikke bra ut", eller til å si at området burde gjennom søkes med en gang. Ved å "overse" noen vesentlige fakta er Pollack likevel istand til å fremstille saken som "en overbevisende demonstrasjon".

LETING ETTER ET BARN

Pollacks bok og tallrike andre engelsk-språklige publikasjoner gir inntrykk av at synske personer helt selvfølgelig brukes av det nederlandske politi under etterforskning. Enkelte journalister synes å tro at det eksisterte en spesial-telefonlinje fra professor Tenhaeffs kontor og til politikamrene i alle større nederlandske byer. Kanskje har språkvanskeligheten skylden for denne overdrivelsen. Nederlandsk politi er i virkeligheten svært skeptisk innstilt overfor synske personer. Et typisk svar en kan få på spørsmål om Croiset er at ESP kanskje er et faktum, men at Croiset aldri har vært til noen hjelp for politiet.

Men det er noen få unntak. Nevneverdig blant disse er en rapport av inspektør G.D.H. van Woudenberg, som ble trykket i "Algemeen Politieblad" (nr. 13 - 1964, s. 297-300). van Woudenberg, som på den tiden hadde sin tjeneste ved Voorburg-politiet, forteller om en tilsynelatende suksess som Croiset hadde under leting etter liket av den 6 år gamle Wim Slee. Barnet ble meldt savnet 11.april 1963. Grundig leting ble satt i gang samme dag. En politihund ledet frem til et bestemt sted på bredden av en kanal som lokalt ble kalt de Vliet. Det var gode grunner for å tro at hunden hadde funnet det riktige stedet, siden det ble kjent at Wim ofte kom dit for å leke. Men intet lik ble funnet.

Neste dag ble saken omtalt i pressen og i radio og fjernsyn. Flere synske personer meldte seg frivillig og gav fullstendig verdiløse tips. I mellomtiden hadde en onkel slått Croisets telefonnummer, bare for å få beskjed om at den synske for tiden var i utlandet.

Onkelen kom ikke i kontakt med Croi-

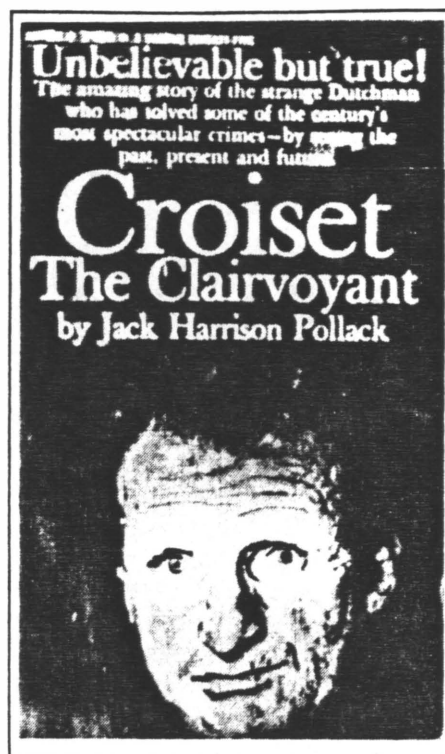
set før 16.april. Den synske sa da at gutten hadde druknet i de Vliet og at liket ville flyte opp om noen få dager i nærheten av en bro, en sluse "eller noe slikt", til venstre for stedet der ulykken hadde skjedd. Croiset ba om å bli oppringt igjen dersom barnet ikke var blitt funnet innen fredag 19.april.

Den fredagen var det fremdeles intet spor etter Wim, og Croiset kom til Voorburg. Han hadde med en tegning over stedet der gutten hadde falt i vannet og fikk med seg politiet i bilen sin, og så kjørte de til Vliet. Han stoppet i nærheten av stedet hunden hadde påvist og forkynnte at han der kjente "sterke følelser". van Woudenberg noterte at det var "påfallende overensstemmelse" mellom Croisets tegning og det virkelige stedet. Croiset sa at barnet hadde druknet der, men ville flyte opp tirsdag morgen i nærheten av en bro som lå ca. 700 meter nedenfor. Dette var imidlertid til høyre for det oppgitte sted (sett fra Voorburg), men den synske opplyste at "til høyre" faktisk var det samme som "til venstre" hvis man så det fra den andre kanten. "Like ved broen", fortsatte van Woudenberg, "så vi at det var punkter (på tegningen) som svarte til det onkelen var blitt fortalt tidligere i uken."

Nå ble guttens lik faktisk funnet på følgende tirsdag i nærheten av broen. Liket hadde sannsynligvis vært viklet inn i noe avfall på bunnen av kanalen.

Medmindre vi skulle ønske å fremsette grunnløse gjetninger om en mulig svikt i van Woudenbergs erindring, må dommen bli: En fulltreffer. Men jeg undres på om ESP er den eneste mulige forklaringen. Croiset kom med sine første "inntrykk" 16.april - fem dager etter at Wim ble meldt savnet. Saken var blitt uttømmende dekket i massemedia. Politiet hadde mistanke om at gutten hadde druknet i de Vliet, og hunden hadde til og med angitt det sannsynlige stedet. Men Croisets opprinnelige "bilder" var vage, og han oppgav ikke hvilken bro, sluse "eller lignende" han mente.

Hans beskrivelse (rapportert av van Woudenberg) kunne passe på ganske mange bro lignende konstruksjoner. Han sa at liket hadde flytt "til venstre", men oppga ikke hvilken bredd det var sett

Omslaget til den amerikanske journalisten Jack Harrison Pollacks bok om Croiset.

fra. Dessuten kan vi gjette - av hans bønn om å bli oppringt igjen dersom liket fredag den 19.april fremdeles ikke var funnet - at han forventet at gutten kunne være blitt funnet da. Fredag 19. ville det vært åtte dager siden Wim Slee forsvant, og van Woudenberg forteller at "de aller fleste lik stiger opp til overflaten etter maksimum ni dager."

Croiset fikk en fulltreffer da han prøvde igjen. At den tegningen han viste frem den 19. var riktig er ikke egentlig forbausende. Han hadde ganske enkelt tegnet opp det området der barnet hadde falt i vannet, i henhold til politihunden. Man kan ikke se bort fra den muligheten at han kunne ha fått tak i disse opplysningene på normalt vis. van Woudenberg (personlig meddelelse) tror at den hypotesen er lite sannsynlig, da tegningen inneholdt enkelte detaljer om stedet som man ikke kan se fra kjøreveien. Jeg tillater meg å antyde at inspektøren kan ha undervurdert oppfinnsomheten hos en høyt trent hypnotisør.

Det som står tilbake er at Croiset

under sin 2.omgang med "inntrykk" - som han "mottok" åtte dager etter hendelsen - helt riktig forutså både stedet der liket ville bli funnet og dagen for funnet. Dette er frapperende nok, men jeg tviler på at odds virkelig var så høye mot at en fulltreffer kunne oppstå tilfeldig. van Woudenberg (personlig meddelelse) er fremdeles imponert over Croisets suksess, selv om han ikke tror at den hører inn under kategorien "avgjørende bevis". I februar 1981 sa han til meg: "Den svakeste del av saken er at den er så enestående. Historien inntraff for 17 år siden og blir fortsatt referert til som den beste sak som noensinne har forekommet i Nederland. Man kan ikke annet enn undres over at det er så få lignende fulltreffere".

FIASKOER

Sett isolert er det som Croiset oppnådde i Voorburg ganske imponerende. Men vi må være på vakt mot en alminnelig villfarelse når vi skal bedømme de overbevisende "bevis": Bare hvis vi kjenner andelen av suksesser og fiaskoer i den synskes totale virksomhet, vil vi kunne se bort fra hypotesen om en tilfeldighet. På dette punkt finnes det ingen statistikk, men det foreligger ganske mange pålitelige antydninger. Professor Tenhaeff innrømmet i sitt engelskspråklige tidsskrift "Proceedings" i 1960 - og i flere andre publikasjoner - at tallet på vellykkede konsultasjoner (dvs. i praksis vellykkede) er begrenset. Mesteparten av stoffet i hans "Beschouwingen over het gebruik van paragnosten" i 1957, som er hans hovedverk på nederlandsk om synsk detektivarbeid, omhandler saker der de synske demonstrerte ESP uten egentlig å løse noen kriminalgåter eller finne igjen savnede personer. Det foreligger svært få mønstersaker; til gjengjeld blir disse omtalt om og om igjen. Som jeg allerede har påvist, er noen av disse "suksessene" først blitt interessante etter at fakta er blitt omhyggelig bearbeidet.

I sin bok "Ontomoetingen met paragnosten" ("Møter med synske personer") fra 1979, forteller Tenhaeff at Croiset hadde opplyst at han ble kontaktet 10-12 ganger ukentlig av pårørende til savnede personer. Det vil si noe slikt som 500-600 ganger i året. Og Croiset har operert i den synske bransje siden 1940-årene !

Paul Kurtz til Norge

Professor Paul Kurtz

Hvert 4.år arrangerer IHEU (International Humanist and Ethical Union) verdenskongress. For 2.gang skal Norge være vertsland. Første gang var i 1962.

Professor Paul Kurtz, en av USAs mest kjente og omdiskuterte humanister, har allerede tilsagt sitt nærvær ved verdenskongressen i Oslo.

Paul Kurtz er professor i filosofi ved State University of New York, og - ikke minst: formann for C S I C O P .

Hans Norges-besøk er selvsagt av den største interesse også for vårt vedkommende. Vi har mye å ta opp og diskutere, og dette er en glimrende anledning selv om det er lenge til. (3.-7.august 1986.)

Om han som Hynek vil dra til Hessdalen for å se på UFOene er et åpent spørsmål. Men uansett så tror vi nok at flere aviser enn Arbeidets Rett vil fatte interesse for besøket.

Men nok om det - det er et helt år igjen ennå til dette.

Dette peker naturligvis imot at tusenvis av Croisets forsøk har endt med fiasko - selv om vi skulle være så generøse å benytte den standard at vi godtar f.eks. saken om "gutten på flåten" som en suksess.

Når det er så mange fiaskoer, skulle det bare mangle at det ikke innimellom forekommer en og annen suksess. van Woudenberg trodde at han hadde vært vitne til et mirakel, men hendelsen kan ganske enkelt ha vært en av de heldige gjetninger som man må regne med som resultat av et tilstrekkelig stort antall forsøk.

Tenhaeff er påfallende tilbakeholdende når det gjelder de mange fiaskoene, bortsett fra de gangene han synes han må forklare dem som feilrettet ESP. Han gjør seg det så bekvemt at han rett og slett glemmer de uomtvistelige skandalene som ikke lar seg redde selv ved parapsykologisk særargumentasjon. Men eksemplene er tallrike.

I mai 1956 avslørte statsadvokaten i Amsterdam at tre synske personer tidligere samme år hadde forsøkt å kaste lys over saken om en forsvunnen 31-åring fra Rossum. Croiset hadde erklært at mannen var i live og oppholdt seg i Tyskland. Men like etterpå ble liket hans funnet i en kanal i Ootmarsum i Nederland.

I 1969 var Croiset i Viareggio i Italia for å se etter den 13 år gamle Ermano Lavorini. Han "så" at gutten hadde falt i vannet mens han lekte. I virkeligheten var Ermano blitt drept av en kamerat under en krangel. Liket ble funnet i noen sanddyner.

* * *

I 1966 reiste Croiset til Adelaide i Australia for å lete etter tre barn som var savnet. En lokal "komite" betalte reisen. Den "synske" var overbevist om at barna lå begravet under en ny lagerbygning. Han ga det rådet at bygningen skulle rives. "Komiteen" organiserte en innsamling og fikk in 40 000 australske dollar, som ble brukt til å rive bygningen. Jorden under betonggulvet ble fjernet i en dybde av 3,5 meter. Ingen lik ble funnet. Croiset sa at man måtte grave enda en meter dypere. "Da finner dere barna", erklærte han. Han tok feil. Men merkelig nok gikk ikke denne kostbare bommertent ut over hans ry.

Tre år senere påsto Amsterdam-avisen "Het Vrije Volk" - der man siterte en telex-melding fra nyhetsbyrået Associated Press - at australske myndigheter "hadde nektet undersøkelser på stedet".

I juni 1973 ble Croiset rådspurt av slektningene til en kineser som var blitt myrdet i Haag. Den "synske" uttalte da at en viss herr Senf visste mer om forbrytelsen. Slektningene til den myrdede kidnappet så Senf og torturerte ham i tre timer for å tvinge ham til å tilstå. Men Senf hadde ingenting å tilstå. Han var uskyldig.

Uken etter besøkte Croiset Senf på sykehuset, hvor han lå til behandling etter det han hadde gjennomgått. Croiset hadde med seg blomster og forsikret Senf om at han nå var helt overbevist om at han var uskyldig.

I politibladet "Algemeen Politieblad" for januar 1960 hadde inspektør Th. van Roosmalen i Utrecht satt inn en liste over fiaskoer som synske var skyld i. Han avslørte at i 1957 forsvant den 14 år gamle sønnen til familien E fra hjemmet sitt i Utrechts elvedistrikt. Huset lå like ved en av de mange kanalene i denne delen av byen. Etter noen dager tok foreldrene kontakt med Croiset. Den synske innfant seg og tok herr og fru E med til bryggene. Der stoppet han og pekte: "Det var her Deres sønn falt i vannet og druknet", sa han, "og jeg er lei for å måtte være den første til å kondolere Dem ved dette sørgelige dødsfallet."

Politiet fikk vite av noen naboer at foreldrene neste dag hadde oppsøkt et begravelsesbyrå for å ordne med bisettelse; men noen dager senere ble gutten funnet i en høystakk - i live og med helsen i behold.

På bakgrunn av disse hendelsene (og jeg kunne komme med mange flere) må en si at beskrivelsen av Gerard Croiset som "den synske som aldri har skuffet" inneholder et element av dikterisk omskrivning.

KILDE: Human-Etikk nr. 3/1985.

Bladet vil bringe 2.artikkel i neste nummer.

"MR. X"

Mange vil vel kjenne igjen dette bildet fra UFO-litteraturen, en vaskeekte rommann med surstoffmaske og hjelm, ledsaget av jordisk militærpoliti. Tegningen nederst til høyre ble bl.a. brukt i boken "UFOet der styrte, episoden ved Roswell New Mexico", av Charles Berlitz og William L. Moore. I boken lot forfatterne det stå åpent hvorvidt det var tale om et ekte foto av en "ufonaut" eller om det kunne være en forfalskning.

Ved gjennomgang av frigitte dokumenter fra FBI har en amerikansk UFO-forsker, Barry Greenwood, funnet noen dokumenter samt to fotografier vedrørende denne saken.

FBI-DOKUMENTENES TEKST

De ledsagende rapporter forteller bl.a.: "at fotografiene ble innlevert den 22.mai 1950 kl. 14.30 til en FBI-agent, John F. Quinn, som arbeidet ved innskipningshavnen i New Orleans. Personen som overdrog fotografiene til FBI-agenten fortalte at han hadde kjøpt dem av (navnet strøket i dokumentet) for 1 US dollar pr. stk.

Det var hans oppfatning at materialet burde komme i regjeringens besiddelse. Det andre bildet viste en "flygende tallerken".

Avhøret av personen ble foretatt av agent John F. Quinn.

Kommentären nederst på rapporten forteller at ifølge en oversettelse stammet fotografiene fra Wiesbaden i Vesttyskland; ... videre at ved knipsingen av bildet med de "flygende tallerkenene" skulle det være brukt et "spesielt kamera med infrarødt katodestrålerør fordi "tallerkenene" ikke var synlige for det blotte øye. Denne oversettelsen viste seg senere å være fra en bildetekst til de to bildene fra en tysk avis.

Et ekstra memo om saken i FBI-arkivene datert den 31.mai 1950 gir ikke mange opplysninger. Det viser dog at rapporten av en major Merle L. Mennie er videre-sendt til en ny avdeling innenfor FBI. Majoren var etterretnings- og sikkerhetsoffiser ved innskipningshavnen i New Orleans.

Neynte memo bærer også en håndskreven kommentar om at saken er diskutert med en oberst Bordon fra OSI (Office of Scientific Intelligence, under Den Sentrale Amerikanske Etterretningstjeneste - CIA). Han fortalte at hundrevis av slike saker blir mottatt av Det amerikanske flyvåpen. Men at man der ikke anser dem for å være verd en nærmere undersøkelse. Denne håndskrevne kommentaren er datert den 21.juni 1950.

ETTERFORSKNINGEN STARTER

Det var naturlig å starte etterforskningen med Wiesbaden som utgangspunkt. Dette arbeidet ble utført av fotografen Klaus Webner, som er bosatt i Wiesbaden og samtidig er medarbeider i den tyske UFO-forskningsorganisasjonen CENAP. (godt kjent for NIBs lesere).

Hos dagbladet "Wiesbadener Tagblatt" fikk Klaus Webner omsider napp. Denne avisen hadde bragt en artikkel om "flygende tallerkener" over Wiesbaden, samt offentliggjort fotografier av dem, og dessuten av "en liten Mars-mann" ledsaget av to amerikanske militærpolitifolk.

Artikkelen ble bragt i avisen året 1950, og datoen var den 1. april !

APRILSNARR

Artikkelen var skrevet av redaktør Wilhelm Sprunkel og var selvsagt en stor aprilsnarr. Det lyktes også for Klaus Webner å finne redaktøren, som stadig er ansatt i Wiesbadener Tagblatt. Sprunkel fortalte villig hvordan ideen var kommet på grunn av de mange meldinger den gang i avisene om "flygende tallerkener", som Sprunkel ikke trodde på - og fortsatt ikke tror på.

Redaktør Sprunkel hadde ringt til en sambandsoffiser ved den amerikanske okkupasjonsstyrken og bedt om lov til å låne de to militærpolitifolkene. Stads-

kommandanten i Wiesbaden hadde moret seg, men måtte dog spørre sine overordnede i hovedkvarteret i Heidelberg, før saken gikk i orden.

I en jeep kjørte redaktøren og to MPere til Neroberg, hvor han allerede hadde alliert seg med en av avisens fotografer, Hans Scheffler, og dennes 5-årige sønn Peter. Og det var nettopp den fem år gamle Peter som ble stilt opp mellom de to MPerne og som senere ble så berømt som "den lille Marsmannen" eller "Mr. X".

HVORDAN DET FOREGICK

Den ene MPeren hadde en blikkdunk i hånden, og resten har fotografen Hans Scheffler retouchert inn på bildet - dvs. han har tilføyd både slangen og "surstoffmasken", samt "romhjelmen".

Bildet av de "flygende tallerkenene" over Wiesbaden, samt et bilde av en av de "nedstyrte tallerkenene" var laget av Scheffler på samme måten.

Hele historien ble naturligvis på helt normal måte dementert allerede om mandagen den 3. april 1950. Men ikke alle har lagt merke til dementiet eller den famøse datoen for offentliggjørelsen av bildene.

Artikkelen og bildene ble uken etter avtrykt i det amerikanske uketidskriftet "Wiesbaden Post", likesom en kvinnelig reporter iherdig forsøkte å skaffe seg rettighetene til "Mr.X-bildene". Det ble hun dog langt om lenge frarådet av redaktøren Wilhelm Sprunkel, som ikke på noe tidspunkt la skjul på at det var tale om en alminnelig aprilspøk.

Ikke bare lyktes det Klaus Webner å finne redaktør Sprunkel, men også fotografen Hans Scheffler og hans sønn Peter har deres daglige jobb på Wiesbadener Tagblatt. Og de fortalte villig hva de visste om den gamle historien. Da de hørte at beretningen og bildene var havnet i FBI-arkivene fikk de også en ekstra historie ut av det, som fylte en side i avisen.

KILDE: UFO-NYT 3/85

CENAP-REPORT NR.63

(Begge med fyldige referanser)

Sølvglinsende «UFO» skapte uro

TROMSØ (VG) I hele går formiddag gikk folk i nordre Nordland og Søndre Troms med nesa i været og glodde i lufta. Gjenstanden for all denne himmelvendte interesse var en kjempediger, sølvglinsende ballong 30 000 meter oppe i lufta.

* * *

I det praktfulle og klare sommerværet var ballongen godt synlig for bodøvringer og folk på Evenes samtidig.

Avisredaksjonene i det aktuelle området ble nedringt av øyenvitner som gjerne ville dele sin opplevelse med andre, og både forsvarsmakt og annen forventet ekspertise på ukjente luftlegemer ble hyppig - men lenge forgjeves - rådspurt.

S P I O N ?

Det ble tippet på alt fra UFO til spioninnretninger fra jernteppeland. Til slutt ble Luftforsvarets folk i Bodø så interessert at de vurderte å sende opp et jagerfly for å ta "sølvballongen" i nærmere øyensyn.

Ved 15-tiden kunne en hörbar stolt presseoffiser på Reitan, kaptein Finn Heggelund, proklamere at Forsvaret hadde løst mysteriet.

- Det er en vitenskapelig ballong som er sendt opp fra Abelvær ved Namsos. Den "flyr" i en høyde på mellom 80 000 og 100 000 fot og har en diameter på 30-40 meter, forteller kaptein Heggelund.

I VILLREDE

- Men også Forsvaret lot seg lure ?
- Det vil jeg ikke innrømme, men til å begynne med var vi litt i villrede om hvem avsenderen var. Etter å ha undersøkt litt kom vi nå allikevel fram til tilfredsstillende resultat. Og det viser seg at

hadde vi og andre øyenvitner lest lokalavisene mere grundig, ville vi funnet svaret der. Den vitenskapelige gruppen som står bak ballongoppsendelsen, har nemlig avertert i avisene at de skulle sende opp vitenskapelige ballonger i tidsrommet mellom 20.juni og 20.juli, slutter kaptein Finn Heggelund.

VG 19.7.85.

#####

Hynek i Norge

I Forrige nummer av NIB nevnte vi i artikkelen om "Hynek i Norge" at lokalavisen Arbeidets Rett måtte ha blitt foret med en hel del feilaktige opplysninger om Hyneks bakgrunn. I UFO-NYT nr. 3/85, s.46 påpekes det samme:

- Hynek er blitt kalt "UFO-vitenskapens far". Det kan derfor godt undre at han i Hessdals-saken kun har interessert seg for opplysninger fra de folk som mener lysfenomenene er besøkende fra rommet.

- Her fremgår det at Hynek nesten må ha vunnet annen verdenskrig helt alene. Han får æren for oppfinnelsen av et våpen mot japanske selvmordsfly og tyskernes V-1 bomber og tildels ansvaret for fremstil-

lingen av utløsermekanismen til Hiroshima og Nagasaki-atombombene etc.. Dessuten får han æren for NASAs satelitt-program.

- Noe tyder således på at det har vært visse språkvanskeligheter mellom Hynek og vedkommende journalist. *)

Til avisen uttalte Hynek:

"Alt hva jeg har sett og hørt her i Hessdalen har gjort meg langt mere nyssgjerrig. Her har vi virkelig mulighet for å komme nærmere inn på dette fenomenet, som UFO er. Og selvsagt dukket selve fenomenet opp mens jeg var her i disse dagene. Det var kun et rent uhell som gjorde at jeg ikke fikk se det selv. Jeg var nemlig i mitt telt for å få en bit mat da lyset dukket opp... **) Spesielt billedmaterialet som er fremskaffet her er unikt. Aldri før i verden har det, såvidt jeg vet, vært så stabile rapporter i et lignende arktisk klima."

*) Vi tror ikke at det først og fremst er språkvansker som er skyld i dette, men heller at avisen har fått bakgrunns-materialet fra Hyneks beundrere.

**) Se NIB nr. 3/85 side 28.

#####

UFO-RASISME !

En av Danmarks selvbestaltede "UFO-eksperter", H.C. Petersen, har til Fyns Stiftstidende uttalt følgende:

"Er det tale om besøkende fra rommet, hvilket mange rapporter vil avsløre er tilfellet, vil vi selvfølgelig plutselig stå overfor en så høyt utviklet teknologi som vi vil ha vanskelig for å fatte. Dermed oppstår det en kjempe-messig kulturkløft - vi vil så å si alle bli redusert til negre stillet overfor en så høy samfunnsform". (Fremhevelsen er redaksjonens).

Fyns Stiftstidende, 17. november 1984.
UFO-NYT nr. 3/1985.

HYGGELIG MELDING TIL ALLE MED PARANORMALE EVNER OG DERES SUPPORTERE

Vi har med dette gleden av å meddele at CSICOP i USA har utlovet en pris på 240.000 pund (ca. 2,5 millioner kroner) til en hvilken som helst person som kan demonstrere beviser for utenomsanselige evner eller andre paranormale fenomener.

Betingelsen er at eksperimentene må skje under vitenskapelig kontroll.

Med den utbredelse og popularitet som dette området i dag har oppnådd, burde det være svært mange som ønsker å benytte denne anledningen til å tjene noen kroner ekstra.

- Jeg føler meg temmelig sikker på at vi kommer til å beholde pengene, sier Phillip J. Klass til avisen Daily Telegraph (29.6.85.)

####

Etter noen notiser og omtaler av dette i Adresseavisen og Arbeider-Avisa, Trondheim, har NIVFO mottatt henvendelser fra fire personer som mener seg i besiddelse av slike egenskaper. Den ene var psykiatrisk pasient, to lot ikke høre fra seg mer, mens den tredje bare kunne være med på egne premisser.

Ingen viste noen forståelse for det ene som saken her dreier seg om, nemlig å få tilfredsstilt et vesentlig vitenskapelig kriterium:

evnen til å få bekreftet hypoteser i et hvilket som helst laboratorium og under vanlige eksperimentelle betingelser.

Inntil de kan gjøre det, vil parapsykologenes påstander fortsatt bli betvilt av en stor mengde vitenskapsfolk.

MER OM KREASJONISME

Utgivelsen av Charles Darwins "The origin of species" i 1859 innebar et gjennombrudd i vide kretser for den biologiske evolusjonstanken, at "... alle organismer som noensinne levde på denne jord nedstammer fra en eneste opprinnelig form, hvor livet fra først av innblåstes." Innenfor naturvitenskapene oppnådde den raskt en stilling nesten like uomstridt som det heliosentriske verdensbildet. (Selv om Darwins mekanisme for evolusjonen, naturlig utvalg, har forblitt mer eller mindre omstridt.)

"Den darwinistiske revolusjonen" innebar en betydelig utfordring for de kristne samfunnene, da den hadde eller syntes å ha, konsekvenser for verdensbildene og i særdeleshet for synet på menneskets stilling i verdensaltet, som sto i strid med vedtatt kristen trosoppfatning. Dette gjaldt særlig protestantene, for hvem trofasthet mot Bibelens skrevne ord alltid har vært av sentral betydning. Første Moseboks (Genesis') skapelsesberetning er vanskelig å forene med evolusjonstanken.

Lettest for å tilpasse seg til evolusjonstanken hadde de kristne som (påvirket av den fremvoksende kildekritiske religionshistorien) hadde gått over til en liberal bibeltolking, hvor Bibelen blir sett på som et ufullstendig menneskelig vitnesbyrd om Gud, av delvis mytologisk karakter. Den naturlige løsningen ble da å betrakte evolusjonen som Guds måte å skape livet på og sluttelig menneskene.

(Darwins evolusjonsmekanisme, det naturlige utvalg, var dog vanskeligere å fordøye også for de mange liberale bibeltolkere, ettersom det u-nektelig kan synes å være en ond og sløsende metode for en allmektig Gud å oppnå sine hensikter med. På den annen side var den som sagt ikke like vitenskapelig omstridt.)

For de mer bokstavtroe var problemet større. En løsning var å akseptere skapelseshistorien som Guds ord, men mene at Gud hadde valgt å uttrykke seg allegorisk. Med litt forenkling kan i så fall skapelsesakten på seks dager ses som en lignelse om jordens tilblivelse og evolusjonens forløp: Hvordan fiskene oppsto i havet før de firbente dyrene på land, mens menneskene ble skapt meget sent. Dette er vel i dag en vanlig oppfatning blant teologer i den svenske Kirken.

Fra denne posisjonen har det siden funnest alle overganger til en strikt fundamentalistisk, ikke-allegorisk tolkning hvor verden, livet og menneskene ble skapt av intet på seks dager (av nåtidens lengde) før mindre enn 10.000 år siden, og der Noas ark, syndfloden og Babels tårn betraktes som nøyaktige historiske hendelser. De mest konsekvente talsmennene for denne tolkningen, som givetvis innebærer en åpen konfrontasjon med evolusjonsteorien, er funnet igjen i visse frikirker. For syvendedagsadventister og Jehovas Vitner har dette lenge vært en offisiell og aktivt propagandert linje.

(Over til neste side....)

DEN FØRSTE KREASJONISTISKE BØLGEN I USA

Dermed er det ikke sagt at kampen mot evolusjonsteorien overalt og hele tiden ble betraktet som en sentral oppgave for kristne fundamentalister. Virkelig betydning har kreasjonismen som bevegelse (hittil) bare hatt i USA, og da særlig i syd- og sydveststatene. Dens oppkomst kan forstås bare som en del av den sterke populistiske bevegelsen i disse traktene i begynnelsen av dette århundre. Arrondatorer, småbønder og gruvearbeidere opplevde at deres liv ble kontrollert av rike bankierer, handelsmenn og fjerne storkonsern. Deres klassekamp ble ført i varierende ideologiske former, såvel religiøse som politiske. (De samme områdene i USA som var de sterkeste festene for fundamentalistisk kristendom var da også de sterkeste festene for sosialistiske ideer, sterkere enn storstedene i nord-øst.)

Kampen knekte som kjent ikke bankierne eller storselskapene, men den hadde fremgang når det gjelder kontrollen av det egne kulturelle og religiøse livet, deriblant det lokale skolevesenet. I denne kampen spilte fundamentalistene en ledende rolle.

Belæringen av evolusjonsteorien i skolene kom til å bli en av skyteskivene for denne bevegelsens aksjoner. I begynnelsen av 20-tallet ble det innledet et virkelig antievolusjonistisk korstog med det mål å bannlyse all undervisning om evolusjonen i de offentlige skolene. Dens fremste leder var presbyterianeren, f.d. trefoldige demokratiske president-kandidaten og statssekretæren under Woodrow Wilson: William Jennings Bryan (1860-1925).

Bryan var en folkelig politiker med betydelig nasjonal støtte, som tidligere bl.a. med framgang hadde ledet kampen mot den amerikanske spritindustrien (en kamp som bl.a. førte frem til forbudslovene.) Han hadde vært påvirket av bøker som påviste en sammenheng mellom den tyske militarismen under den første verdenskrig, og darwinistiske ideer. Ved å erstatte

Kristi lære med jungelens lov truet darwinismen de verdier han satte høyest: demokrati og kristendom. Samtidig gjennomgikk USA en utdannelses-eksplosjon, og stadig flere unge mennesker fikk høre tale om evolusjonsteorien. Antall troende sank, og en samtidig undersøkelse kunne påvise statistisk at inntrede på college svekket tradisjonell religiøs tro.

I sin agitasjon fremholdt Bryan og andre kreasjonister at evolusjonen var en fullstendig ubevist spekulativ teori og at det var absurd at noen tusen vitenskapsmenn skulle få "etablere et oligarki over førti millioner amerikanske kristne", og diktere hva som skulle læres ut i skolene i dette spørsmålet.

KAMPENS RESULTAT

Antievolusjonskampanjen ble ingen fullstendig fremgang. Dog ble det på 20-tallet stiftet lover mot evolusjonsundervisning i det minste i fem delstater (Oklahoma, Florida, Tennessee, Mississippi og Arkansas).

I 1929 fant den beryktede Scopesrettssaken sted i Dayton, Tennessee, hvor læreren Thomas Scopes ble dømt til døden for å ha undervist om menneskenes evolusjon i en statlig skole. Den fellende dommen til tross (som dessuten senere ble opphevet av tekniske grunner) ble likevel takket være et dyktig forsvar og uenighet blant kreasjonistene et opinionsmessig bakslag for kreasjonismen, og mye av lufte gikk ut av Bryans kampanje. Han selv døde forøvrig noen dager etter rettssakens slutt.

Men tapet på nasjonalt- og delstatsnivå kunne kreasjonistene delvis kompensere på lokalt nivå, der de fremgangsrikt bekjempet proevolusjonære lærere, lærebøker og bibliotekslitteratur. Lærebokforfatterne og forlagene gav etter, og evolusjonsteorien, som til da hadde vært behandlet virkelig saklig, forsvant praktisk talt helt fra biologibøkene i fire decennier. (Ennå i 1979 anså forøvrig halvparten av alle voksne i en opinionsundersøkelse at "God created Adam and Eve to start the human race.") Forts. n.side

Parallellt med dette grasrotarbeidet søkte kreasjonistene også å organisere en "motekspertise", som skulle ha som oppgave å imøtegå evolusjonsteorien og samle argumenter for skapelsestroen. Flere organisasjoner ble dannet for å samle de spredte skarer av akademikere og selvlærde med en eller annen viten på områder som geologi og biologi som kreasjonistene kunne oppdrive. Men alle disse forsøk mislyktes på grunn av uenighet om hvordan en korrekt skapelsesteori så ut. Ikke alle kreasjonister trodde at jorden var høyst 10.000 år gammel, eller at en verdensomfattende oversvømmelse hadde druknet hele jordkloden. Allerede Bryan hadde (stillestående) inntatt et kompromisstandpunkt der evolusjonen ble akseptert unntatt for menneskene selv. Andre trodde på to skapelsesakter, en for millioner av år siden ("I begynnelsen...") og en annen på seks dager for ca. 6000 år siden. Disse liberale tendensene tiltok da det ble flere fundamentalister som gjennomgikk college-utdanning i geologi og biologi. Mot disse sto en gruppering som holdt fast ved en strikt kreasjonisme og kritiserte utbryterne for å spre teorier av "satansk opprinnelse".

H.MORRIS OG "SCIENTIFIC CREATIONISM"

Lammet av disse interne motsetningene hadde kreasjonistene ikke mye å sette imot når deres grasrotposisjoner i skolene ble utsatt for et massivt angrep fra de federale myndighetenes side i begynnelsen av 1960-tallet. I 1957 hadde Sovjet blitt før USA ut i verdensrommet og regjeringen fryktet at USA skulle bli akterutseilt i det teknisk-vitenskapelige kappløpet, der som ikke utdannelsens kvalitet ble forbedret. Man finansierte komiteer av vitenskapsmenn med den oppgave å utarbeide nytt undervisningsmaterieell i de naturvitenskapelige emnene, og man passet på at det nye materialet ble brukt i alle stater. For biologiens del innebar dette et gjennombrudd før undervisning i evolusjonsteori, tross hard motstand bl.a. i Texas.

Men disse seierne for det vitenskapelige synet drev frem en motreaksjon fra de mer militante kreasjonistenes side. Deres fremste leder og inspirator ble en baptist og ingeniør fra Texas, Henry M. Morris, som fra midten av 40-tallet har vært aktiv kreasjonist. I 1961 gav han sammen med teologen John Whitcomb ut "The Genesis Flood", en tykk bok som ved hjelp av mange fotnoter og lignende vitenskapelig rekvisita argumenterer for et nylig (mindre enn 10 tusen år siden) skapt univers, et syndefall som satte i gang termodynamikkens andre hovedtese (den som sier at entropien dvs. uordenen, øker med tiden i ethvert sluttet system - hvorav følgen blir forfall, ikke evolusjon) og en verdensomfattende syndflod som i løpet av et år skapte nesten alle geologiske avleiringer og fossiler.

Ingen av disse argumentene holder for en saklig gransking. (1) Dette til tross la "The Genesis Flood" grunnen for et nytt oppsving for den kreasjonistiske bevegelsen; kanskje først og fremst fordi den hos det publikum den henvendte seg til gav et vitenskapelig (og altså ikke bare exegetisk) inntrykk - de kunne føle at "nå har vi våre egne vitenskapsmenn".

I 1963 grunnla Morris og noen andre likesinnede Creation Research Society (CRS). For fullt medlemskap i CRS krevdes akademiske eksamener i minst ett vitenskapelig emne, samt at det blivende medlemmet skrev under en erklæring hvor han aksepterte Bibelens ufeilbarlighet, den spesielle skapelsen av "alle grunnleggende typer av levende ting" og en verdensomfattende syndflod. Slik ble grunnen lagt for en forenet, strikt kreasjonistisk "motekspertise."

På 1970-tallet innledet kreasjonistene en mer utadrettet virksomhet, nå som en del av den stadig sterkere kristne høyre-siden i USA (med kamp mot fri abort og for obligatorisk skolebønn som andre viktige kampanjespørsmål). I 1970 var Henry Morris med på å grunnlegge Creation Science Research Center (CSRC) ved Christian Heritage College i San Diego, og (etter en adskillelse fra CSRC) i 1972, The Insti-

tute for Creatin Research (ICR), begge med utgivelse av kreasjonistiske lærebøker og annet propaganda-materiell som viktigste oppgaver.

TAKTISK KURSENDRING

Omtrent samtidig gjennomførte kreasjonistene også en taktisk kursendring. I stedet for å kreve forbud mot all evolusjonsundervisning, slik de hadde gjort på 20-tallet, ble kampens umiddelbare mål å oppnå lik tid for undervisning i kreasjons- respektive evolusjonsteorien. Og i stedet for å appellere til Bibelens autoritet så ble henvisningene til 1.Mosebok tonet ned til fordel for en tilsynelatende helt sekularisert "scientific creationism".

Flere faktorer bidro til kursendringen. I 1968 hadde USAs høyeste domsstol slått fast at Arkansas' anti-evolusjonslov var anti-konstitusjonell, og en ny taktikk krevdes for å omgå dette prejudikatet. Morris fryktet også at en eksplisitt undervisning om Bibelens skapelsesberetning "skulle åpne døren for en mengde tolkningstvister om Genesis" og dessuten lede til krav om at ikke-kristne religioners skapelsesberetninger også skulle læres ut. (Legg merke til at det er spørsmål om biologiundervisningen - USAs offentlige skolesystem savner kristendoms- eller religionsfag.) Da var det bedre å betone de rent "vitenskapelige" flodkatasrofisme, ung jord og evolusjonsteoriens umulighet. Den vitenskapelige kreasjonismen kunne da, i Poppers og Kuhn's pluralistiske vitenskapsfilosofiske ånd, fremstilles som en av to legitime konkurrerende vitenskapelige skoledannelser.

Den nye taktikken har vært riktig fremgangsrik. I to delstater - Arkansas (igjen !) og Louisiana - har man vedtatt lover som foreskriver lik tid for evolusjonsteorien og vitenskapelig kreasjonisme i undervisningen, og mange lokale skolestyrer på andre hold har fulgt samme linje.

People who believe in evolution say that one animal can change into another. The Bible says they can't. Have you ever seen any of these animals? Have you ever seen a "giraffant" or an "eleraff"? How about a "pigdeer" or a "catdog"?

Of course these animals don't exist. God made it so that animals cannot change into other animals. A dog will always be a dog, never ever a cat. And, of course, a monkey can never change into a man.

Også sekten Guds Barn forsøker å surfe på den kreasjonistiske bølgen. Illustrasjonen er laget av Guds Barn.

En opinionsundersøkelse i 1980 viste at bare 25% av skolestyremedlemmene mente at kun evolusjon skulle utlæres. Og, som etter 20-tallets kampanjer, har atter tendenser til sensur og selvsensur vist seg i utgivelsen av lærebøker.

Kreasjonistene har også lykket med å skaffe seg bred publisitet gjennom offentlige debatter på høyskoler, med prominente evolusjonstalsmenn, og de har dyktige debattanter. Fra 1981 har ICR kunnet tilby et eget utdannelsesprogram i ulike kreasjonist-orienterte vitenskaper og som fører frem til akademisk eksamen; noe som naturligvis bidrar til å stabilisere kreasjonistbevegelsen ved å sørge for gjenveksten.

Men det har heller ikke skortet på motgang. I januar 1982 ble loven om lik

tid opphevet i Arkansas gjennom en domsavsigelse i en av distriktsdomsstolene, ettersom den ble ansett å stride mot USAs konstitusjon, som forbyr all religionsundervisning i statlige skoler. En Texas-lov fra 1974, som foreskrev at evolusjon bare skulle læres ut som teori, ikke som et faktum, ble opphevet i fjor etter at delstatens egen høyeste jurist offentlig hadde forklart at loven etter hans oppfatning var ukonstitusjonell. Dette ses som en betydningsfull seier for de borgerrettsgrupper, lærerorganisasjoner, religiøse samfunn, vitenskapsmenn m.fl. som bekjemper kreasjonistene, ettersom det folkerike Texas utgjør 10% av USAs lærebokmarked.

I januar i år ble også Lousianas lov om lik undervisningstid fjernet ved domsavsigelse. Dermed har kreasjonistenes seire blitt fullstendig rykket opp på det delstatlige juridiske nivå. Disse har derfor i den senere tid konsentrert seg på det lokale nivå (bearbeidelse av skolestyrer og enkelte lærere), dvs. den taktikk som var så fremgangsrisk frem til 1957. Et løfterikt tegn er det dog at de denne gangen har møtt en hard, lokal motstand fra mange foreldre og lærere.

Det er vanskelig å se hvordan bevegelsen skulle kunne trenge utenfor de aktivt troendes skare. Forekomsten av religionsundervisning skulle tilfredsstille de flestes krav på å få spørsmålet belyst fra flere hold enn den etablerte vitenskapens. Uten noe konkret skole eller annet kulturpolitisk spørsmål å mobilisere rundt turde kreasjonistene i likhet med andre pseudo-vitenskaper hovedsakelig være henvist til en relativt steril idekamp, f.eks. gjennom infiltrasjon av studieforbundsvirksomhet og lignende.

Ola Inghe

KILDE: Folkvett nr. 1/1985.

(1) Fotnote: Se NIB nr. 2/85.

REAGAN OM EVOLUSJONEN

Ronald Reagans innstilling til evolusjonen er tydeligst dokumentert i noen uttalelser han kom med under valgkampen i 1980. På en pressekonferanse i Dallas ble han spurt om han anså at evolusjonen burde læres ut i skolene. Han svarte:

"Ja, det er en teori, det er bare en vitenskapelig teori, og i de senere år er den blitt kritisert i den vitenskapelige verden. Man tror ikke lenger i vitenskapelige kretser at den er så ufeilbarlig som man tidligere trodde at den er. Men hvis den skulle læres ut i skolene så synes jeg at man også skulle lære ut den bibelske teorien om skapelsen, som ikke er en teori men den bibelske beretningen om skapelsen."

Reagan gav ikke noe klart svar på spørsmålet hva han selv trodde om evolusjonsteorien, men sa at:

"Jeg har endel spørsmål om den."

(KILDE: Science 12.9.1980.)

THE BIG LIE - EXPOSED!

The monkey is pointing at a man who looks like a monkey. His name is Charles Darwin. He didn't want to believe that God created people. So he thought up a big lie instead. He said, "People came from monkeys." He called his big lie "Evolution."

Ill.: Guds Barn

VI BRINGER HER EN EKSKLUSIV, INTERESSANT OG MEGET BELYSSENDE
ARTIKKEL OM OFF-BEAT LITTERATUR, DENS UTGIVERE OG LESERE -
MOTIVER, BEHOV OG FRIVILLIG SØVNGJENGRI. LES DEN GRUNDIG !

ILLUSTRERT OKKULTISME

KALDT LYS PÅ "DET UKENDTE -
ET MAGASIN OM DET FANTASTISKE"

AV

WILLY WEGNER

Ni måneder etter at det populærvitenskapelige *Illustrert Videnskap* så dagens lys, dukket et nytt blad opp i kioskene. Det kunne med rette ha hett *Illustrert Okkultisme*. Jeg tenker på *Det Ukendte*, med undertittelen et magasin om det fantastiske.

I et "du-og-jeg, kjære leser"-forord i oktober 1984-nummeret skriver redaktøren Klaus Aarsleff ganske visst at bladet ikke er nytt. Det er på et vis korrekt. Bladets navn og registreringsnummer er identisk med det blad Aarsleffs forlag begynte å utgi i oktober 1978. Men dømt etter innholdet og presentasjonen av stoffet, er det skjedd en radikal endring - og den er ikke til det bedre.

Etter at dette ble skrevet er i hvert fall den svenske utgaven "*Det Okända*" nedlagt. Vi vet at det samme porno-forlag sto bak de tre nordiske utgivelsene. I Danmark vervet man Klaus Aarsleff som redaktør. På tross av en ti-dobling av opplaget, en følge av øket useriøsitet, valgte Aarsleff å hoppe av *Det Ukendte*-vognen. Han sier at grunnen var den økende utilfredsstillelse med den sensasjonspregede og helt upålitelige journalistikk som *Scan Mag* ønsket skulle prege tidsskriftet. *Scan Mag* kjenner vi; derfra kom Arne Wisth inn i Hessdals-bildet.

Red.

Det er heller ikke Aarsleffs forlag som står for utgivelsen. Utgiver er nå L.H.Data Aps. eller Scan Mag Aps - det kommer på et ut.

L.H. står for Leif Hagen. Han er fra Norge og etter sigende mange-millionær, og har ry for å være i det minste Nordens førende porno - konge. Under andre anpartsselskaper utgis pornoblad som Cats og Aktuell Reportage. Det er blad som saktens kan gjøre Ugens Rapport rangen stridig i fremvisning av "nakne sannheter". Endelig er det i dette porno-dynastiet også L. Hagen Import, som selger video-porno og gummitissemenn pr. postordre.

Kanskje var det med dette i bak-hodet at Jane Åmund i sitt intervju med Klaus Aarsleff skriver:

"Der er ikke én voldsreportasje, en naken dame eller frekk historie i Det Ukendte. Kun spennende og oven i kjøpet seriøse historier om mysterier og eventyr." Man må sannelig fastslå at Jane Åmund er en vennlig intervjuer (1).

KULØRTE BLAD

Det Ukendte (slik som Illustrert Videnskab) kommer ut på tre språk: dansk, svensk og norsk, og hver utgave har sin ansvarlige redaktør.

Om de norske og svenske navnebrødre, før innlemmelsen i selskapet, skrev Aarsleff våren 1984:

"Det Skandinaviske Bladkonsernet Tre Mag har begynt å utgi et kulørt tidsskrift i Sverige og Norge..... Uheldigvis fant man at navnet Det Ukendte var så godt at det burde ettergjøres på andre tidsskrifter enn det du sitter med i hånden i øyeblikket. Saken vil givetvis føre til endel forvirring blant våre mange lesere i Sverige og Norge, men jeg håper at det her ved er skapt en smule klarhet. Jeg kan forøvrig opplyse at Det Okände/Det Ukjente er et underholdende blad, som dog er langt mindre kritisk og dyptgående enn Det Ukendte (2). (Understrekningene er mine, W.W.)

Et halvt år senere var det dansk-språklige blad en del av det Skandinaviske Bladkoncern, og akkurat så underholdende og ukritisk som de to øvrige bladene.

POP-OKKULTISME, OKKULT PORNO ?

Bo Bjørnvig fra Weekendavisen har også intervjuet Klaus Aarsleff, og benyttet også ovenstående sitat. På et spørsmål om Det Ukendte nå ville bli mer populært, svarte Aarsleff:

"- Du er redd for pop-okkultisme ? OK - ballansegangen mellom det seriøse og det populære er vanskelig, men det blir nok mer populært. Til gjengjeld får vi flere ressurser og bedre billedstoff (3)."

Egentlig burde vel saken også være i sikre hender, for som Jane Åmund skriver: "Klaus Aarsleff har beskjeftiget seg så meget med okkulte ting og mystiske hendelser, at han etter hvert kan sortere de useriøse mysterier ifra." (1). (Vi skal senere se på noen overskrifter fra Det Ukendte).

LØFTER ER TIL FOR Å BRYTES

Men la oss vende tilbake til det med "ballansegangen mellom det seriøse og det populære", samt evnen til å sortere ifra.

I de "gode gamle dager", da Det Ukendte opplyste om sine kilder, og oppgav hvem som hadde skrevet artiklene, mottok undertegnede et brev fra dr. I.W.Kelly, University of Saskatchewan. Han gjorde oppmerksom på en liten runde han hadde hatt med Det Ukendte.

Våren 1981 hadde han mottatt et brev fra Aarsleff hvor han ble spurt om tillatelse til å oversette og trykke en av Kellys artikler. Det måtte Aarsleff gjerne, og det skulle ikke koste Det Ukendte noe. Kelly visste imidlertid at en astrolog ville få lov til å kommentere hans artikkel. Kellys eneste betingelse var derfor at han fikk mulighet til å svare angjeldende astrolog.

Artiklene (Kellys og astrologens) ble bragt i Det Ukendte juni/juli 1981. Kelly sendte deretter sitt svar, men hørte ikke mer fra Klaus Aarsleff og så aldri sitt innlegg tatt inn i Det Ukendtes spalter. Han ventet et helt år på å høre nærmere, og deretter skrev han til undertegnede og vedla en kopi av sitt opprinnelige innlegg til Det Ukendte.

Det er faktisk meget lærerikt å sammenholde denne saken mellom Kelly og Det Ukendte med lederen i det nummeret hvor astrologiartiklene ble bragt. Aarsleff skrev bl.a.:

"Jeg mener - og har alltid ment - at hvis vi skal gjøre oss det minste håp om å avdekke blot en liten flik av tilværelsens mysterier, må vi også være innstilt på å ruske og endevende alle påstander, dogmer, holdninger, teorier, religioner etc. på en kritisk positiv måte" Og han fortsetter: "Hvis astrologien f.eks. ikke kan stå for kritikk er den jo ikke sann og derfor uinteressant. Kan astrologien derimot gjendrive kritikken og argumentere for sine påstander er det all mulig grunn til å ofre fenomenet større interesse." (4)

LESERNE ØNSKER IKKE KRITIKK

Men selvfølgelig kan astrologien stå for kritikk, særlig når man på et visst tidspunkt lukker munnen på dens motstandere og slutter med å "endevende og ruske på en kritisk positiv måte". Og dette var jo åpenbart nødvendig, for som Aarsleff skriver i samme lederartikkels begynnelse: "Jeg er blitt advart om at Det Ukendte vil miste abonnenter i hopetall hvis bladet fortsetter den kritiske linje som tonet frem... i det siste nummeret."

Dette får også et ganske nydelig bilde av Det Ukendtes lesere til å tone frem: en flokk mennesker som helt åpent ønsker å leve i troen på det uforståelige og mystiske, og som ikke tåler at noen rører ved deres illusjoner. S ø v n g j e n g e r e a v e g e n f r i v i l j e .

I saken omkring dr. Kellys kritiske artikkel fikk astrologen Paul Mahler Dam (fast medarbeider ved Det Ukendte, og annonsør) altså det siste ord. Denne

saken sier noe om hva man kan legge i ord som "ballansegang" og "seriøsitet", og hva som kanskje menes med å sortere ifra.

ET STØRRE PUBLIKUM

Etter at Det Ukendte gikk over til å bli et kioskblad har det meldt seg et større publikum. Før oktober 1984 hadde man 4000 abonnenter. Siden har tallet 40.000 vært nevnt. Å ha et så stort publikum gir også bedre grobunn for supplerende aktiviteter. F.eks. så drives det reisevirksomhet. Aarsleff tilbyr reiser til lokaliteter som ofte er omtalt i Det Ukendte, steder med en tilknytning til det "mystiske", en slags "helligdommer" for okkultomaner.

Det er også planer om å opprette en høyskole på Sjælland. I Bo Bjørnvigs tidligere omtalte intervju forteller Aarsleff at det allerede ligger en søknad i Undervisningsministeriet. Hva som skal foregå på denne høyskolen tegner Aarsleff et ganske godt bilde av.

MED STJERNER I ØYNE

Om høyskoletankene forteller Klaus Aarsleff: "Den opplivende, nesten eksalterte stemning vi har opplevet på våre sommerstevner vil vi gjerne utbre til flere - og sende dem ut i livet igjen med stjerner i øynene og fulle av livsmot".

Aarsleff fortsetter: "Alle er vel interesserte i å prege samfunnet - selv jeg er. Angående påvirkning må du gjerne skrive at TV i høy grad forsømmer sin oppgave som folkeopplyser med hensyn til det mystiske. Den øverste ledelsen har en ytterst ortodoks, materialistisk holdning til disse tingene, jeg vet det, jeg har selv fått forslag forkastet der oppe i hierarkiet. BBC har laget mange velunderbygde TV-sendinger om disse emnene, men her hjemme er det tabu ennå." (3)

Det er korrekt at BBC har laget særdeles gode og avslørende sendinger. Vi har også sett et par av dem i dansk fjernsyn, så helt tabu er det vel ikke? Jeg husker også

opptil flere rablende TV-sendinger om flygende tallerkener.

Men det er vel neppe avslørende sendinger Klaus Aarsleff vil lage? Ville det ikke være det samme som å sette sin nåværende rolle som okkult underholder over styr? Miste lesere i hopetall? Men kanskje er det igjen den såkalte "ballansegang" som er inne i bildet, i en aller annen variant. Det er så trygt å gå med både livrem og seler.

UFO-FORBINDELSEN

I en årrekke eksisterte det et samarbeide mellom Det Ukendte og tidskriftet UFO-NYT, som utgis av SUFOI, Skandinavisk UFO Information. Samarbeidet besto i at man kunne tegne felles-abonnement på de to bladene, og at Det Ukendte unnlot å bringe UFO-stoff. I dette ligger det fra SUFOIs side en erkjennelse av at deres lesere også har okkulte interesser. Disse kan SUFOI ikke så godt tilgodese i UFO-Nyt, idet man gjerne vil fremstå som en seriøst arbeidende organisasjon.

I UFO-Nyt nr.5/1984 skriver Per Andersen dette: "Da Det Ukendte i dets nye skikkelse trolig ikke lenger oppfyller våre leseres forventninger til kvalitet og seriøsitet, er det blitt besluttet å si opp samarbeidet om fellesabonnement med Det Ukendte fra årets utløp."

Det er interessant å notere at man i SUFOI hittil hadde ansett Det Ukendte for et kvalitetsblad.

Men i SUFOI går man også åpenbart med såvel livrem som seler. Straks inngikk man avtale om fellesabonnement med et nytt psykisk blad. Det er Vision, kontaktblad for Selskapet for Psykisk Forskning. Det utgis forøvrig av Aarsleffs forlag med Klaus Aarsleff som ansvarshavende redaktør. Medredaktør er Peter Juhl Svendsen fra Det Ukendtes bokhandel. Det var sistnevnte som for noen år siden gjorde seg bemerket ved å erklære at han ønsket å utruste en ekspedisjon til Nordpolen, for å se om der var et hull inn til jordens indre.

SUFOI mener åpenbart at det er nødvendig med en slags "sikkerhetsventil" så leserne ikke begynner å ønske det

sektaristiske stoffet tilbake i UFO-Nyts spalter, som i de "gode gamle dager", da man dyrket George Adamskis lære.

SPILLER MED ÅPNE KORT

I Sverige har man Det Okända, og man har sin egen redaktør: Jan Ove Sundberg. (Også kjent som "Texas" - red.) Imidlertid har man også litt mer kritiske mennesker, som sysler på den paranormale boldgate. F.eks. Sven Magnusson, utgiver og redaktør av tidsskriftet Søkaren. Han karakteriserer Det Okända og Sundberg på denne måten:

"Jan Ove Sundberg, sjefsredaktør for Det Okända, utbrer alskens sensasjonshistorier, som man ikke kan vite om er sanne eller ikke. En del av det man kan lese i Det Okända kan helt og holdent være oppdiktet, annet kan være forvansket til ugjenkjennelighet. For Jan Ove Sundberg bryr seg ikke om å foreta et kresent ansvarsfullt valg av kilder, men forteller gjerne en historie bare den ser ut til å være god og spennende. Han er glad ansvarsløs i sitt forhold til sannheten og derfor en "sjov fisk" som ingen kan ta alvorlig. Han kan leses som underholdning, men ikke av dem som søker sannheten." (5)

Sundbergs sjef, den ansvarlige utgiver, Bengt Lenberg, har da også uttalt: "Vi er i underholdningsbransjen. Vårt mål er å lage artige blad - og tjene penger." (6)

Det er å spille med åpne kort. Og imens sitter de lokale redaktører og blir fornærmet hvis de kritiseres.

F.eks. har Sundberg skrevet til en av sine kritikere, Bertil A.G.Schalén (BAGS), utgiver av bladet Borderland, at han i nær fremtid vil komme til å angre sine aggressive og umotiverte angrep på Sundberg selv og bladet Det Okända (6).

Men la oss vende tilbake til Danmark og se litt på noen av overskriftene i Det Ukendte:

JANNIS SKJEBNETALL

På forsiden av det første nummeret skiltes det med "Jannis skjebnetall." Jo, det er d e n Janni ! En astrolog, sittende ved en hjemmecomputer i Det Ukendtes bokhandel hevder at "da Janni ble gift med formann Spies endret hun etternavn fra Brodersen til Spies. Samtidig endret hennes skjebne seg." Nå, det var vel en avsløring som kunne vaske seg ! Men fullt så enkelt skal det nå ikke være.

Astrologen har nemlig - på computeren selvfølgelig - gjort numerologiske analyser på henholdsvis Janni Brodersen og Janni Spies. Ikke overraskende finner hun ut at de numeriske verdier endrer seg hos Janni.

Legger man verdiene for vokalene i navnet sammen får man et såkalt motivasjonstall, og et inntrykkstall fås ved å addere verdiene for konsonantene. Endelig finner man et uttrykkstall ved å legge sammen verdiene for såvel fornavn som etternavn. Resultat: Verdien hos Janni er 8 mot tidligere 4. Godt at man har en computer, ikke sant ?

Videre knytter den numerologiske analyse seg til andre verdier, som går på karma-tall, skjebnetall, livsrytmer og en astrologisk vurdering basert på et fødselshoroskop.

Ditt navn er altså av stor betydning for om du får suksess her i livet. Hva nå hvis Janni hadde beholdt sitt pikenavn - ville det da ha kommet grus i computeren ? Sikkert ikke, for det hadde det sikkert vært en astrologisk forklaring på !

Et godt råd til alle arbeidsløse: få ditt navn endret, slik at det passer med skjebneverdien som gir tallet 8 - det står for forretningsmannen - så vil nok det hele kanskje ikke fortone seg så mørkt likevel.

UFO-BASE PÅ SYDPOLEN ?

Den første UFO-artikkelen etter at samarbeidet med SUFOI var opphørt hadde overskriften "UFO base i Antarktis ?" Den er skrevet av Håkan Blomqvist og bygger på en bok som oversatt heter "UFOer, nazistenes hemmelige våpen ?"

Boken er utgitt av et nazistisk forlag i Canada, men slike ting nevner Det Ukendte ikke noe om, man angir jo ikke sine kilder. I artikkelen fabuleres det over om nazistene stadig har hemmelige baser på Sydpolen og at de der bygger flygende tallerkener.

I samme nummer av Det Ukendte byr man også på et UFO-foto. Det er tatt av Yusuke Matsumura (men det avsløres ikke) som er leder for den japanske UFO-sekten De kosmiske brødres fellesskap. Den har just ikke ry for å være sannhetsvitner.

En Stanton T. Friedman omtales som doktor, kjernefysiker og tidligere sjef for NASAs romforskningssenter - så der er det jo vekt bak, når denne personen påstår at UFOer er fartøyer fra verdensrommet. At han har vært sjef i NASA vil nok overraske ham selv. Men det nevnes ikke at Friedman for lengst har sluttet å arbeide som seriøs forsker. Han reiser rundt og lever av å holde foredrag og selge bøker.

OG SÅ VIDERE

Slik fortsetter det i de følgende nummer av Det Ukendte, og de forskjellige historiene sirkulerer mellom de skandinaviske utgaver av bladet, og opptrer leilighetsvis også i konsernets pornoblader.

Man kan lese om talende elefanter, magisk musikk, djevlebesettelser, forsvinninger, poltergeister, barneofringer og annet nam-nam for hungrende vulgær-okkultister.

Endél av historiene er skrevet av Jan-Ove Sundberg og Klaus Aarsleff, men andre er kjøpt ved internasjonale agenturer. Man har ikke en jordisk sjanse til å sjekke kildene, men det er vel også et spørsmål om det ville være bryet verd. I det seneste nummer av Det Ukendte, sett i skrivende stund, har man til og med sluttet å fortelle hvem som har skrevet artiklene ! Det må forbli i det ukjente.

MÅLGRUPPE

Men hvem henvender Det Ukendte seg egentlig til ? Om dette har Sven Magnusson skrevet: "Jeg tror det er ukebladene og seriemagasinene lesere

som har funnet Det Okända - mennesker som ikke kan skille mellom uvederheftig sensasjonsjournalistikk og seriøs reportasje." (5) Det tror jeg Sven Magnusson har rett i.

Jeg tror ikke at mennesker med en mangeårig interesse for parapsykologi eller åndsvitenskap kan ta Det Ukendte alvorlig.

Søker man en flik av sannheten omkring den okkulte verden og paranormale fenomener, så er bladet Det Ukendte en ut-av-sitt-gode-skinns opplevelse !

NOTER

1. Jane Åmund: Det okkulte frem i lyset; interview med Klaus Aarsleff. Berlingske Tidende 1984 - 10-14.
2. Det Ukendte, 6.årg. nr. 2, s 67
3. BoBjørnvig: Mystik og viden- skab; interview med Klaus Aarsleff. Weekendavisen 1984-08-17.
4. Det Ukendte, 3.årg., nr. 5, s. 179.
5. Søkaren 1984, nr. 9, s. 40.
6. Borderline, oktober 1984.

Artikkelen står i Skeptica nr.2/85
COPYRIGHT: Willy Wegner.

husk

A FORNYE ABONNEMENTET I TIDE !

ET GIROKORT ER SOM VANLIG VED-
LAGT.

BRUK DETTE MED DET SAMME, SÅ
UNNGÅR VI FORSINKELSER AV UT-
GIVELSEN.

PÅ FORHÅND TAKK.

KOMMENTARER

Denne meget belysende og tankevekkende artikkelen trenger knapt noen kommentarer. Den beskriver faktiske forhold som taler for seg selv.

Som vi tidligere har pekt på er det interessant å se hvordan de forskjellige personer og forbindelseslinjer stadig går igjen på dette felt, når man undersøker nærmere. Legg f.eks. merke til Leif Hagen og Scan Mag. Det var på sistnevntes adresse vi kunne finne freelance-journalist Arne Wisth, han som var velsignet med slik flaks når det gjaldt å få tatt bilder av UFOene i Hessdalen, og som skrev en bok om disse åpenbaringene..

En av Norges fremtredende ufologer, som også har kunnet vise til mange syner og fotografier fra Hessdalen, er nå sterkt plaget av et spøkelse som har tatt bolig hjemme hos ham. Dette ifølge ukebladet Allers nr. 23/85. Og journalisten bak denne så sensasjonelle reportasjen ? Jo, han heter Arne Wisth. Han har selv overnattet i spøkelseshuset ved Støren. Det merkelige er at ingen av de to, flaks og utstyr tatt i betraktning, har kunnet presentere noe bilde av spøkelset. Kunne Vaag-saken ha spilt noen rolle i denne forbindelse tro ?

Med bakgrunn i Wegners artikkel bør man konsentrere oppmerksomheten mot to hovedaspekter:

1. Er det ikke snart på tide å snakke om en ny folkesykdom, ved siden av narkomani og lyddoping, nemlig OKKULTOMANI ? (det saliggjørende er jo å flykte fra virkeligheten.)
2. Hva det er anledning til å ha som levevei i et samfunn. Hva man kan tjene gode penger på og hvor liten interesse det egentlig er for å motvirke denne miljøforureningen.

Det er nemlig flere enn man skulle tro som tar historiene i Det Ukjente og lignende organer for god fisk - tro det eller ei

Red.

«NØYTRALT OG UHILDET»

I Søkaren nr. 6/84, side 38, og nr. 4/85, side 36, omtales den amerikanske organisasjonen Society for Scientific Exploration (SSE). I samme forbindelse nevnes også CSICOP. (Se side). Under disse omtalene fremgår det enkelt uttrykt at SSE tror på paranormale fenomener, mens CSICOP ikke gjør det. Man kan her lett bli sittende igjen med det inntrykk at SSE er åpne og uhildet, mens CSICOP er dogmatisk avvisende. Dette krever kommentarer.

SSEs president, Peter A. Sturrock, sluttet seg i sin tid til J. A. Hyneks Center for UFO Studies (CUFOS). Ca. 10 år senere, våren 1982, annonserte Sturrock opprettelsen av sin egen organisasjon, SSE, hvor det het at UFOene ville bli høyt prioritert. I et intervju uttalte Sturrock: "Hvis noen ønsker fakta om UFO-fenomenet så kan han ikke gå til et fysikk-bibliotek og finne journaler om emnet eller bøker om UFOer., skrevet av ansvarlige, velkjente forfattere. Det finnes ingen steder hvor du kan henvende deg for å få hederlig informasjon." Dette var som å høre Hynek da han ti år tidligere annonserte sitt CUFOS.

Som medlem av CUFOS mottar Sturrock lange lister med rapporter og bøker som CUFOS anbefaler for salg. En av disse bøkene er om "havarete tallerkener" av Berlitz-Moore (1), en annen er The Andreasson Affair, en av de ville "UFO-kidnappings"-historiene som finnes.

Sturrock understreker sterkt at SSE vil være "nøytral" og at "de fleste av våre medlemmer er fullstendig nøytrale og uhildet." (En må gå ut fra at han inkluderer seg selv i denne beskrivelsen.)

Ja, det er virkelig nyttig å se nærmere på Sturrocks årelange virksomhet på UFO-arenaen for å få innsikt i hans fortolkning av det "nøytrale og uhildede." Da Sturrock ble formann for UFO-underkomiteen i The American Institute of Aeronautics and Astronautics, hvis medlemmer ikke omfatter en eneste erfaren UFO-skeptiker, foretok han seg ikke noe annet enn å forandre gruppens navn til Anomalous Phenomena Subcommittee.

I 1975, som formann for UFO-symposiet hos AIAA's Aerospace Science Meeting, valgte Sturrock ut sju personer til diskusjonspanelet.

samtlig av disse var UFO-tilhengere ! Ikke en eneste erfaren skeptiker ble invitert. To år senere, da den gode Sturrock søkte råd i forbindelse med sin "UFO-orientering" overfor medlemmer av den amerikanske astronomi-foreningen konsulterte han en rekke tilhengere, inkl. Hynek, men ikke en eneste erfaren skeptiker.

En lang rekke flere eksempler på Sturrock's "nøytralitet" og "objektivitet" kunne nevnes. Det henvises i den forbindelse til boken "UFOs - THE PUBLIC DECEIVED", av Phillip J. Klass. (Omtalt i NIB nr. 2/84.)

CSICOP på sin side later stort sett til å håndtere de paranormale påstandene ut fra hva de er verd eller ikke verd, vitenskapelig sett.

Vi bør alle være takknemlige for at det finnes grupper som CSICOP i en verden som oversvømmes av irrasjonalisme og ulike former for vanvidd.

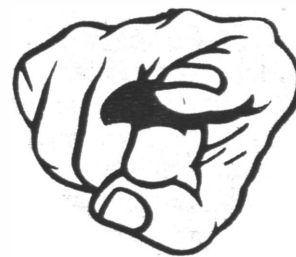
Denne artikkelen er også sendt til Søkaren. Red.

(1) Fotnote: Se NIB nr. 2/81:

"UFOet der styrtede"

DU

MÅ HELLER
IKKE GLEMME
VEDLAGTE
POSTGIROKORT !

HUSK AT NIB SKAL UT OGSA I 86

FRA UFO-ARKIVET

Den 21. eller 22. august 1963 var jeg på en fisketur med min båt i Kågsund, Skjervøy. Jeg gikk hjemmefra kl. 17.- og kl. 17.30 var jeg på fiskeplassen. Fint vær, stille og klart.

Da jeg hadde fisket en stund skulle jeg skifte plass og gikk på en liten grunne ved Skjervøyskjæret. Jeg så da etter et medd (landemerke - red) på Arnøy for å finne den riktige dybden. Klokken var da ca. 18.30, og mens jeg så vest på Arnøy så jeg en flamme som om en rakett ble skutt opp fra fjellet. Jeg tenkte det var Marinen som hadde øvelse, men da måtte det være noe nytt som ble prøvet. Flammen jeg så var bred, ca. to meter, og fargen orange. Jeg satt og så på den da den for rett til værs; farten var ikke så fort som en rakett når den blir skutt opp. I ca. 2000 meters høyde ble flammen borte og jeg så noe stort grått på himmelen. Tenkte da på at det var en ballong eller fallskjerm jeg så. Det var blitt litt vindgråe fra øst da. Den begynte da å bevege seg og kom rett mot vinden. Den kom nærmere og hele tiden satt jeg bare og stirret på den. Den passerte over Singlatinden og over Nikkeby i samme høyde, men da begynte den å komme nedover og utover sjøen der jeg var. Jeg så at det hverken var ballong eller fallskjerm og tenkte på en UFO.. Det var to stykker av dem, en liten og en stor. Den store hadde flere store vinduer ovale oppe, ca. 2 meter høye, og jeg så fem vinduer på den siden som vendte mot meg. Avstanden var da ca. 150 meter, og 15-20 meter over havet. Da kom det ut to skinner eller noe lignende fra den store UFO, og den lille UFO satte seg på dem og ble trukket inn i den store. Den lille var ca. 2 meter høy og ca. 3 meter lang, oval. Det var ingen flamme, røk eller lyd å se og høre.

Klokken var 18.40 da, og jeg må innrømme at jeg var nervøs og anspent og redd der jeg satt og så på.

Jeg hadde sett bort bare et kort øyeblikk for å se om det skulle være noen andre båter ute, så jeg kunne få vitner på det jeg så, men det var ikke en båt å se på havet da.. Det er mulig det var på lørdag, for ellers er det båter ute hele dagen.

Jeg så mere, det var blitt litt mere vind og sjøen var mørk, men under UFOen var det helt blikk stille og blank sjø. I et av vinduene så jeg det kom et grønt lys rettet mot meg. Lyset var ca. 30 cm. og rundt; det forandret farge, lys og mørk grønt, det så ut som om noe beveget seg bak lyset.

Jeg forsøkte å løfte opp en fisk, om det kom av at jeg satt i en slik spenning eller om det var noe annet vet jeg ikke.

Den store UFO takserte jeg til ca. 10 meter høy og 35-40 meter lang - oval eller rund kan jeg ikke si med bestemthet, da den hele tiden bare hadde en side vendt mot meg. Men den var flat under, med en liten forhøyning på midten oppe. Den hadde stoppet rett over en stor tysk lastebåt som forliste i 1944, lastet med malm og kvikksølv. Jeg så noe som jeg ikke er helt sikker på, enten trakk den noe opp av sjøen, eller den slapp noe ut, flere små mørke gjenstander kom mellom UFOen og sjøen, for meg så det ut som om det kom opp av havet og inn under den. Den hadde stått helt stille hele tiden, i ca. 10 minutter. Den la seg da litt på siden og begynte å lette seg. Plutselig satte den opp farten og på ca. et minutt var den forsvunnet ut av Kvenangen. Farten var kolossal. Fargen var som aluminium eller sølvgrå på begge to.

Jeg var snar å få opp fiskesnøret som jeg hadde holdt i hånden hele tiden, og gikk hjem. Å fortelle noe om det jeg hadde sett anså jeg for håpløst. Ingen ville tro meg, så først nå har jeg skrevet ned min beretning

om det jeg så den gangen. Kanskje har jeg glemt noe, men alt står ennå så levende for meg. Jeg har i 1956 også sett noe som må være UFOer. Da var vi to som så det, men av en annen form og på større avstand.

Jeg innestår for at denne beretning er selvopplevet og sann.

Skjervøy, 22.mars 1967.

(Signert Helge Mikalsen)

Vi håper en gang i løpet av neste år å kunne se nærmere på denne saken.

Kunstige UFO'er

Brown Mountain i North Carolina, USA, har i mange år vært berømt for gåtefulle nattelys. I de senere år har det vært utført forsøk for å avdekke årsakene til disse lysene, deriblant av The Enigma Project og ORION.

I mai 1977 plasserte ORION en meget kraftig lyskilde ved Leonir, som ligger ca. 35 km øst for Brown Mountain. Samtidig samlet det seg en gruppe observatører på hovedvei 181, som finner seg 5 km vest for fjellet.

Det er det foretrukne sted til å observere nattelysene. Selve fjellet Brown Mountain lå imellom det kraftige lyset og observatørene. Da dette kraftige lyset ble tent, så observatørene en orange-rød kule som svevet adskillige grader over fjellryggen. Konklusjon:

De fleste av de såkalte Brown Mountain-lysene, spesielt de som ses over fjellryggen, er i virkeligheten refleksjoner av det naturlige lyset.

De riktige Brown Mountain-lysene svever mellom trærne et godt stykke under fjellryggen. Disse lysene er meget sjeldne. De starter typisk som et klart lysende blåhvitt eller gult lys, som i løpet av 2-10 sekunder forandrer seg til et svakt rødt lys og forsvinner. Den vannrette bevegelsen er ofte bare omkring en grad, selv om eldre rapporter forteller om

lys som beveger seg over større trekninger så raskt at man ikke kan følge etter dem.

ORION har undersøkt om de "ekte" Brown Mountain-lysene kunne skyldes seismisk aktivitet. Man utløste små sprengladninger på fjellet i 1981, men ingen kunstige lys ble observert.

INFO Journal, januar/februar 1984.
UFO-NYT nr. 4-5/85. /pa.

Denne saken har visse relasjoner til fenomenene i Hessdalen. Vi viser i den anledning til NIVFO-Bulletin nr. 3/1983: "Hessdalen ikke enestående", hvor slike fenomener er omtalt fra en rekke steder i verden.

APROPOS HESSDALEN

Det har vært lite å høre derfra i den senere tid. Imidlertid har vi i UFO-NYT sett en omtale av den rapporten som ufologenes "prosjekt" i dalen har avstedkommet. Der heter det at den beste observasjonen inntraff den 20.2.84 kl. 18.12. Da fløy et rødt lys rundt føttene på en av prosjektlederne - for så å forsvinne opp i luften.

En "besynderlighetsindex" på G9 !

REINKARNASJON MED MER -

I Amerika finnes som kjent en sammenslutning av personer som vil undersøke påståtte paranormale fenomener ut fra et meget skeptisk grunnsyn. Det er The Committee for the Scientific Investigation of Claims of the Paranormal, CSICOP. (1) Flere av medlemmene utviser en beundringsverdig energi i bestrebelsene på å forklare naturlig alt som synes å være paranormalt.

I noen år har det også eksistert en annen amerikansk sammenslutning for utforskning av foreteelser utenfor det normale. Den har det enkle navnet Society for Scientific Exploration (SSE) og den skiller seg fra CSICOP ved at dens medlemmer ikke har en avgjort negativ innstilling til det paranormale. (2) President er Peter A. Sturrock ved Institutt for plasmaforskning, Stanford-universitetet, California. SSE har 185 medlemmer. Av dem er 14 naturvitenskapsmenn, 38 samfunnsvitere og 13 humanister. Ikke alle er helt for det paranormale. Blant rådgiverne finnes en kjent kritiker av parapsykologien som Ray Hyman.

Redaktør for selskapets tidsskrift The Explorer, er Harold E. Puthoff (3) ved SRI International i Menlo Park, California, kjent ikke minst for de undersøkelser som han sammen med Rossell Targ har gjort av Uri Geller.

Den 2-4. juni 1983 hadde SSE sin andre årlige sammenkomst. Stedet var Virginia-universitetet i Charlottesville. Ca. 50 personer deltok.

Psykiateren og parapsykologen Ian Stevenson fra Virginia-universitetet innledet programmet med en oversikt over sine studier av 266 indiske barn som opplever å ha minner fra et annet liv, og han sammenlignet disse med 79 lignende tilfeller i USA. Det vanlige

mønsteret i saker av dette slag er: En eller annen gang mellom tre- og fem års alderen begynner disse barna å snakke om opplevelser som de har hatt som en annen person. Ved omkring sju-åtte års alderen blekner så minnene bort.

Største delen av denne forskningen består av å forsøke å finne denne andre personen - som barnet antas å ha vært i et tidligere liv. De tilfeller hvor dette lyktes ble ansett som "løst".

Sammenligningen mellom de indiske og amerikanske tilfellene viser at de amerikanske barna gir færre spesifikke detaljer om det andre livet og at disse sakene "løses" mindre ofte enn de indiske. Dvs. at man ikke så ofte finner den personen som tilsvarende barnets beskrivelse av seg selv i det andre livet. Når man har identifisert den andre personen, som er død, viser det seg at denne nesten alltid er et medlem av barnets nåværende familie. Amerikanske tilfeller gir derfor skjelden belegg for unormal kunnskap om et annet liv.

I hovedtrekkene minner de amerikanske tilfellene likevel om de indiske, men det finnes noen forskjeller. De amerikanske barna slutter som regel tidligere enn de indiske å prate om det andre livet. Dette kan muligens forklares ved at barn i Amerika med slike opplevelser ofte blir gjenstand for mindre interesse enn i India. I Mange amerikanske tilfelle ignoreres eller latterliggjøres til å begynne med barnets påstander. Og det tok ofte lang tid før noen forsker fikk kjennskap til barnet.

Stevenson mener at de undersøkte amerikanske tilfellene trolig utgjør bare en liten del av samtlige saker av dette slag i USA.

I en diskusjon som fulgte etter innlegget ble emnet reinkarnasjon tatt opp - selv om Stevenson ikke hadde brukt det ordet. Michael Persinger påpekte at dype fysiologiske forandringer finner sted i hjernen ved omkring tre og et halvt årsalderen, og han fremkastet den tanken at "minnene" kan ha en neurologisk forklaring.

Peter Sturrock fra Stanford-universitetet og David Jacobs (4) fra Temple University i Philadelphia tok opp UFO-forskningens vanskeligheter. Blant dens problemer er den ringakt som emnet blir gjenstand for fra andre vitenskapsmenn og vanskelighetene med å lokke de beste forskerne til området.

Bruce Maccabee viste en 28 sekunders fargefilm med UFOet over New Zealand og analyserte filmen. Maccabee mente at det ikke fantes noen naturlig forklaring på fenomenet. (5).

Dick Haines fra NASA redegjorde for den såkalte Valentich-saken fra Australia, hvor piloten og flyet forsvant og for sine forsøk på å analysere og reprodusere en viss lyd på et båndopptak av pilotens radiokommunikasjon med flykontrollen. Den eiendommelige lyden som forekommer i 17 sekunder på slutten av båndet er uforklart. (6)

Sebastian von Hoerner fra det amerikanske observatoriet for radioastronomi i Green Bank redegjorde for undersøkelser av astrologiens validitet, som ble innledet omkring 1950 under ledelse av Hans Bender ved Institutt for parapsykologi i Freiburg, Vest-Tyskland. En av undersøkelsene besto av ca. 120 personer, hvis fødselstid var kjent. De ble delt inn i grupper på tre i hver. Karakterbeskrivelsene av dem, som ble gjort med utgangspunkt i psykologiske standardtester, ble kalt for A, B og C. Deres fødsels-horoskop kaltes 1, 2 og 3. Bender hadde etablert et fortrolig samarbeide med 150 topp-astrologer fra ulike land, og nå skulle disse forsøke å parre sammen karakterbeskrivelsene med horoskopene (A=3, B=1, C=2, f.eks.). Det ble et slumpresultat, som aldri ble publisert.

FOTNOTER OG KOMMENTARER

1. (For nye lesere) CSICOP er i Norge representert av NIVFO.
2. Denne organisasjonen er bl.a. omtalt i Philip Klass'utmerkede bok "UFO- THE PUBLIC DECEIVED", og hvor det gis konkrete eksempler på liten objektivitet. Vi kommer tilbake til dette i NIB.
3. Vedr. Targ og Puthoff, se NIB nr. 4-5/84, side 16. (--"disse forskerne viste mange bevis på manglende kunnskap både når det gjelder statistiske vurderingsmetoder og forskningsmetodikk i sin alminnelighet...")
4. En UFO-bok-forfatter -
5. En tilsynelatende god forklaring på denne saken er gitt av bl.a. P. Klass (se også NIB nr. 4/82: "UFO-DOMMEN".) Bruce Maccabee er en kjent UFO-supporter, med forkjærlighet for de ukonvensjonelle hypotesene..
6. Denne saken har tildels vært betydelig fordreid i UFO-litteraturen. Det er vanskelig å se at det skulle være nødvendig med noen ukonvensjonell forklaring på tilfellet.

* * * * *

En legger merke til at det stadig er de samme navnene som går igjen når det gjelder slike arrangementer. Svært sjelden er det erfarne skeptikere til stede. Som nevnt under fotnote 2 vil vi bringe en nærmere omtale av SSE, trolig allerede i dette nummeret.

Et karakteristisk trekk ved omtaler av utenomvitenskapelige anliggender, og spesielt da i off-beat litteraturen, er at man unnlater å gi viktige opplysninger f.eks. om vedkommende som fremsetter eller støtter påstandene. Det heter f.eks. dr. NN fra NASA, i stedet for "ufologen" NN osv.

Et godt eksempel er den allestedsværende Stanton Friedman, omtalt som fysiker. Det nevnes intet om at han forlengst har sluttet, og i stedet drar rundt med UFO-foredrag og salg av UFO-bøker.

KILDER: The Explorer, november 1983
Søkaren, nr. 6/1984.

Forkortet

John F. Schuessler

Cash/Landrum

HER STARTER VÅR NYE SERIE - "UFO-KLASSIKERE"

I FORRIGE NUMMER AV NIB BRAGTE VI NOEN KOMMENTARER TIL DEN SÅKALTE CASH/LANDRUM-SAKEN, OG DENNE BLIR NÅ FULGT OPP MED ALLE DETALJER. VI SKAL OGSÅ SE HVA SOM SKJEDDE VIDERE

De to kvinnene Betty Cash og Vickie Landrum hevdet å ha vært vitne til en hendelse med et merkelig objekt, omgitt av en mengde helikoptere. Var det UFO eller et hemmelig eksperiment-fly, eller ... ? De to kvinnene ble meget syke etter hendelsen. Men det amerikanske flyvåpen synes ikke å kjenne til noen slik helikoptermanøver den 29.desember 1980.

I månedene som fulgte etter den 29.desember 1980 ble alle anmodninger om hjelp fra regjeringsembetsmenn møtt med det døde øret. Den byråkratiske likegladhet begynte dog å slå sprekker, da TV-serien "Det fantastiske" bragte en omtale av saken. Deretter kom tidsskriftene Science Digest og Omni med mindre artikler om observasjonen, noe som også medvirket til at man i Washington DC begynte å bli oppmerksomme.

Slik innleder ufoforskeren John F. Schuessler en artikkel om saken, hvor han forteller om hvordan han har forsøkt å spore observasjonen tilbake til evt. mørklagte forsøksfly og helikopter misjoner. Han fortsetter:

Den 24.februar 1982 ble jeg oppringt av flyvåpenets forbindelseskantor i Washington DC. Det var kaptein Jenny Lampley som ringte og hun forklarte at en forespørsel i kongressen hadde medført at hun ble satt på jobben å finne ut om helikoptere fra det amerikanske flyvåpen hadde vært innblandet i observasjonen den 29.desember 1980. Ca. to uker senere bragte jeg erfaring via Richard Niemtzow fra Travis luftbasen i California, at kaptein Lampley hadde avsluttet sine undersøkelser - og med negativt resultat. Etter alt å dømme så an-

vender flyvåpenet ikke helikoptere med to rotoror ! (Dette resultatet er ganske tvetydig. Avisen The Huston Chronicle viste i sin utgave for 17.august 1982 et foto av et helikopter med to rotoror og med billedteksten: Honduranske soldater omkring et helikopter fra det amerikanske flyvåpen under en felles militærøvelse..)

Den 19.mars 1982 ble jeg oppringt av oberstløytnant George Sarran fra Department og the Army Inspector General kontoret i Pentagon-bygningen. Obsersten forklarte at hans kontor hadde mottatt forespørselen fra Flyvåpenets Forbindelseskantor, da flyvåpenet hadde kommet til den oppfatning at ingen av deres enheter hadde vært involvert i tilfellet. Videre forklarte han at han var interessert ut fra den betraktning at det kunne være helikoptere fra Hæren, og han ville foreta undersøkelser omkring denne muligheten. Han understreket at den amerikanske hæren ikke hadde noen som helst mening om det uidentifiserte objektet - heller ikke om UFOer generelt sett.

Øberst Sarran begrunnet sin oppringning med at hans kontor var blitt

bedt om å komme med noen svar omkring helikopter-saken. På hans anmodning forsynte jeg ham muntlig med et referat av hele saken og observasjonen, fra begynnelse til slutt. Han fortalte at han hadde vært stasjonert på Fort Hood før han ble forflyttet til Washington og at han kjente til helikopteroperasjoner, da de normalt utførte sine øvelser på Fort Hood området. Fort Hood var i besiddelse av et antall helikoptere med to rotorere, men han mente ikke at de hadde vært innblandet da tilfellet hadde funnet sted over et annet territorium. Såvidt han visste var Fort Hood det eneste stedet hvor det fantes helikoptere av den aktuelle typen (CH-47 Chinook), i det området. Jeg kunne dog opplyse ham om at jeg hadde funnet ut at der både på Ellington Flybasen i Huston og på Dallas Flåteluftbase var stasjonert CH-47 helikoptere, og jeg gav ham de relevante telefonnumrene, slik at han selv kunne sjekke mine opplysninger. Hans kommentar var at hans innledende konklusjon ville være at hvis det hadde vært helikoptere innblandet så måtte de uten tvil stamme fra Ellington, og han ville starte sine undersøkelser der.

Han hadde selv tolket tilfellet til å dreie seg om et helikopter som var kommet i vanskeligheter og som var i ferd med å lande for å foreta de nødvendige reparasjoner - men måtte konkludere at dette ikke passet med situasjonen, da det ikke var innkommet noen rapport om noe slikt tilfelle.

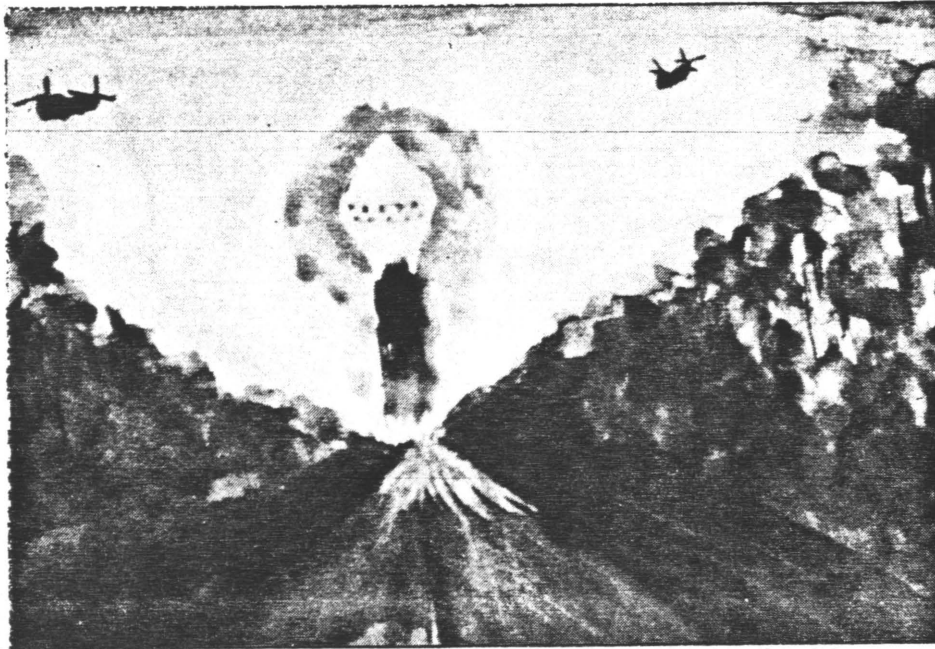

Betty Cash.

Boeing CH-47 Chinook helikopter.

Over: Kunstnerisk gjengivelse av området (av Kathy Schuessler)

Under: Fotografi av området hvor hendelsen fant sted.
Til venstre Alan Holt, til høyre Vickie Landrum.

Men han hadde noe vanskelig for å godta Cash/Landrum's påstand om at der hadde vært et objekt, muligens et eksperimentfartøy, ut over helikopterne den natten. Han baserte sin oppfatning på det faktum at tidspunktet falt sammen med juleuken, og de fleste militærbaser reduserer sine aktiviteter til "helligdagsrutiner" på dette tidspunkt. Dette innebærer at de fleste av det militære personell har fri og er på perm. Deretter spurte han om de svarene som vår undersøkelsesgruppe VISIT hadde fått fra de forskjellige militære forlegninger, som vi hadde kontaktet telefonisk. Hans konklusjon var at disse svarene lød sannferdige. Han var meget høflig og sa at han ville prøve å kontakte Ellington. Dessuten ville han mer enn gjerne ta aksjon på den minste antydning av et cover-up som vi kanskje støtte på, da Hæren fant det meget viktig å ha gode kontakter til befolkningen.

Senere samme dag ble jeg igjen kontaktet av oberst Sarran, som fortalte at han hadde vært i kontakt med Ellington. Den kommandohavende offiser major Dennis Haire, som ledet den 136. transportenhet (en reservegruppe stasjonert på Ellington), som benyttet CH-47 helikoptere, ville kontakte meg og diskutere saken. Oberst Sarran fortalte at han hadde hatt vanskeligheter med å overbevise major Haire om at forespørselen var alvorlig ment, da Haire aldri hadde hørt om saken. Dette hadde gjort Sarran enda mer overbevist om at intet helikopter hadde forsøkt en landing den 29. desember 1980. Videre forsikret Sarran at det ikke ble fløyet med CH-47 helikoptere på mandagskvelder. Jeg avviste denne påstanden med å referere til det faktum at tre CH-47 helikoptere hadde fløyet fra Ellington mandag den 15. mars 1982 - kun fire dager før oppringningen fra ham. Han innrømmet at det kunne være unntakelser!

Den 22. mars 1982 ble jeg så oppringt av major Haire. Han hadde tilhørt flyvåpenets gruppe siden 1966 og hadde vært befalingshavende siden 1978. Hans gruppe hadde åtte stk. CH-47A Chinook, som var blitt stasjonert der i 1980. Tidligere hadde de utgjort en legeenhet. Han fortalte at A-modellen av

Chinook-helikopteret førte med seg brennstoff for to timers flyvning, pluss til 15 minutter nødflyvning. Deres flyvehastighet er 110 knob - ca. 204 km/t - og maksimalhastigheten er 135 knob (ca. 250 km/t). De kan fly non-stop til San Antonio eller Austin, men må lande og fylle opp på College Station hvis de skal fly til Dallas. Hvis de er på øvelse har de normalt et avtalt møtested med en stor tankvogn fra flyvåpenet, slik at de kan fylle opp tankene. Major Haire fortalte at det ikke fantes CH-47 helikoptere i Louisiana. En gruppe er stasjonert på Fort Still i Oklahoma og en hel del på Fort Hood i Texas. De på Fort Hood er "C"-modellen, som kan fly til Dallas og tilbake igjen uten å tanke underveis. De har en flyvetid på 3 ½ time, normalhastighet på 225 km/t og toppfart 260 km/t. Endelig opplyste han at det i 1980 kun fantes militære Chinook helikoptere, så det kunne ikke dreie seg om sivile helikoptere i Cash/Landrum-tilfellet.

Major Haire var 99% sikker på CH-47 helikoptere fra Ellington ikke hadde vært involvert i 1980-tilfellet. Helikopterpiloter er meget følsomme for lys ved nattflyvning og unngår lysende objekter og ting som kan ødelegge deres nattesyn. Bl.a. av denne grunn tvilte han på at helikoptere ville fly nær det diamantformede objektet som var beskrevet av Cash/Landrum.

Major Haire ringte atter opp den 26. mars 1982. Han sa at han hadde fortalt oberst Sarran om vår tidligere telefonsamtale. Det tydet på at oberst Sarran for alvor gravde i saken - som representant for Generalinspektørens kontor. Mark Charbenaugh, som samarbeider med major Haire, er tilknyttet Austin-reservene, og major Haire CH-47-enheten ved Ellington National Garde. Mark hadde bemerket at luftkartene viste plasseringen av to mikrobølgesendere nordøst for Houston. Han spurte om det muligens kunne ha vært et mikrobølgeuhell, men fikk ikke noe svar på det.

Major Haire hadde ingen anelse om hva som hadde skjedd den 29. desember 1980, og han hadde absolutt ikke vært involvert. Han mente at regjeringen meget vel kunne ha et eller annet av-

ansert apparatur anvendt, eller annen fremskreden teknologi, et eller annet forsøksfartøy som kunne ha forårsaket de rapporterte symptomer. Han hadde imidlertid ingen viten om dette. Jeg spurte ham om han noensinne hadde hørt om at en NEST-enhet hadde operert på de kantene. Han svarte nei, samt at han ikke ante hva den forkortelsen sto for. Jeg opplyste ham om at den betydde Nuclear Emergency Survival Team. Han var like klok.

Oberst Sarran ringte igjen den 8.april 1982. Han hadde snakket med kaptein Richard Niemtzow på Trawis og med Dr. Peter Rank i Wisconsin. Han forsto deres synspunkter, men hadde besluttet seg for selv å dra til Houston i mai

i kontakt med alle basene og funnet ut at ingen helikoptere hadde fløyet nær Huffman den aktuelle dagen. Fort Hood hadde kun hatt ett helikopter i luften, og det hadde fløyet til Houston, Galveston og deretter til Fort Hood ved 20-tiden.

Den 25.mai 1982 møttes jeg med oberst Sarran på Holiday Inn ved Houstons Internasjonale Lufthavn. Han bad meg lage et båndopptak av alle de detaljer jeg hadde på tilfellet. Dette skulle skje i intervjuform. Jeg aksepterte under den forutsetning at jeg selv kunne gjøre et opptak av hele samtalen. Han aksepterte høflig. Intervjuet varte i 45 minutter og omfattet hele begivenhetsforløpet med

Colby og Vickie Landrum.

og undersøke sakene. Han sa også at det ikke var noe hemmelig omkring hans innblanding i tingene, for "Hæren sier hverken at UFOene ikke eksisterer eller at de eksisterer. Det må andre avgjøre." Hvis noen av Hærens helikoptere hadde vært innblandet og det var deres skyld, ville de ta sitt ansvar. Oberst Sarran ringte atter den 23.april 1982 for å fastsette en foreløbig dato for sin tur til Houston og han planla å møte både meg, Vickie Landrum og Willie Culberson, en politibetjent fra Dayton som vi hadde funnet frem til hadde sett helikoptere den 29.desember 1980. Sarran hadde vært

alle detaljer, slik jeg kjente til det.

Ved middagstid den 25.mai besøkte Sarran og jeg Vickie Landrum i hennes hjem i Dayton, hvor også Vickies søster, Berthra var tilstede. Oberst Sarran fortalte Vickie at dette var en offisiell undersøkelse og at hun sto fritt med å fortelle om den til andre, hvis hun ønsket det. Han gav henne et trykt informasjonsark vedrørende hennes rettigheter, men sa at han ikke kunne garantere henne noen hemmeligholdelse av de gitte opplysningene.

Over : Vickie Landrum med de skadene som bestrålingen i ansiktet har forårsaket.

Under: Betty Cash viser de stedene hvor håret er falt av.

Jeg tok opp hele intervjuet og beholdt båndet, hvorav en kopi senere ble sendt til Peter Gersten i New York. Oberst Sarran ringte til Betty Cash i Birmingham fra Vickies hjem og fikk en uoffisiell prat med henne om de forskjellige detaljer.

Ved 13.30-tiden dro oberst Sarran, Vickie Landrum, Berthra Landrum og jeg selv avsted for å møte politioffiser L.L. Walker, og jeg tok opp hele intervjuet med ham og hans kone Marie. De hadde observert CH-47 helikoptere over nøyaktig det samme området nær Huffman, men 4-5 timer etter at det opprinnelige tilfellet hadde funnet sted. På dette tidspunktet så det ut som om helikopterene lette etter noe på bakken. De fløy i grupper på tre med søkelys, som lyst opp terrenget. Under intervjuet sa Walker bl.a.: "...jeg kunne se tre i formasjon, og godt 300 meter lenger til venstre kunne jeg se en annen gruppe på tre helikoptere. De hadde to rotorere, en foran og en bak, jeg kunne tydelig se formen på dem og andre detaljer...."

Oberst Sarran var etter samtalen overbevist om at Walker hadde sett helikoptere, men det måtte stadig bevises. Deretter besøkte Sarran og jeg sheriffkontoret på Montgomery County i Conroe, Texas. Vi hadde hørt rykter om at Sheriffen hadde forårsaket et helikoptertokt den 29. desember 1980. Vi fant ut at alle ansatte på sheriffsens avdeling var blitt utskiftet den 2. januar 1981. Ingen fra det opprinnelige personalet var tilstede ved vårt besøk. Vi ble rådet til å kontakte Carl Mangogna, som hadde ansvaret for Harris County Patruljeavdeling, og som helikopterene sorterte under på det tidspunkt. Vakthavende offiser den 29. desember 1980 var Gloria Eshenbeck. Jeg kontaktet Mangogna senere, men var ikke i stand til å finne Eshenbeck. Den 26. mai fikk jeg tak i Carl Mangogna, men han hadde ingen erindring om begivenhetene den 29. desember 1980 og foreslo at jeg kontaktet kaptein Defore fra HPD.

Samme dag ringte offiser Gustafson fra Hærens legeenhet. Han hadde på vår anmodning sjekket med andre medlemmer i enheten på Hooks og foreslo følgende muligheter:

- (a) Det var en hurtig Utrykningsenhet, som opererte i Louisiana og Texas, og hadde gjort det det siste 1½ år. Sist de hadde hørt om den var for

ca. 6 måneder siden, da den var på ferde nær Morgan City i Louisiana. Han fortalte at de innøvet "Iran-type raids" fra små transportfartøyer i Mexico-gulven. Deres operasjoner er hemmelige og varsles ikke.

- (b) Marinekorpset i New Orleans benytter CH-46 helikoptere. Han hadde intet kjennskap til noen operasjon i Houston-området, men det var alltid en mulighet. (VISIT sjekket Marinekorpsets enhet i mars 1981, men fant ingen aktivitet i denne forbindelse.)
- (c) Ken Defore fra Houston Politikorps bor i Dayton, Texas. Han ville avlegge et besøk hos L.L. Walker og dobbeltsjekke hans beretning om å ha sett CH-47 helikoptere den 29. desember 1980.

Den 27. mai ringte Gustafson med en up-to-date rapport. Hans sjekk med Ken Defore fra Houston politiet var positiv. Kaptein Defore sa at han ikke tvilte på at L.L. Walker virkelig hadde sett CH-47 helikoptere, og han mente også at de kanskje var en del av en Hurtig Utrykningsenhet. Walker hadde sett 12 helikoptere i formasjoner á tre stykker. Det ledende helikopteret i hver gruppe hadde belyst bakken med søkelys, som om de lette etter noe. De fløy i ca. 150 meters høyde. De endret kurs og beveget seg mot Den Mexicanske Golf. Gustafson bemerket: "Vi har kanskje pirket i en maurtue."

Oberst Sarran ringte den 1. juni 1982. Han hadde uten hell forsøkt å lokalisere den enheten som var ansvarlig for helikopterene den 29. desember 1980. Hurtig Utrykningsenheter fantes kun på Fort Braggs, North Carolina, Fort Devens, Massachusetts, samt i Panama og Europa. De hadde ikke vært involvert.

Oberst Sarran skulle snakke med John Nyter i forbindelse med det spørsmålet som var reist i kongressen, og han lovet å komme tilbake til meg med hensyn til spørsmålene omkring utrykningsenhetene.

Den 25. juni ringte oberst Sarran igjen. Vi snakket om påstandene i APRO Bulletin vedr. et hemmelig regjeringsprosjekt som forklaring på tilfellet,

og jeg foreslo at han kontaktet Coral Lorenzen fra APRO for å høre hva de hadde av opplysninger.

Alt i alt hadde alle opplysninger og undersøkelser hittil endt i blindgater.

KILDER: MUFON UFO JOURNAL Okt.1982.

UFO-NYT nr. 1/1984.

YTTERLIGERE DATA:

SAMMENDRAG AV DE MEDISINSKE FØLGER:

C o l b y:

Huden ble rødlig, øynene svulmet opp og det kom væskeansamlinger, maveonde, appetitløshet, gikk ned i vekt og mellomrommene mellom tennene ble større.

V i c k i e:

Huden ble rødlig, øynene svulmet opp og med væskeansamlinger samtidig med at de ble ømme, synsforstyrrelser, maveonde, diarré, appetitløshet, åpne sår på armene, som resulterte i arr og at hudfarven forsvant, ødeleggelse av fingerneglene, håravfall og det nye håret som vokste ut hadde en annen sammensetning. (Ikke angitt hvilken.)

B e t t y:

Huden ble rødlig, øynene svulmet opp slik at hun nesten ikke kunne holde dem åpne, dessuten ble de ømme og det kom væskeansamlinger, dårligere syn, brekninger, diarré, appetitløshet, ned-satt energi, døsighet, åpne sår og hudfarven forsvant, mye håravfall og det nye håret hadde en annen sammensetning.

DE HAR VÆRT UTSATT FOR STRÅLING

Det elektromagnetiske spektrum er delt inn i grupper etter bølgelengder. Alfa og gammastråler har meget korte bølgelengder, ultraviolett stråling har betydelig lengre bølgelengder. Da disse områdene overlapper hverandre, kan en person lett bli utsatt for områder med forskjellige bølgelengder - f.eks. alfastråler og ultraviolette stråler.

Hvis man blir utsatt for ultra-violette stråler kan det fremkalle oppsvulmede øyne med væskeansamlinger på øyelokkene og en rødlig farve av huden. Gamma- og alfastråler kan fremkalle en sterk sløvhets, appetitløshet, kvalme og brekninger, selvpoppiggelse, sterk hodepine og svimmelhet.

Symptomene gir et fingerpek om hvor stor bestrålingen har vært. Graden av sykdommen avhenger bl.a. av hvor stor dose og hvilken type energi man har vært utsatt for. Det finnes ingen type stråling som ikke er farlig for øyet. Mange av symptomene fra fortegnelsen er også funnet i tilfellet Cash/Landrum.

MILITÆRET OM HELIKOPTERNE

Fort Polk, Fort Hood, Dallas Naval Air System (Dallas Flåte- og Luftkontroll) og England AFB meddelte at de var helt sikre på at de ikke hadde noen fly eller helikoptere i området på dette tidspunktet. Derfor er det ingen som påstår at det overhodet var helikoptere i Huffman-området denne vinterkvelden.

Ufologen John F. Schuessler skriver i en av sine artikler om saken:

" ... militære organisasjoner kunne behandle USAs befolkning og andre på en bedre måte, hvis de på grunn av ytringsfriheten ville fortelle noe mer om objektene, slik som f.eks. i Huffman området. Betty og Vickie har aldri sagt at Huffman-UFOet var en flygende tallerken med små grønne menn. De trodde hele tiden at det var en øvelse av et eller annet slag som var støttet av regjeringen. Andre som så og hørte helikopterne den kvelden hadde den samme fornemmelsen."

Men av artikkelen får man da vitterlig inntrykk av at de militære representanter gjorde seg en hel del anstrengelser for å finne ut av saken. Og med alle de telefonoppringningene og møtene man hører om er det ellers tydelig at de ikke har neglisjert ufologen. Men Schuessler holder ingen teoretisk mulighet åpen for spørsmålet om helikopt-

NIVFO BESØKER SUFOI

- Dessverre har mange av våre folk for mye å gjøre til daglig, og til en viss grad hemmer dette SUFOI-arbeidet. Men vi har håp om at det skal bedre seg i løpet av kort tid. Vi vil da ta til med kurser og andre møter.

[illegible][illegible]

UFO I SOVJET

SOVJETISKE VITENSKAPSMENN fortsetter å kjempe med spørsmålet om UFOer, og endel offisielle frigelser nylig har hjulpet til med å oppklare en rekke berømte sovjetiske observasjoner. Men i et samfunn så avsondrende som Sovjetunionen vil alle slag av menneske-lagede stimuli kunne forårsake massive "flygende tallerkenpanikker". De kan stadig forbli klassifiserte og på den måten bidra til å blåse opp antallet av uidentifiserte flygende objekter på himmelen over USSR.

Et annet godt eksempel fant sted tidlig i år med publiseringen av en beretning om en "grønn sky" som angivelig fulgte et rutefly over vest-russland. Beskrivelsen av et klart gult lys som skjød en hvit lysstråle mot bakken for så å endre seg til konsentriske kjegler av lys, virker nesten arketypiske for de pseudo-UFOene som er sett i denne regionen i mer enn en tiårsperiode. De tidligere tilfellene har blitt sporet tilbake til ikke-annonserte rakett-opp-skytninger fra det superhimmelige rakett-senteret nær Plesetsk, nord for Moskva. Disse forårsaket mange av de samme sanseoppfatningene, inklusive sporadiske saker med "radar-bekreftelser".

Denne siste saken kunne godt være et annet slikt tilfelle, men siden datoen ikke ble oppgitt kan man ikke foreta noen korrelasjoner. Da de fleste rakettopp-skytningene fra Plesetsk blir gjort for offisielt ikke-eksisterende militære prosjekter, vil sjansene for en offisiell annonsering rangere fra små til ingen.

Likevel - en svak anelse om sannheten har nå begynt å dukke opp fra offisielle sovjetiske kilder. Sprekken i veggen av hemmelighet viste seg for første gang i midten av 1983, da Pravda bragte en artikkel om UFO-observasjoner forårsaket av oppskytninger fra Plesetsk. Dette forekom

desto mer bemerkelsesverdig fordi det var første gang at det 20 år gamle rakett-senteret ble nevnt i sovjetiske massemedia.

Det påfølgende året, som i 1980 og 1981, ble mer oppmerksomhet rettet mot Plesetsk da endel oppskytninger ble sett fra - av alle steder - Syd-Amerika. Rakettene vil rutinemessig fyre av en fjerde etappe etter å ha sirklet jorden halvveis. Og den 16. mars samt 3. juli 1984 etterlot slike oppskytninger seg store glødende skyer på kveldshimmelen over Argentina og Chile. Landsomfattende panikk fulgte, trolig mye på grunn av forlegenheten hos sovjetiske myndigheter, som ikke ville vedgå å ha forårsaket det.

Sent samme år innrømmet to sovjetiske topp-vitenskapsmenn som er involvert i det offisielle studiet av "anomale atmosfæriske fenomener" at andre betydelige Sovjet-UFOs - slike som "maneten" over Petrozavodsk i 1977 med flere var forårsaket av rakettopp-skytninger. (Se NIB nr. 3/82.) Opphavet kan meget vel ha vært et russisk-språklig emigrant-magasin, Our Country and the World, utgitt i Munich, som bragte et detaljert studium av disse "pseudo-UFOene", og den nesten komiske offisielle sovjetiske benektelsen av rakettbasens realitet. Siden Pravda hadde avslørt eksistensen av Plesetsk et år tidligere, mente nok de kjente vitenskapsmennene Vsevolod Troitskiy og Vladimir Migulin at de så avgjort kunne føle seg trygge ved å fortelle sannheten om disse tildragelsene.

Den hele og fulle historien vil likevel neppe komme ut. Det er f.eks. ufatte-lig at UFO-studiet til det offisielle Academy of Sciences (den såkalte Gindilis Report) av 1979 for alltid vil bli forkastet som følge av at "UFO-bølgen" fra 1967 viste seg å være forårsaket av sovjetiske atomstridshoder av typen space-to-earth, og som Moskva nettopp da hadde undertegnet en internasjonal traktat om å innstille. Disse "UFOene" må dermed for alltid bli stående som uident-

ifiserte for å beskytte sovjetiske statshemmeligheter. Og vestlige UFO-grupper fortsetter å gå god for ekt-heten av denne charaden, for egne propagandistiske formål.

Lignende restriksjoner omgir mange romforskningshendelser i USSR. (F.eks. så er den nye SS-X-25 ICBM, og som kanskje krenker SALT-2, testet ved Plesetsk. Den kunne ha forårsaket denne nye "UFO"-observasjonen.) Derfor ville det ikke være overraskende om dette Sovjet-UFOet, som så mange andre der i landet, forblir "uidentifisert" - fordi Moskva ønsker det slik.

- James E. Oberg

KILDE: *The Skeptical Inquirer*
Vol.IX, No.4, Summer 1985.

CSICOP-representant James E. Oberg er forfatter av bøkene *Red Sky in Orbit* og *Outer Space Mysteries*, med flere. Han er dessuten ekspert på Sovjets romprogram.

#####

OMTALEN AV SAKEN I SOVJET- BLADET TRUD

Observasjonen har også vært bragt som en notis i norske aviser, og det kan være interessant å se hvordan observatørene oppfattet "UFOet". Følgende maleriske skildring er hentet fra det sovjetiske bladet Trud:

Klokken 4 morgen var det 120 km igjen til Minsk. Maskinen syntes ikke å fly. Det var som om den sto stille i universet. Ingen knitring i hodetelefonene. De befant seg i et rum hvor tiden syntes å stå stille, i en glassklokke hvor stjernene dannet små åpninger.

Annenpiloten lot blikket gli over den del av himmelhvelvingen som var "hans" og stanset ved en stor stjerne som uten flimring lyste til høyre for maskinen høyt oppe. Nei, det var da ikke noen stjerne denne gule, langstrakte

flekken. "Det er visst ikke noe", beroliget han seg selv. "Bare lysbrytninger i atmosfæren, eller..." En ganske fin lysstråle sprang ut fra flekken og rettet seg loddrett ned mot bakken. Piloten puffet til flymekanikeren med albuen:

- Se engang Gennadij, hva...

Knappt hadde mekanikeren kastet et blikk ut av vinduet før han utbrøt:

- Kaptein, det må rapporteres til bakken.

Plutselig bredtes lysstrålen ut og ble til en klar lyskjegle. Nå så de alle hva som skjedde til høyre for maskinen. Enda en lyskjegle viste seg, bredere men mer blek enn den første. Så kom en tredje, bred og helt lys.

- Stop nå litt! Kapteinen trakk på skulderen. - Hva er det å rapportere? La oss se hva som skjer. Og forresten, hva kan det være for noe?

Det sto klart for pilotene at avstanden ikke lot seg bedømme med øyemål. Likevel hadde de alle fire på fornemmelsen at den ukjente gjenstanden befant seg 40-50 km over jorden. Annenpiloten gav seg raskt til å skissere en tegning av det eiendommelige fenomenet. Det var utrolig, men på bakken sås alt helt tydelig i lyset fra den kjegleformede stålen - hus og veier. Hvor kraftig måtte ikke denne "prosjektøren" være! Men så skjedde det noe som gjorde det av med all tvil. Det hvite punktet slukket og i stedet viste det seg en grønn sky.

- Han har startet motorene og stikker av, sa annenpiloten idet han automatisk oversatte fenomenet til normale flybegreper.

Kapteinen syntes at gjenstanden var i ferd med å nærme seg med stor hastighet på en kurs som ville skjære flyets i en spiss vinkel. Med andre ord: Kollisjonskurs.

Kapteinen ropte nå til navigatøren:
- Meld fra til jorden!

Men som ved et eiendommelig sammen treff - ved de første ord fra navigatøren stanset gjenstanden. Den nærmer seg ikke mer, mente kapteinen. Den fjerner seg ikke mer, konstaterte 2. piloten.

OBSERVASJONEN MELDES

Flygeledelsen i Minsk tok meldingen fra flybesetningen til etterretning og opplyste høfflig at man der dessverre ikke kunne se noe hverken på radarskjerm eller visuelt på himmelen.

- Der kan man se utbrøt annenpiloten stødt, - vi er åpenbart skjøre i hodet !

Men nå dalte den grønne skyen plutselig ned under flyets høyde og steg så igjen loddrett opp. Den kastet seg fra side til side og la seg så inn på samme kurs som flyet. Den fløy som fastspent til flyet i 10.000 m høyde og med 800 km/t.

- Honnøreskorte, brummet kaptein Tjerkasjin - hvilken ære !

Inne i skyen "lekte" ildpunkter, tentes og sluktes som lyskjeden på et juletre. Så gled lysende siksak-stripes vannrett gjennom skyen. Navigatøren rapporterte samvittighetsfullt det hele til flygeledelsen på bakken.

Nå svarte en opphisset stemme fra flygeledelsen:

- Jeg kan se nordlys i horisonten. Hvor ser De Deres sky ? Navigatøren oppgav posisjonen.

- Stemmer ! Svarte flygelederen.

Skyen fortsatte med å endre seg. En "hale" vokste ut fra den, nesten av form som en skypumpe; bred øverst og smal nede ved bakken. Så begynte halen å heve seg "i horisonten", mens skyen fra elipseform forvandlet seg til en firkant.

- Se nå, sa annenpiloten. - Den aper etter oss !

Og så sannelig om de nå ikke ble eskortert av et spissnutet "sky-fly" uten vinger og med avstumpet hale. Det lyste gult og grønt. Der hvor det riktige flyet har utblåsing fra motorene syntes det å være en tett kjerne.

PASSASJERENE UNDRES

Stewardessen kom inn i cockpitten, - Passasjerene spør hva det er som flyr ute ved siden av oss.

kapteinen sukket: - Si til dem at det er en sky. Det gule er lysene fra byen nedenfor, som trenger igjennom. Det grønne... si det er nordlys.

Imens kom et annet riktig fly inn i Minsk-flygeledelsens sone. Det var en TU-134 fra Leningrad som fløy i motsatt retning av maskinen på vei til Tallinn. Avstanden mellom de to flyene var ca. 100 km. På den avstanden kunne "sky-flyet" ikke ses. Men på kaptein Tjerkasjins forespørsel svarte man fra det motgående flyet at man ikke kunne se noe. Flygelederen i Minsk, som nå tydelig så "sky-flyet", oppgav posisjonen til Leningrad-maskinen, men derfra så man ikke noe. Først på en avstand av små 15 km fikk man øye på "sky-flyet" og beskrev det nøyaktig.

Senere har kaptein Tjerkasjin og hans besetning prøvd å forklare for seg selv hva det egentlig var de så, og tenkt seg muligheten av at lyset fra gjenstanden polariseres, altså ikke spredtes i alle retninger, men kun strålte mot dem.

Sammen med "sky-flyet" passerte de Vilnius og Riga, hvor flygelederne, den ene etter den andre, observerte den eiendommelige tandemmen. Da de fløy over Piepus- og Pskov-sjøene kunne Tjerkasjins besetning bedømme "sky-flyets" dimensjoner.

De to langstrakte sjøene er adskilt av en smal tange. TU-134A fløy 120 km til venstre øst for sjøene, mens "sky-flyet" fløy til høyre (vest) for dem, nærmere Tartu. Fra det stedet hvor den tette kjernen kunne anes dukket det igjen lys opp. Lyspletten traff en sky og gled over bakken. Gjenstanden avslørte dermed uvilkårlig sin posisjon og man kunne nå danne seg et begrep om dens størrelse - den fylte for iakt-takerens blikk det samme som Pskov-sjøen.

"Formasjonsflygingen" fortsatte til Tallinn. Men etter landingen fortalte flygelederen der besetningen noen eiendommelige enkeltheter. På radarskjermen hadde TU-134A vist seg ikke å være alene. Sammen med det punktet som som markerte denne maskinen hadde enda to glidd over skjermen, på tross av at det kun var den ene maskinen i luften. I tillegg var de to punktene ikke synlige permanent, som de egentlig skulle.

TU-flyets lysplett falt av og til ut og dukket opp igjen. - Jeg kunne forstå det hvis De "vandret" slik på landingsradaren, men på oversiktsradaren skjer den slags ikke. Det kan ikke la seg gjøre !

RAPPORTEN BLIR UNDERSØKT

Rapporten er forelagt visepresidenten for kommisjonen vedrørende anomale fenomener, korresponderende medlem av Sovjetunionens Vitenskapsakademi, N.A. Sjeltukhin.

Kommisjonen undersøker regelmessig UFO-observasjoner over sovjetisk område. Der foreligger en mengde materiale til bearbeidelse. Dessverre må det bemerkes at alle beskrivelser vi er i besiddelse av lider under en-
sidighet og mangel på sammenheng i større eller mindre grad.

De observasjoner Tallinn-flyets besetning har gjort er blitt undersøkt av kommisjonens estiske seksjon. Det er et virkelig interessant tilfelle, selv om vi kjenner til lignende. Det forhold at gjenstanden øyeblikkelig skiftet til motsatt bevegelsesretning og sendte ut en usedvanlig lysstråle mot jorden er ubeskrivelig anomalt.

I sin bestemmelse av et fenomens natur holder kommisjonen seg først og fremst til lokaliseringsdata, idet et fenomen som er lokalt begrenset i rommet kan antas å være av anomal karakter. Dimensjonene på den gjenstanden som flygerne observerte fikk oss uvegerlig til å spisse ører. Det var nærliggende å regne med at der et eller annet fjernt sted, mange tusen kilometer borte, ble utspilt en atmosfærisk eller geofysisk prosess av en type som er kjent av vitenskapen. Og når den forekom flygerne så nær på kunne det være tale om synsbedrag.

Men denne forklaringen viste seg til slutt utilstrekkelig, idet flygerne jo hadde hell til å fastslå avstanden til gjenstanden.

Det kan derfor kun trekkes den konklusjon at Tallinn-flyets besetning observerte det som vi kaller en UFO. Det er nemlig av betydning at vi nå sitter inne med et logisk og ganske detaljert bilde av UFOens formskifte, slik som annenpolot Lasurin beskrev det i ord.

(APN) - UFO-NYT 3/85.

UFO OVER FIKSDAL

En kvinne fra Fiksdal melder at hun flere ganger i sommer (85) har sett mystiske lysende gjenstander. Hver gang de har vist seg har det vært ved 1-tiden om natten. Gjenstanden har strålet ut kraftig lys, omtrent som fra en høyfjellssol, og den har vist seg både i Oterskaret, Mælskaret og i Nakkedalen.

Dersom flere har sett dette, eller har en forklaring på fenomenet, kan de kontakte Bygdebladet.

Notis i Bygdebladet for 14.8.85.

Dette er en liten lokalavis, utgitt på Sjøholt, Sunnmøre. Fiksdal tilhører Vestnes kommune og ligger ca. 20 km. sør-vest for Molde.

Den 28. august hadde NIVFO en notis i samme avis, hvor vi bl.a. etterlyste nærmere data - spesielt med hensyn til klokkeslett og posisjoner. Etter dette innlegget ble vi oppringt av kvinnen som hadde sett objektet, og på bakgrunn av samtalen ble det nokså klart at retninger og tids-
punkter ikke stemte med Venus, så sant opplysningene var riktige. Dessuten mente hun bestemt at lyset be-
veget seg ganske mye.

Vi lovet å undersøke saken og et såkalt rapportskjema ble sendt kvinnen etter avtale. Dette har vi imidlertid aldri mottatt i retur, og vi har ikke hørt mer om saken. Det kan virke som om hun er blitt usikker når eksakte data skulle frem.

Saken minner endel om visse tilfeller som har vist seg å være raketter, lys opphengt i ballonger etc. Siden observatøren ikke har kommet med de ønskede opplysninger har vi hittil ikke undersøkt dette nærmere. Vi har dog fått opplyst at noen "ukjente geologer" skal ha oppholdt seg i en hytte i det aktuelle fjellområdet på denne tiden.

Vi kommer tilbake til saken dersom noe av interesse skulle dukke opp.

Morgendagens verdensbilde?

BEVISSTHETENS ROLLE I FYSIKKEN

- Bevisstheten er en av menneskenes viktigste egenskaper, sa Jens Tellefsen, professor i anvendt fysikk ved den tekniske høgskolen i Stockholm. Dersom vi ikke var bevisste skapninger, ville vi ikke kunne bedømme hverken oss selv eller den verden vi lever i.

Han fortsatte med å forklare at det finnes en meget intim forbindelse mellom vår bevissthet og den fysiske verden utenfor oss. Det er jo i vår bevissthet at vi danner oss et bilde av verden.

- Århundrene nærmest før omkring år 1900 var preget av det såkalte klassiske verdensbildet, hvor universet ble oppfattet som mekanisk. Men omkring sekelskiftet så to nye revolusjonerende teorier dagens lys, noe som på en gjennomgripende måte forandret vårt syn på virkeligheten. Den ene var Albert Einsteins relativitetsteori, som snudde om på vårt syn på rom og tid og observatørens rolle. Den andre var kvantemekanikken, som beskriver den mikroskopiske verden og som er grunnen for den makroskopiske verden vi lever i.

- Det klassiske, newtonske verdensbildet ligger meget nær vår hverdagsoppfatning av den fysiske virkelighet, og den bygger på hva våre fem vanlige sanser forteller oss, samt på den måten vår bevissthet bearbeider disse sanseinntrykk. I dette verdensbildet ses universet som et slags urverk og mennesket som mer eller mindre en automat. Alt er forutbestemt, og hver årsak har en bestemt virkning. Determinismen og kausaliteten er aksepterte som fakta. Bevisstheten er bare en egenskap som jeg tilfeldigvis har og som ordner opp i sanseinntrykkene. Det beror først og fremst på mine hjernecellers komplekse organisasjon og store antall.

- I det relativistiske verdensbildet som bygger på Einsteins tanker, spiller observatøren - og dermed den menneskelige bevissthet - en større rolle. Absolutt rom og absolutt tid finnes ikke her. Rom og tid er relative, tenkbare kvaliteter. Det spiller en avgjørende rolle hvor jeg befinner meg når jeg gjør en iakttakelse, f.eks. om jeg har en stor hastighet eller befinner meg i et sterkt gravitasjonsfelt. Men selv her, ifølge Einstein, er bevisstheten helt og holdent inne i meg, og jeg påvirker ikke den ytre verden på noen fundamental måte. Det er først med kvantemekanikken at min bevissthet eller opptreden har kommet til å spille en helt sentral rolle innen fysikken.

- Kvantemekanikken har avslørt en hel del merkverdigheter i universets oppbygning. Den har vist loven om årsak og virkning ikke råder i atomenes verden, men at mye beror på slumpen. Man kan nemlig ikke ut fra bestemte årsaker trekke bestemte slutninger om virkningene. I stedet finnes alltid flere muligheter. På sitt mest fundamentale plan fremviser altså naturen en gjennomgripende slumpmessighet.

Det finnes også andre eiendommeligheter i kvantemekanikken.

- Hvis vi kikker dypt inn i materien for å avsløre dens konstruksjon på atomnivået, viser det seg at jo mer vi forstørrer opp materien desto mer vag og konturløs blir den, uten de konkrete egenskaper vi er vant til i makrokosmos. Hverdagens verden, som synes å være så solid, oppløser seg i et tåket bølgemønster, der det ikke finnes noen objekter i det hele tatt, men i stedet en vev av sannsynligheter.

- Det er liksom et opprør mot naturens lover i den atomære verden. Hvis vi, i vår makroverden, kaster en ball mot en solid vegg, vet vi at den spretter tilbake. Men i den mikroskopiske verden kan

en partikkel, f.eks. et elektron, fortsette på den andre siden av en ugjennomtrengelig barriere.

- Ingenting er fast og bestemt i mikroverdenen. Objektene, f.eks. elektroner, beveger seg ikke i konkrete observerbare baner, slik våre planeter gjør. De befinner seg ikke på et visst bestemt punkt på en viss bestemt tid, og beveger seg ikke fra punkt A til punkt B i bestemte baner. Når en partikkel flytter seg fra A til B, synes den å bevege seg langs flere baner samtidig. Eller - det spørsmålet kan en stille seg - beveger den seg **v i r k e l i g** i alle disse banene? Har den overhodet tilbakelagt strekningen mellom A og B? Mye tyder på at partikkelen ikke punkt for punkt følger noen bane i det hele tatt - den befinner seg bare i A først og så en stund senere i B.

Det hersker altså dype konflikter mellom vår hverdagsoppfatning av verden her ute og den verden med ikke-kausale sammenhenger som kvantemekanikken fremviser. Denne konflikt er naturligvis blitt diskutert blant fysikerne. Den danske fysikeren Niels Bohr og Albert Einstein hadde en meget åpen debatt om dette, som vakte oppmerksomhet. Einstein var godt forankret i det klassiske og den relativistiske verdensbildet. Han kunne ikke tro at verden på noen måte berodde på meg som observatør, men mente at verden måtte eksistere som den er uansett om jeg observerer den eller ikke. Det slumpmessige i kvantemekanikken kunne han ikke akseptere. Gud spiller ikke terning med verden, sa han. Eksperimenter har dog senere vist at Einstein tok feil og Bohr hadde rett, samt at kvantemekanikken gir en korrekt beskrivelse av virkeligheten.

- Verdens fysikere har fundert mye over hva mikropartiklene egentlig er. objekter, bølger, felt eller ladninger med masse? Niels Bohr tenkte seg at innen vi gjør våre målinger eller observasjoner har en mikropartikkel ingen **v i r k e l i g** fysisk eksistens, dvs. den savner fysiske egenskaper. Det er først når vi observerer den at den får fysisk eksistens.

Jens A. Tellefsen

Før observasjonen er partiklene bare spøkelser. I og med observasjonen forandres de til konkrete realiteter.

Observatøren har altså ifølge Bohr en helt avgjørende rolle ved konkretiseringen av atomverdenens partikler.

- Den amerikanske fysikeren John Wheeler har formulert observatørens rolle slik at universet ikke er langt der ute med oss som avslappede, passive observatører bak en tykk glassrute, som gjør våre små målinger og noterer dem. Det finnes ingen observatører som er helt adskilte fra det de observerer; vi er på en spesiell måte alle deltakere, medvirkende i det store spillet.

- Som Niels Bohr sier: I stedet for å iaktta på stor avstand må vi strekke oss inn i den virkeligheten vi vil måle hvis vi ønsker å få rede på dens egenskaper.

Er altså, når alt kommer til alt, hele verdens fysiske eksistens beroende på at et stort antall observasjoner er

gjort ? I så fall: Observasjoner gjort av hvem ? Av den samlede menneskeslekten ? Av aper og andre dyr langt tilbake i urtiden ? Eller av en verdensbevissthet, som ikke er lokalisert til noen enkelt person ? Disse spørsmålene har vi ennå ingen svar på.

Den anglikanske biskopen George Berkeley ytret allerede på 1700-tallet at ingenting i det hele tatt kan eksistere uten at det oppleves av noe bevisst (noe med bevissthet.) Å være er å bli opplevet, mente han. Og nå synes det jo som om kvantefysikerne snakker om samme sak, men nå på bakgrunn av en sofistisert teori.

Den moderne fysikkens utvikling gjør at vi nå har meget vanskelig for å forstå hva vi bør mene med et objekt i

elektroner, finner vi at hvis vi lar en partikkel gå gjennom det ene hullet får vi en registrering som viser dette. Lar vi den gå gjennom det andre hullet får vi en annen registrering, akkurat som vi kunne vente. Men dersom vi åpner begge hullene får vi en registrering som viser at partikkelen synes å ha gått gjennom begge hullene samtidig ! Fenomenet opptrer ikke lenger som partikkel - for en slik kan selvsagt bare passere gjennom et av hullene - men som en bølge. Dette kalles bølge-partikkelparadokset.

- Elektronene er altså besynderlige fenomener. Ifølge visse målinger synes de ikke å ha noen utstrekning i det hele tatt, men bare å være punktladninger, som har masse, men ifølge andre

There once was a man who said: "God must think it exceedingly odd if he finds that his tree continues to be when there's no one about in the quad"

Mons. Ronald Knox

Dear Sir, your astonishment's odd, I am always about in the quad, and that's why the tree will continue to be - since observed by yours faithfully ,

God.

Anonymous writer

mikroverdenen. Objektene har motstridende egenskaper. Samme objekt kan ytre seg som en partikkel eller som bølge, avhengig av hvordan vi måler det. En partikkel er jo noe som befinner seg på et bestemt sted, og ikke samtidig på en eller flere andre steder. En bølge derimot har en stor utstrekning i rommet. Det forefaller derfor som om ingenting skulle kunne være både bølge og partikkel samtidig. Men Niels Bohr mente at partikkelbegrepet og bølgebegrepet er komplementære begreper som tilsammen beskriver virkeligheten, selv om de synes å utelukke hverandre. Denne dualiteten hos virkeligheten kommer godt frem i det såkalte tohullseksperimentet. Vi har en skjerm med to hull. Vi tetter igjen det ene eller det andre av dem. Om vi skyter partikler mot skjermen, f.eks.

målinger later de til å ha samme egenskaper som en bølge med i prinsippet flere centimeters bredde.

Følgende tankeganger gjør seg gjeldende blant fysikerne.

Når et elektron kommer til en skjerm med to åpninger kan det gå gjennom åpning en eller åpning to. Det første tilfellet kaller vi verden en, det andre verden to. Disse to verdenene, som altså er helt ulike på dette punkt, sameksisterer i kvantemekanikken, i og med at elektronet går gjennom begge åpningene samtidig. Vi får to verdener som stort sett overlapper og interfererer med hverandre, akkurat som vannbølger eller to lysbølger. De har samme verdi. Og de er like mye mulige.

Men de er ikke helt identiske. Derfor kan de interferere.

- Dette er jo meget merkelig ! Det gjelder ikke bare elektroner, men i det hele tatt mikroverdenens partikler. De ulike alternativ som kvantemekanikken tillater, eksisterer samtidig som ulike muligheter som overlapper hverandre og går inn i hverandre. Niels Bohrs tolkning av dette, den såkalte Københavns-tolkningen, er følgende:

Så snart vi av naturen krever et svar på om elektronet har gått gjennom det ene hullet eller gjennom det andre svarer naturen riktig at det gikk gjennom hull 1 og ikke hull 2, eller omvendt - og når vi har gjort en måling forsvinner den ene av disse spøkelsesverdenene mens den andre trer frem som en konkret virkelighet. Innen vi foretok målingen, fantes begge alternativene der, fullt ferdige og målbare. Det er altså selve måleprosessen som skiller mellom de alternative verdenene slik at den ene går mot null og den andre blir virkelighet.

En vanskelighet med alle undersøkelser av mikroverdenen er at de krever måleapparater hentet i makroverdenen, dvs. den "store" verdenen som vi mennesker befinner oss i. Disse apparatene består i sin tur av en nesten uendelig mengde mikroobjekter. Dette innebærer at hele måleprosessen på en eiendommelig måte biter seg selv i halen.

- Disse omstendighetene fører til tanker om at alt i universet henger sammen på en mer intim måte enn vi tidligere har trodd. Verden, sier den britiske fysikeren David Bohm, består ikke av en samling ting adskilt fra hverandre, men av en mengde sammenkoblede ting, et nettverk av relasjoner. Og Werner Heisenberg, en av den moderne fysikkens grunnleggere, mente at den vanlige inndelingen av verden i subjekt-objekt, indre-ytre verden, kropp-sjel ikke lenger er adekvat. Disse ulike aspektene er sammenkoblet og utgjør deler av den totale beskrivelsen.

- Max Planck, mannen som i 1900 utviklet kvantebegrepet, sa at det fins

ingen materie som sådan. All materie har sitt utspring i og eksisterer bare på grunn av en kraft som får partiklene i atomene til å vibrere og holder dette miniatyrsolsystemet sammen... Vi må bak denne kraften anta eksistensen av en intelligent bevissthet. Det er denne bevisstheten som styrer tilblivelsen av all materie.

Den ene teoretiske fysikeren etter den andre har trukket den slutningen at en uavhengig objektverden ikke eksisterer i virkeligheten og at alt synes å henge sammen - også vårt indre, vår bevissthet henger på en intim måte sammen med den ytre, fysiske verden.

Men er nå kvantemekanikken en tilforlatelig beskrivelse av virkeligheten ?

- Den har faktisk blitt en stor suksess. Den har lyktes på mange områder. Vi kan med dens hjelp til siste desimal beskrive hva som skjer i en transistor, i laseren, i metallene. Vi kan beskrive atomene og molekylene i detalj med ualminnelig stor nøyaktighet. Men vi har problemer med kvantemekanikkens verdensbeskrivelse: Hvordan er egentlig den virkeligheten den beskriver ? Den synes jo paradoksal.

- Våre vanskeligheter har å gjøre med måleprosessen. Innen vi gjør en måling av et objekt i mikroverdenen eksisterer en serie med muligheter, de ulike "verdenene", med ulike egenskaper. Når vi utfører målingen konkretiserer vi en av verdenene, mens de andre forsvinner. Vi vet ikke i forveien hvilken av "spøkelsesverdenene" som kommer til å konkretiseres. Det hersker en usikkerhet vedrørende resultatet av hver måling. Dette kalles Heisenbergs usikkerhetsrelasjon.

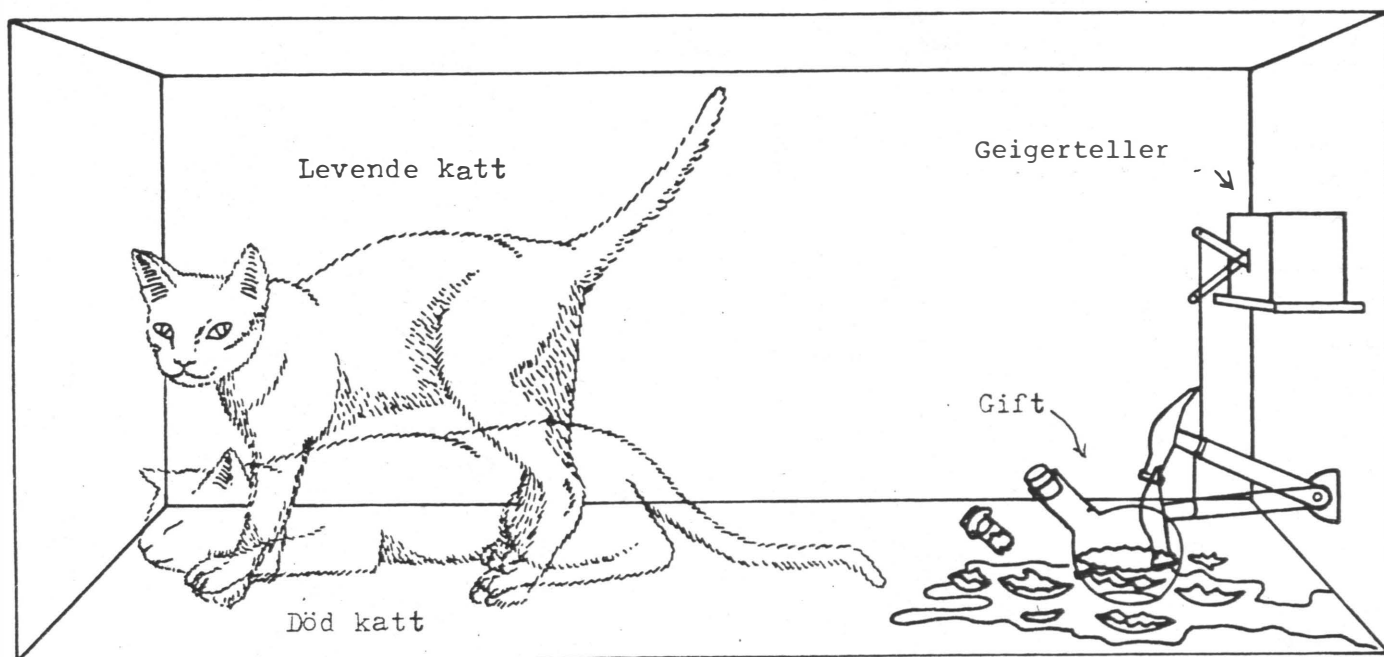
Et av paradoksene i kvanteverden er påvist av den ungarsk-amerikanske matematikeren John von Neumann. Han har med stor stringens matematisk vist at når vi måler et mikroskopisk objekt med et apparat tilhørende den makroskopiske verden blir hele målesystemet med objekt, apparat og observatør kvantemekanisk med nye overlappende verdener som ikke er bestemte i seg selv. Den usikkerhet som foruteksisterte bare hos det mikroskopiske objektet, har så å si smittet av seg og nå rammet også måleapparaten, som havnet i den kvantemekaniske ubestemmelige spøkelsesverdenen, der alle mulige egen-

skaper eksisterer samtidig og delvis overlapper hverandre. Eneste sjanse til å avklare situasjonen er å benytte enda et måleapparat som måler det første måleapparatet. Men om vi det gjør så havner også det andre måleapparatet i kvanteverdenen - ja, vi får til slutt en uendelig kjede av apparater som måler hverandre.

For å kunne et mikroobjekts egenskaper, må vi på en eller annen måte bryte denne Neumannske uendelige kjeden av måleapparater.

- Erwin Schrödinger, som var en av grunnleggerne av kvantemekanikken, har illustrert vanskelighetene med et tankeeksperiment:

- Problemet er at ettersom den radioaktive nedbrytingen er en kvantemekanisk prosess, må den oppfattes i pakt med kvantemekanikkens regler. Kvantemekanikken sier at det er først når jeg gjør en observasjon at prosessen kan finne sted ved at en av de to mulighetene, nedbryting eller ikke nedbryting, realiseres. Hvis katten dør så dør den nettopp når observasjonen skjer. I en hel time er den kvantemekanisk schizofren. Den befinner seg i begge tilstandene samtidig: den er både død og levende. Men dette strider jo mot vanlig logikk som sier at en eller annen gang i løpet av den timen gikk flasken i stykker og katten døde (hvis akkurat den muligheten ble real-

Vi har en tett kasse hvor en katt befinner seg. I kassen finnes også et radioaktivt stoff som jo tilhører mikroverden og som i løpet av en time med 50% sannsynlighet har avgitt et elektron. Når elektronet skytes ut fra det nedbrytende atomet, treffer den en elektronisk detektor som gir fra seg et signal, og som i sin tur forårsaker at en hammer slår i stykker en flaske med cyanid, slik at giften brer seg ut i kassen med den følge at katten ganske omgående dør.

- Ingen vet om katten er levende eller død før man kikker inn i kassen. Man vet ikke om den radioaktive nedbrytningen har funnet sted og medført kattens død.

isert.) Dette paradokset kalles for Schrödingers katt. Ingen har ennå kunnet løse problemet, som er en logisk konsekvens av kvantemekanikkens påstand at innen man gjør en måling, dvs i dette tilfellet åpner lokket på kassen og kikker inn, befinner alt der inne seg i to spøkelsesverdener: katt levende og katt død. Spøkelsesverdenene er hele tiden virkelige, selv om de ikke konkretiseres for oss før vi observerte noen av dem.

Nå, enn katten da? Kan den ikke selv ha gjort en observasjon slik at noe har hendt?

- Kanskje det. Men selv om den obs-

erverte kvanteprosessen, så er hele systemet i kassen merkelig nok i en hybrid situasjon for den menneskelige eksperimentatoren. En kvanteprosess der inne blir virkelig for ham først når han gjør en observasjon. Samtidig er situasjonen fortsatt hybrid (blandet/krysset) for alle andre. Ytterligere en person kan kontrollere den første personen. Men det hjelper ikke. Vi får John von Neumanns uendelige kjede.

- Kan den uendelige kjeden brytes på noen måte? En som mener dette er den amerikanske fysikeren Eugene Wigner. Han mener at menneskets bevissthet bryter kjeden, ettersom den menneskelige bevissthet ikke er del av den fysiske tilværelsen, men har en overgripende funksjon som ikke følger kvantemekanikkens regler. Wigner tror at vi må skille bevisstheten fra materien og den fysiske verden. Materie og bevissthet er på en eller annen måte komplementære egenskaper hos virkeligheten, men bevisstheten har en overgripende funksjon. Når jeg f.eks. løfter på lokket og titter på Schrødingers katt og får beskjed om dens skjebne, beror det på at min bevissthet har tvinget frem en beslutning. Denne beslutningen innebærer at jeg har stoppet von Neumanns uendelige kjede av observatører. Den hybride verden har opphørt å være hybrid, det ene av alternativene i f.eks. tohullseksperimentet konkretiserer seg og det andre er blitt null.

Hvis man nå som Wigner antar denne funksjonen hos bevisstheten løser kvantemekanikkens paradoks seg opp og verden blir mer begripelig.

- Ifølge Eugene Wigner influerer altså bevisstheten på en eller annen måte den fysiske verden. I sine mer filosofiske skrifter går han så langt som å anta at bevisstheten influerer den fysisk-kjemiske tilstanden i hjernen og i kroppen forøvrig. Han mener at kroppen innvirker på bevisstheten og omvendt. Det er matter over mind og mind over matter.

- I alle tilfelle har kvantemekanikken poengtert bevissthetens store og sentrale betydning for vår oppfatning av den fysiske verden.

Det synes faktisk å være slik at menneskets bevissthet på noen måte er en

primær aktør ved bestemmelsen av materiens og objektenes egenskaper. Det er bevisstheten eller vår viljeakt som gjør at en mulighet av flere konkretiseres.

- Nå kan man se på bevisstheten på to ulike måter. Ifølge modell 1 har den kun en lokal funksjon, er knyttet til den fysiske hjernen. Ifølge denne modellen bruker bevisstheten hjernen til å bryte von Neumanns uendelige kjede. Den andre modellen er at bevisstheten ikke er lokalisert, ikke befinner seg på et bestemt punkt i rommet og tiden. Støtte for denne modellen finnes f.eks. i en lang rekke observasjoner av paranormale fenomener, som synes å vise at bevisstheten ikke er rom- og tidsavhengig, ikke er begrenset i rommet og tiden. Disse observasjonene kan gi støtte for tanken at bevisstheten har en meget større frihet enn den kun lokalt fungerende hjernen, slik at bevisstheten ikke bare griper inn i hjernens funksjoner, men også på en eller annen måte direkte griper inn i måleapparatene og partiklenes egenskaper.

KILDE: Søkaren nr. 7/1985.

REFERAT: Sven Magnusson og
Göran Brusewitz

UFO-MØNSTRING MED KOMPLIKASJONER...

Den norske og svenske UFO-bevegelsen har i år sendt ut en innbydelse til "alle verdens" ufologer om å delta i en sammenkomst i Oslo vedrørende lysene i Hessdalen.

Nå er det jo langt å reise for mange og ditto kostbart. Derfor bør man kanskje ikke forbauses over at visse problemer later til å ha oppstått. Etter det vi hører har angjeldende hotell i Oslo nå for tredje gang fått melding om utsettelse - siste gang ganske lenge.

Red.

Den oppmerksomme iaktaker av vår samtid kan ikke unngå å bli slått av det nye, bisarre fenomen som kalles "det paranormale verdensbilde". Hvor utbredt dette er og om det har slått igjennom i vitenskapelige kretser eller bare er et forbigående motefenomen, er vanskelig å avgjøre.

Utdrag fra en lengre artikkel av Paul Kurtz. Artikkelen er bragt i sin helhet i bl.a. bladet Humanist nr. 6, juli 1982.

MANGE AV DEM SOM FØLER SEG TILTRUKKET AV ET PARANORMALT UNIVERS DEMONSTRERER EN ANTIVITENSKAPELIG, JA OKKULT MÅTE Å NÆRME SEG TINGENE PÅ. ANDRE PÅSTÅR AT DERES HYPOTESER ER BLITT "BEKREFTET I VITENSKAPELIGE LABORATORIER".

Alle synes å være enige om at de eksisterende vitenskapelige systemer ikke gir rom for det paranormale og at disse systemer enten må suppleres eller forkastes.

Utvilsomt finnes det i vår tid ennå mye ukjent land; likevel kan man ikke a priori (før man begynner å forske) søke å definere undersøkelsesenes rammebetingelser ved å hevde at noe er håpløst uforklarlig uansett hvilke vitenskapelige metoder som tas i bruk.

HINSIDES NATURLOVENE ?

Ved mange vitenskapelige undersøkelser er fysikalistiske eller reduksjonistiske forklaringer irrelevante og unyttige - f.eks. i mange sosialvitenskapelige studier der vi har å gjøre med institusjoners måte å fungere på, eller ved historiske studier der vi må analysere ideenes eller verdienes innflytelse på menneskelige forhold. Men dette betyr på ingen måte at slike fenomener er "paranormale"; for ideer og verdier har sin plass i naturens hierarki, på samme måte som blomstene, steinene og elektronene.

Uttrykket paranormal er imidlertid også blitt brukt innen parapsykologien når noe synes å motsi grunnleggende antakelser og prinsipper innen fysikken, biologien eller sosialvitenskapene, samt visse forventninger basert på dagliglivet og den sunne fornuft.

Paul Kurtz:

Er Parapsykologi en vitenskap?

C.D. Board har påvist en rekke prinsipper som parapsykologer ønsker å kullkaste:

A) at fremtidige begivenheter ikke kan påvirke nåtiden for de finner sted (reversert kausalitet) -

B) at en persons psyke ikke kan avstedkomme en endring i den materielle verden uten ved mellomkomst av en eller annen fysisk kraft eller energi -

C) at en person ikke kan vite hva som rører seg i en annens sinn uten å nyttiggjøre seg sine erfaringer og ved iakttagelser av den annens tale eller adferd; at vi ikke direkte kan vite hva som hender på fjerne steder i rommet uten gjennom en eller annen sansbar persepsjon eller energi som overføres fra hendelsen til oss -

D) at ulegemlige vesener ikke eksisterer i form av personer uten fysiske legemer.

Disse prinsipper er bygd opp på grunnlag av en stor mengde iakttagelser og bør ikke oppgis før det foreligger en overveldende mengde bevismateriale som gjør det mer rimelig å forkaste dem enn å beholde dem.

Disse prinsippene er ikke hellige og kanskje må de en dag modifiseres, men bare hvis empirisk bevismateriale gjør det nødvendig.

Over til neste side -

*Dersom det i lengden blir for kjedelig ... kan en jo ta et snev selv.
å løfte på bord og stoler....*

Naturligvis vil parapsykologene beskyldte skeptikeren for å være forutinntatt til fordel for et materialistisk eller fysikalistisk synspunkt og hevde at dette hindrer ham i å se på bevisene for psi eller på dets revolusjonerende implikasjoner. Dessverre har dette altfor ofte vært tilfelle, for enkelte skeptikere har vært uvillige til å se på bevismaterialet. Dette er uforsvarlig. Negativisme a priori er like klanderverdig som apriorisk ønsketenkning. På den annen side er en viss konstruktiv skeptisisme nødvendig i vitenskapen. Alt den konstruktive skeptiker ber parapsykologene om er genuin bekreftelse av resultater og teorier, hverken mer eller mindre.

Jeg ønsker å gjøre det klart at jeg ikke benekter den mulige eksistens av psifenomener, fjernkommunikasjon, prekognisjon eller PK. Jeg sier bare dette, at siden disse påstander motsier en vesentlig del av den eksisterende vitenskapelige kunnskapsmasse, må bevisene for dem være m e g e t s t e r k e dersom vi skal gå hen og modifisere våre grunnprinsipper – noe vi må være forberedt på å måtte gjøre. Men i henhold til hva vi hittil har sett, er det ytterst tvilsomt om så sterke beviser foreligger.

Dette uttrykket er blitt brukt på mange måter. Det må imidlertid ikke brukes på spirende forskningsprosjekter, som kanskje kan ha noe for seg. Men det kunne kanskje brukes på prosjekter som:

- A) ikke benytter strenge, eksperimentelle metoder i sine undersøkelser
- B) mangler en sammenhengende, kontrollerbar begrepsmessig ramme, og/eller
- C) hevder å ha oppnådd positive resultater, til tross for at deres kontrollprøver er høyst tvilsomme og at deres generaliseringer ikke er blitt bekreftet av nøytrale iakttakere.

Det eiendommelige ved saken er nettopp at det er så mange mulige feilkilder i de fleste observasjonene at hele bunten kan være verdiløs.

I nesten trekvart århundre har det vært slik. Er det gjort nye fremskritt? På tross av mange flere forskere er man ikke kommet særlig lenge.

EKSPERIMENTER SOM IKKE LAR SEG GJENTA

Hva så med resultatene ? Hypotesene som parapsykologene stiller opp, la de seg etterprøve ? Er de etterprøvd ? her er det også vidåpent for ulike meninger. Skeptikerne lar seg ikke imponere av det fremlagte materialet og hevder at parapsykologien ikke har verifisert sine påstander. Siden disse strider både mot de fundamentale prinsipper for vitenskapen og for den alminnelige erfaring, er det ikke nok å peke på en sammenstilling av data som er samlet inn i årenes løp. Materialet må være av en viss samlet kvalitet.

En kan ikke nekte for at visse personer i endel eksperimenter beviselige har vært i stand til å levere riktige gjetninger i tilfelle der tilfeldighetene har vært eliminert. Grunnproblemet er dog at eksperimentene IKKE LAR SEG GJENTA av andre forskere.

Enkelte vitenskaper kan fritas for kriteriet gjentagbarhet, men bare hvis resultatene ikke strir mot vitenskapelig begrepsdannelse.

Parapsykologene og deres kritikere er kommet til et dødpunkt. Skal de komme bort fra dette må løsningen komme fra bevismaterialet selv. Parapsykologene må snarest presentere sine påstander for de mest hardnakkede kritikere de kan finne. Det finnes en god del fenomener i naturen som vi ikke forstår og som burde undersøkes. Dessuten finnes det fenomener som vitenskapen ikke kan forklare, men som ikke motsier den. C.P. Snow sier:

Et meget stort antall av alle innrapporterte paranormale fenomener synes å vedrøre religiøse hysterikere, tåper eller bedragerere. Jeg har en bestemt grunn til å si dette så brutalt. La oss tenke oss hvordan en fornuftig og intelligent person ville ha handlet dersom han trodde at han var i besiddelse av ekte paranormale evner. Han ville innse at saken var av transcendental betydning. Han ville ønske å demonstrere sine evner overfor personer hvis mening ville bli godtatt av den intellektuelle verden. Hvis han var sikker på at han uten noen fysisk kraft kunne løfte et tungt bord flere fot opp i luften, eller sin egen kropp enda høyere, eller han kunne bøye en jernstang, da ville han ønske å bevise dette "hinsides enhver fornuftig tvil", som det heter i retts-salen. Derimot ville han ikke etablere seg som magiker eller illusjonist og gjøre taskenspillerkunster.

Dette er altså en innbydelse og en utfordring til parapsykologene om å legge sine resultater frem for det grunnligste team av skeptikere som kan oppdrives og få dem til å prøve deres påstander om det paranormale under de mest stringente prøvebetingelser. Hvis parapsykologene kan overbevise skeptikerne, vil de ha tilfredsstilt et vesentlig kriterium for genuin vitenskap: evenen til å få bekreftet hypoteser i et hvilket som helst laboratorium og under vanlige eksperimentelle betingelser.

Inntil de kan gjøre det vil deres påstander fortsatt bli betvilt av en stor mengde vitenskapsfolk.

~~~~~

MER OM

Pyramidene i Australia..

I DEN DANSKE UTGAVEN AV DET OKKULTE UNDERHOLDNINGS-
BLADET "DET UKENDTE" NR. 6/83 OG 5/84 HAR OFF-BEAT-
FORFATTEREN LEIF KJÆR EN ARTIKKEL OM PYRAMIDER I
AUSTRALIA. EN AV NIVFO-BULLETINS LESERE SENDTE OSS I
SIN TID ET BILDE SOM HAN ANGIVELIG HADDE TATT SELV
OG SOM SKULLE VISE EN SLIK PYRAMIDE. SAKEN ER OM-
TALT I NIVFO-BULLETIN NR. 1/85, SIDE 26.

Våre undersøkelser i Australia gjorde det ganske klart at det ikke fantes troverdige opplysninger til støtte for påstandene om at det skulle finnes pyramider der i landet. Dr. A.G. Wheeler ved Australian Skeptics var likevel interessert i å forfølge saken videre, bl.a. med henblikk på endel konkrete påstander i Leif Kjærs artikler, som lot seg etterkontrollere. Resultatene foreligger nå, og det er interessant å se hvor trofast off-beat-litteraturen er mot sin velkjente oppskrift:

FALSKE PÅSTANDER OG SITATFUSK

Vi skal ikke her bruke spalteplass på å trette våre lesere med noen enerverende gjennomgang av alle detaljer. Det får klare seg med noen typiske eksempler fra artiklene i Det Ukendte, sammenholdt med faktiske forhold.

I Det Ukendte nr. 5/84, under tittelen "Inka-murværk og pyramider i Australien" skriver Kjær:

- Senere, under en studiereise til USA, talte Marilyn Pye i New York med kulturanthropologen Mary Strong fra York College i New York....."

Dr. Wheeler: - Mary Strong er ikke kjent ved York College of Pennsylvania; dette er det eneste etablissement som kan ha samsvar med "York College, New York", som det refereres til i Leif Kjærs artikkel.

Videre fra Det Ukendte-artikkelen:

"EN BESYNDERLIG STENSKIVE -
Det er blitt gjort flere betydningsfulle og tankevekkende funn i forbindelse med Gympie-pyramiden. Utover kirkemuren ved Australias For-
ente Kirke skal her nevnes tre andre, nemlig funnet av en veldig, skive-
former sten"...

"Stenskvien fremtrer som en veldig diskos med en diameter på 2,44 meter."

Dr. Wheeler undersøkte med the Queensland Museum, som ble meget overrasket. Det ble slått fast at noen slik sten ikke finnes hverken i muse-
ets kjeller (hvortil Kjær påstår at den ble fraktet) eller andre steder.

Og videre:

"Arkeologen Bob McQueen, ansatt ved Queensland's departement for de innfødtes forhold (Queensland Departement of Aboriginal Affairs), har understreket at de innhugde figurer ikke er laget av de innfødte."

McQueen ble tilskrevet, og vi har her hans svarbrev av 1. februar i år til dr. Wheeler:

- Der finnes ingen støtte for påstandene om pyramider ved Gympie. Jeg har sett hverken stenvæggen eller statuen i Gympie-området. Jeg har ikke sett "solsteinen" som er beskrevet i avsnitt 27 i den medsendte artikkelen.

Kommentaren "de innhugde figurene er ikke laget av de innfødte" er ikke avgitt av meg. For å klargjøre denne saken: Det har ikke forekommet arkeologiske beviser, presentert for Archaeology Branch eller for meg personlig til støtte for påstandene fra Miss Pye eller andre om eksistensen av pyramider eller pyramidebyggere ..... i Australia.

Videre fra Kjær's artikkel:

"Tilbake i Australia ble Marilyn Pye kontaktet av Louis Guerara. Han kunne opplyse at de innhugde symbolene (solen og de to slanger) var identiske med solsymboler og slange, som var hellige for det folk han selv kom fra, nemlig La Tolita-folket."

"Louis Guerara har nå forsøkt å trekke inn flere mennesker i undersøkelserne, bl.a. Thor Heyderdal."

Brev av 25.mars i år fra Luis Guevara (Kjær staver navnet feil) til dr. Wheeler:

- Jeg har lest artikkelen du var så vennlig å sende meg, og i likhet med de øvrige personene som allerede har kontaktet deg så har også jeg blitt feilsitert og feilpresentert.

Jeg har intet kjennskap til de bevisene som er nevnt i artikkelen og jeg er ikke kvalifisert på dette området til å komme med noen påstander eller uttalelser av dette slag.

Forøvrig tror jeg at artikkelen rett og slett er et reklamenummer for en spekulativ bok som vil bli publisert av Mrs. Pye i nær fremtid. Det er meget foruroligende at folk er i stand til å lage reklamenummer til fordel for seg selv uten hensyn til konsekvenser eller problemer for andre mennesker.

# # #

Flere eksempler kunne nevnes, men de vi har tatt med skulle gi et tilstrekkelig inntrykk av hva off-beat-litteraturen serverer sine lesere. Og mange av disse leserne tar det hele for god fisk.

Det kan tilføyes at Leif Kjær også har vært i Norge og holdt foredrag. For et par år siden fikk vi tilsendt en plakett, som annonserer et "Fængslende foredrag om fortidens gåder" i Oslo den 23.- og 25.november 1983. Foredragsholder: Leif Kjær. *

MISKJENTE FORSKERE ?

"Amatørforskere har gjennom tidene hatt meget vanskelig for å få sine resultater anerkjent", lyder den første klagende setningen i Bjarno Finderups seneste bok: "Da universet kom nærmere". Deretter nevner han et antall kjettere, som alle fikk suksess med sine teorier. Underforstått skal det legitimere at forfatteren selv er et slikt miskjent geni.

Naturligvis vil der alltid være kjettere som får rett i deres oppgjør med tidens ortodoksi, men som Isaac Asimov skriver: "For hver av disse har det kanskje vært interne kjettere som tok fullkomment feil, hvis teorier derfor ikke lenger huskes og som ikke engang blir nevnt i en fotnote i historiebøkene - eller hvis de ble nevnt er det for annet, ikke-kjettersk arbeide."

Bjarno Finderup er astroarkeolog, og "medstifter av det videnskabelige selskap Tut-Ankh-Amon Instituttet, som består av en rekke av landets førende astro-arkeologer." Finderup har tidligere utgitt "Hieroglyfferne var hermeneutiske".

I sin nye bok slår Finderup fast at astro-arkeologene på bakgrunn av 10 til 15 års forskning har sikkerhet for følgende:

1. Mennesket har i fortiden hatt besøk av gjester fra rommet (himmelen).
2. De kjente til avansert teknologi for tusener av år siden.
3. Våre historiebøker trenger i aller høyeste grad å bli revidert.

Disse tre punktene er stort sett en sammenfatning av hva astro-arkeologenes store forbilde - Erich von Däniken - alltid har hevdet.

Finderups bok er som den slags bøker flest: et vell av enkelt-"beviser", løsrevet fra deres sammenheng og koblet til odiøse kildeangivelser hvor det er beleilig - et siksak-krysstokt gjennom tidsaldre og kulturer. Påstander om at våre forfedre kjente til elektrisk lys, radiokommunikasjon, atomkraft, laservåpen og romfart - for å nevne et utvalg. Denne teknologien hadde våre forfedre fra besøkende fra andre kloder - det var de selv for

dumme til å finne ut av.

Dette er alt sammen hørt og lest før. Astro-arkeologi er også gjentakelsen kunst. Derfor finner jeg Finderups bok ganske likegyldig. Det mest spennende er sånn sett en etterskrift av Frede Melhedegaard, og som sier noe om astro-arkeologiens selvforståelse og holdninger.

Om sin fagfelles bok skriver Melhedegaard slik:

"...Bjarno Finderups nye bok er enda et viktig bidrag til å øke forståelsen for at skrivebordsforskernes detektivarbeide kan være fruktbart. Så fruktbart at det kanskje kan bli det "verktøy" som kan skape orden i det destruktive kaos verden etter hvert har rotet seg inn i. Ingen har i øyeblikket mot eller midler til å hugge den gordiske verdensknute over. Kanskje denne astro-arkeologiske forskning kan bli det "sverd" som løser knuten og grer trådene ut, før det er for sent." (s.196)

Ennå en gruppe mennesker som mener at de kan redde verden ! De tallerkentruende, Jehovas vitner, TM og mange andre kan hilse dem velkommen i klubben.

Melhedegaard benytter ennå en gang anledningen til å hylle Erich von Dänicken. Sistnevntes suksess som astro-arkeologiens far, skyldes at han i et lettfattelig språk fortalte de alminnelige borgere at de godt kunne droppe sin skolelærdom. I stedet burde de sette sin lit til de selvlærte, som har lettere for å tenke fritt og logisk og dermed se tingene ut fra flere synsvinkler - for nå fritt å sitere noen holdninger fra Bjarno Finderups innledning. For nettopp det at man er uskolert betraktes av danske astro-arkeologer som en stor dyd.

Finderups bok vil utvilsomt falle i god jord hos hans losjebrødre, samt lesere av blad som UFO Kontakt og Det Ukendte, de førende underholdningsblad på den danske off-beat-scene. Men bortsett fra det så venter vi stadig på astro-arkeologens ultimative bevis, kanskje presentert i en bok med tittelen: "Tut-Ankh-Amon roterer i sin grav".

SKEPTICA nr. 1/1985 (Willy Wegner)

*****

LØGN OG LATIN I HELSEKOST

STORT SETT INGEN FORSKJELL PÅ ALMINNELIG MAT OG HELSEKOST.

I en rapport utarbeidet av Bente Elsborg Jensen og Torben Leth (160 sider) fremgår det at forbrukerne stort sett blir holdt for narr for egne penger, hvis man satser sin ernæringsbevissthet på helsekostens velsignelser. Man blir ikke sunnere, bare fattigere.

Hva angår innholdet av sprøytemidler, tungmetaller, nitrit og nitrat viser rapporten at det stort sett ikke er noen forskjell på alminnelig mat og helsekost. Du får altså ikke en renere vare ved å kjøpe den i en helsekostbutikk.

Er man slave av urtete kan man gjemme bort forventningene. I 18 av i alt 22 undersøkte urter var det sprøyterester. I noen av de 22 til og med ulovlige urter.

Piller som er tilsatt vitaminer eller mineraler skal alltid meldes til Næringsmiddelkontrollen, men dette blir gjort bare for halvpartens vedkommende. Og av de ikke-meldte produktene holdt kun hver femte pille hva deklarasjonen lovet. Altså grov villedning av forbrukerne. Det er det som kalles løgn på dansk (og på godt norsk - red.) Et slående eksempel:

Levnedsmiddelstyrelsen har i rapporten analysert et legemiddel bestående av urter. Etter deklarasjonen inneholdt det 8 av slaget. Det var riktig nok - men det var bare ikke de 8 Styrelsen fant ved den farmakologiske analysen. Den fant 8 helt andre, inklusive det forbudte liljekonval.

Rapporten ligner et helstøpt verk og kan kjøpes i bokhandelen for en 50-lapp. Hvor mye forbrukerne kan glede seg over den er en annen sak. Ikke et eneste produkt, ikke et eneste av bransjens grå firmaer er nevnt ved navn.

Helsebransjen i et nøtteskall: Likegyldigheter, lovovertridelser og en ubrutt rekke av villedende opplysninger.

KILDE: Extra Bladet 30.10.

MARTIN GARDNER:

"ANSIKTET PÅ MARS"

Har du lest NIVFO-Bulletin for 1982 ? I nr. 3 finnes en omtale av denne saken, med "ansiktet" som forsidebilde.

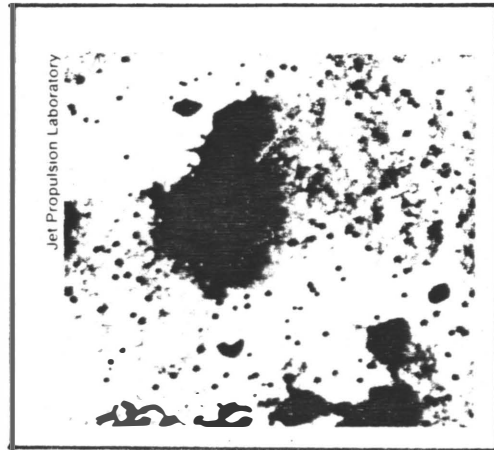
Omtalen var basert på en fantasi-full artikkel i Examiner for 27. april 1982, hvor det bl.a. heter:

"Nye indisier for at et kjempe-messig ansikt på Mars er blitt laget av en fremmed sivilisasjon er avdekket av fotoeksperter som arbeider for NASA. De sier at ansiktet er for detaljert til å ha blitt laget av naturkrefter.

Det uklare fotografiet ble helt ignorert av romeksperter da det ble tatt 200 miles over Mars og sendt tilbake til jorden av Viking-sonden. NASA beskrev det som uvanlig, men formet av naturlige fjellformasjoner. Forstørret og klaret ved hjelp av en ny computerteknikk viser bildet en panne, nese, kinn, øyehule og øyeeple. Noe som ser ut som hår eller kantene av en romhjelm, rammer inn en side av ansiktet."

Coral Lorenzen ved APRO, Arizona (en kjent UFO-organisasjon) sier: - I mange år har jeg følt at det er en eller annen forbindelse mellom Mars og fremmed intelligens, da det er dokumentert at man får flere UFO-rapporter når Mars er nærmest jorden. Jeg tror at om ikke Mars var bebodd i fortiden blir den brukt av en sivilisasjon som stasjon under romreiser. Det er fullt mulig at ansiktet enten ble laget for deres egen fornøyelse, eller som et vink til oss om at de er der. Legg også merke til at det finnes flere likheter mellom ansiktet på Mars og det ansiktet som er innprentet i Turin-kledet"... (Jmfr. 3/84.)

Fantasien hos ledelsen av verdens eldste UFO-organisasjon er det så visst ikke noe å utsette på.

Ansiktet på Mars, fotografert av Viking 1 orbiter i juli 1976. Det har en diameter på 1 mile. Skygger i klippeformasjonen gir illusjon av en nese og munn. Endel av illusjonen skyldes også selve bildeoverføringen, ifølge The Jet Propulsion Laboratory. Jmfr. de mange svarte prikkene på bildet.

Som enhver vil ha sett kan skyer ofte ta form av dyre- og menneske-ansikter. Det samme gjelder fjellformasjoner. Jmfr. f.eks. The Great Stone Face i White Mountains, New Hampshire. På venstre og høyre side av lønnebladet på det canadiske flagg kan du se ansiktene til to menn (liberal og konservativ ?) som diskuterer med hverandre. For noen tiår siden måtte den canadiske dollarseddelen omarbeides fordi ansiktet til en demon sto frem i dronningens hår like bak hennes venstre øre.

Denne tendensen hos kaotiske detaljer til å forme mønstre som ligner på kjente ting er ansvarlig for en av

de mest absurde bøker som noen gang er skrevet om reklame: Subliminal Seduction, av journalisten Wilson Bryan Key (Prentice Hall, 1973)

Senere har UFO-entusiaster boltret seg i denne leken med skjulte bilder når det gjelder månen og Mars. De stirrer på tusenvis av fotografier av kraterstrødde overflater inntil - aha ! - de finner noe som kunne tyde på tilstedeværelsen av fremmede skapninger. I 1953 f.eks. oppdaget engelskmannen H. Percy Wilkins noe som lignet en bro på månen. Frank Edwards skrev om den i *Stranger than Science* (1959), og UFO-fantaster slo straks fast at dette var bevis for liv på månen. Den kjente UFO-logen Donald Keyhoe fortalte i *The Flying Saucer Conspiracy* (1955) at spektroskopiske analyser hadde identifisert metallet i broen ! Da astronomen Donald Menzel sa at han ikke kunne se denne broen kalte Keyhoe han for en "army stooge", som samarbeidet med regjeringen i den gigantiske sammensvergelsen om å hemmeligholde sannheten om UFOene.

Videre har vi de mystiske spirene eller monolittene på månen. Fotos fra 1969 av måne-overflaten viste noen objekter som kastet så lang skygge at ufologer fastslo at de måtte være raketter eller radioantenne - i det minste n o e som var bygget av fremmede. Spirene viste seg imidlertid å være helt ordinære kampestein. De lange skyggene fremkom ved at sollyset traff dem i ekstremt lave vinkler.

Det å se slike anomalier på Mars har vært vanlig helt siden teleskopet kom. Percival Lowell fant den røde planetens overflate så oversådd med kanaler at han skrev tre bøker om hvordan marsianerne bygget kanaler for å bringe vann fra polregionene utover den opptørkede kloden. I dag vet vi selvfølgelig at kanalene bare var en illusjon. Men dessverre har dette ikke avskrekket tilsynelatende intelligente mennesker fra lignende selvbedrag.

Her og der på Mars finnes formasjoner av byggverkslignende strukturer. "Har NASA fotografert ruinene av en gammel by på Mars ?" spør overskriften til en artikkel i *National Enquirer* for 25. oktober 1977. Et fotografi av en region

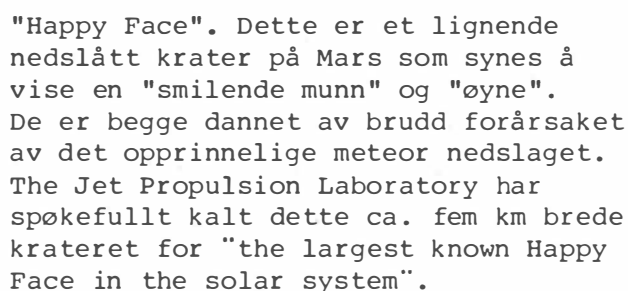

nær Mars'sydpol viser en serie av firkantede formasjoner kalt "Inca City" fordi de assosieres med ruinene av en indiansk landsby.

Det var i 1977 at elektroingeniøren Vincent DiPietro kom over et foto tatt året før av Viking-sonden som gikk i bane rundt Mars. Til å begynne med trodde han at det var en forfalskning. Bildet viste et bemerkelsesverdig menneskelignende stenansikt omtrent en mile bredt. NASA frigav bildet kort etter at det ble tatt, og vitenskapsmenn fremholdt at det var en naturlig formasjon. Men DiPietro tror ikke det. Sammen med computereksperter Gregory Molenaar gav han i 1982 ut en bok på 77 sider - *Unusual Martian Surface Features* - om resultater som var oppnådd ved å anvende computerteknikk på bildet for å få frem detaljer. (Såkalte imageenhancement.) Forfatterne sier at ansiktet kan ha blitt til ved erosjon, men har mistanker i annen retning.

Vest for ansiktet, i skyggen av en pyramidelignende formasjon, finner man "inca-byen" med en avenue som går frem til ansiktet. (Se *Omni*, mars 85) Skeptikere har pekt på at den såkalte pyramiden er mye mer uformelig enn de pyramidelignende strukturene man finner hos naturlige klippeformasjoner i Arizona.

La en "synsk" boltre seg en times tid med ideer og tips om hvor en savnet person befinner seg. Det er uunngåelig med noen heldige treff når og hvis vedkommende blir funnet. Men hvis du ikke har opptak av alt hun fortalte til politiet, hvordan kan du avgjøre hennes treffsikkerhet ? Jane Dixons få gode hits kan virke imponerende inntil du får se listen over hennes tusener av formidable feiltakelser.

The Magic Numbers of
Dr. Matrix. (Prometheus, 85)

58

DET VAR ET USEDVANLIG SYN som møtte politiassistent L. Prier Jensen fra politistasjonen ved Rødby Færge i Rødbyhavn på Lollands sørkyst, da han tirsdag ettermiddag den 21.mai rettet prisme-kikkerten mot luftrommet over Østersjøen. Han fikk øye på en svart, glinsende, avlang gjenstand som nærmest hadde form som en sigar. Meldingene om gjenstanden var gått inn til politistasjonen i Rødby, som straks rapporterte videre til stasjonen ved Rødby Færge. På dette tidspunkt, kl. 13.40, var gjenstanden blitt iakttatt en stund av noen gutter i Rødbyhavn.

Da politiassistenten Prier Jensen iakttok gjenstanden i sin prismekikkert skjønnte han at gjenstandens lengde var ca. 2-3 meter og at den var ca. 2 km ute over Østersjøen. Høyden var mer vanskelig å bedømme.

Denne dagen var det en større NATO-flyøvelse i gang over Danmark. Så da gjenstanden kanskje kunne sjenere flytrafikken, underrettet man straks Flyvertaktisk Kommando i Karup.

Vakthavende i Karup avviste at det observerte hadde noe å gjøre med flyøvelsen, men turde ikke spå om hva det kunne være for noe. Han gjorde dog samtidig oppmerksom på at det ofte kunne forekomme at tørre vinder løfter et eller annet opp i luften. Ingen piloter eller sjøforsvaret ved Langeland hadde observert noe uvanlig, og vakthavende i Karup avviste likedan at det kunne være tale om ballong

med måleutstyr.

Da gjenstanden ikke lenger kunne sees fra Rødbyhavn, kjørte politiassistent Tage Møller, Rødby, strekningen fra Rødbyhavn til Kramnitze, ca. 8-10 km. vest for Rødbyhavn. Han kunne dog ikke få øye på gjenstanden.

Via døgnrapporten på politistasjonen nådde opplysningene om observasjonen frem til dagspressen, hvor det lokale dagbladet Ny Dag bragte et stort oppslag på forsiden, den 22.mai om iakttagelsen av den mystiske gjenstanden. Dagen etter hadde også Ekstra-bladet en omtale av saken, dog i ganske ironiske vendinger hva politiets innsats angikk. Her skal tilføyes at det absolutt ikke var noen grunn til å klandre politiet for dets opptreden i denne saken - tvert imot. Man

gjorde det som var helt korrekt, nemlig å underrette luftfartsmyndighetene i forbindelse med den flyøvelsen som pågikk. SUFOIs kontakter til lokale flyplasser i Nakskov og Maribo, samt kystvakten ved Albuen vest for Nakskov, gjorde det snart klart at de lokale vind og værforhold stemte med at gjenstanden kunne være en eller annen form for ballong som beveget seg avsted i vindretningen.

Etter å ha snakket med impliserte politifolk er det ikke lenger tvil om at det observerte objektet var en såkalt "Solar Zep-pelin". Den er nærmest å sammenligne med en lang pose laget av tynn, svart plastfolie. Den er ca. 3 meter lang og har en diameter på ca. 50 cm. Den er laget i Vest-Tyskland og koster DM 5,80. Når denne posen fylles med luft ligner den en lang, svart pølse. Hvis posen legges i solen vil denne varme opp luften i posen

Politifolk så UFO over Østersøen

RØDBYHAVN • Politibetjentene ved stasjonen i Rødbyhavn observerende i går ettermiddag en mystisk flyvende gjenstand ca. 10 kilometer ute over Østersjøen. Anmeldelsen var kommet til stasjonen i Rødby, der straks underrettede stasjonen i Rødbyhavn.

**DEN VAR SORT OG GLINSENDE
OG HAVDE FORM SOM EN CIGAR**

En gruppe gutter i Rødbyhavn hadde i går ettermiddag observert en svart, glinsende, avlang gjenstand som nærmest hadde form som en sigar. Meldingene om gjenstanden var gått inn til politistasjonen i Rødby, som straks rapporterte videre til stasjonen ved Rødby Færge. På dette tidspunkt, kl. 13.40, var gjenstanden blitt iakttatt en stund av noen gutter i Rødbyhavn.

Da politiassistenten Prier Jensen iakttok gjenstanden i sin prismekikkert skjønnte han at gjenstandens lengde var ca. 2-3 meter og at den var ca. 2 km ute over Østersjøen. Høyden var mer vanskelig å bedømme.

Denne dagen var det en større NATO-flyøvelse i gang over Danmark. Så da gjenstanden kanskje kunne sjenere flytrafikken, underrettet man straks Flyvertaktisk Kommando i Karup.

Vakthavende i Karup avviste at det observerte hadde noe å gjøre med flyøvelsen, men turde ikke spå om hva det kunne være for noe. Han gjorde dog samtidig oppmerksom på at det ofte kunne forekomme at tørre vinder løfter et eller annet opp i luften. Ingen piloter eller sjøforsvaret ved Langeland hadde observert noe uvanlig, og vakthavende i Karup avviste likedan at det kunne være tale om ballong

med måleutstyr.

Da gjenstanden ikke lenger kunne sees fra Rødbyhavn, kjørte politiassistent Tage Møller, Rødby, strekningen fra Rødbyhavn til Kramnitze, ca. 8-10 km. vest for Rødbyhavn. Han kunne dog ikke få øye på gjenstanden.

Via døgnrapporten på politistasjonen nådde opplysningene om observasjonen frem til dagspressen, hvor det lokale dagbladet Ny Dag bragte et stort oppslag på forsiden, den 22.mai om iakttagelsen av den mystiske gjenstanden. Dagen etter hadde også Ekstra-bladet en omtale av saken, dog i ganske ironiske vendinger hva politiets innsats angikk. Her skal tilføyes at det absolutt ikke var noen grunn til å klandre politiet for dets opptreden i denne saken - tvert imot. Man

som deretter vil stige tilværs. Den vil holde seg svevende i luften i en eller annen høyde hvor det er likevekt med de omgivende luftlag.

Jeg har selv et eksemplar av en slik "Solar Zeppelin" liggende, og som jeg har eksperimentert med adskillige ganger. Jeg fikk den foræret av Hans Jürgen Köhler fra den tyske UFO-organisasjonen CENAP.

I Vest-Tyskland har "Solar Zeppeliner" ofte vært årsak til UFO-observasjoner. Tilsynelatende er dette et av de første tilfellene hvor leketøy av dette slag har vært årsak til en UFO-iakttagelse i Danmark.

Ole Henningsen

KILDE: UFO-NYT 4-5/85.

*****

HALLUSINASJONER HOS GISLER

I litteraturen finnes beskrevet en rekke tilfeller hvor gisler av en eller annen art har hatt hallusinasjoner. Man har undersøkt 30 tilfeller som involverte 31 gisler, deriblant krigsfanger, ofre for voldtekt, kidnappede, ofre for terrorisme, røveri-gisler og "UFO-bortførte".

Ofrene ble inndelt etter tilstedeværelse av isolasjon, synsberøvelse, begrensninger i bevegelsesmuligheter, fysisk overlast og trusler på livet. For 8 ofre var disse omstendighetene tilstrekkelige til å produsere visuelle hallusinasjoner, som strakk seg

helt fra enkle geometriske figurer til komplekse hukommelsesbilder. De øvrige 23 ofrene, som ikke opplevde isolasjon og trusler på livet, hadde ikke hatt hallusinasjoner.

Et typisk tilfelle involverte en 18-år gammel kvinnelig student, som ble kidnappet og holdt som gissel. Hun ble bakbundet, fikk bind for øynene og nektet føde, vann og toalettsaker, samt med mellomrom truet på livet. Hun så uklare lysglimt for øynene og små dyr og insekter i utkanten av synsfeltet. Etter hvert som hun ble overfølsom, hørte hun merkelige lyder og hvisking. Da hun hørte kraftige lyder trodde hun at hennes kidnappere kom for å drepe henne. På dette tidspunkt var det som om hele hennes liv passerte forbi som en lysbildeserie. I virkeligheten stammet lydene fra politiet som kom for å

URI GELLER SLÅR TIL IGJEN

For drøyt ti år siden forbløffet Uri Geller TV-seere over hele verden med å bøye skjeer. Han ble mangemillionær i løpet av noen få måneder. Så trakk han seg tilbake av "personlige grunner". Dette er ganske utførlig omtalt i NIVFO-Bulletin i år, slik at leserne vil kjenne til de faktiske forhold.

Nå har "Luri", som han gjerne blir kalt, dukket opp igjen og hans publikum later til å være like forbløffet over miraklene. Dette er slått opp i Express nr.5/85, hvor man kan lese om de forskjellige numrene han utførte i England under sitt come back.

Vi hadde tenkt å kontakte bladet om dette, men da neste nummer av Express dukket opp skulle det vise seg unødvendig. Vår gamle venn Jan Krosby hadde allerede gjort jobben og det til gangs. Her avslører han nok en gang Gellers triks, og viser en rekke "mirakler" uten hjelp av "kosmiske krefter".

- Uri Geller er ikke i besiddelse av overnaturlige evner. Han er en tryllekunstner med mentalisme som spesialområde. De fleste av triksene hans kan også jeg utføre, og jeg har aldri følt noen kosmisk stråling fra verdensrommet. Jeg jukser - akkurat som enhver annen tryllekunstner !

Krosby lærte seg knepet med å bøye skjeer lenge før Geller ble tørr bak ørene. Han forklarer:

- Men det er ikke først og fremst på disse - mer tekniske feltene - Geller har gjort seg bemerket. Han benytter seg gjerne av massepsykose memoteknikk og et uvanlig stort antall medhjelpere.

- Mannen er farlig og må stoppes! Enkelte svake sjeler oppfatter ham som Jesus. I Danmark døde to barn, fordi moren sluttet å gi dem insulin mot sukkersyke. Hun var sikker på at Gellers allmektighet passet

NIVFO

bulletin

NR.1-85

TRINIDADE-SAKEN

VG-UFO'EN

URI GELLER

SANNHETEN OM

SEN VEDSENSEKEMPE L'JESSEKEMPEKEMPE
VED TRINIDADE I 1956
URI GELLER
JESSEKEMPEKEMPEKEMPEKEMPEKEMPE
KEMPEKEMPEKEMPEKEMPEKEMPEKEMPE
KEMPEKEMPEKEMPEKEMPEKEMPEKEMPE

Jan Crosby argumenterer overbevisende mot Uri Gellers «mirakler», og mener mannen er direkte «farlig» ...

på familien. Et gammelt urverk hadde nemlig begynt å gå hjemme hos henne under en Geller-seanse på TV.

- Mange er kanskje for unge til å huske hva Uri Geller virkelig stelte i stand over hele verden. Ved hjelp av noe så banalt som massepsykose klarte han å stelte i stand massehysteri både i Danmark og Tyskland. Det forteller ikke bare noe om Geller og de mekanismene som settes i sving, men også om den proffesjonelle kynismen som ligger bak.

- Bild-Zeitung, med et opplag på flere millioner, også kalt Europas største avis for analfabeter, ville lage et forsøk med Geller som "telefonsvarer" i redaksjonen. En husmor ringte og sa at hun var så tynn i håret og lurte på om Geller kunne hjelpe henne. "Gni det inn med rå eggeplommer. Det gjør jeg! svarte Geller.

- I Danmark var det verre, da Billed-Bladet gjorde et lignende forsøk. Lesere som var syke, fikk beskjed om å konsentrere seg om sin sykdom, så ville

Idag er Uri Geller mangemillionær. Her med kona Hanna (34) og de to barna Natalie (3) og Daniel (5). Legg merke til pappas øyne!

de bli friske igjen. Forutsatt at de kunne ta imot hans telepatiske utstråling. Mange følte seg faktisk friskere. Bladet hadde på dette tidspunkt et opplag på 365 000. De helbredede ringte inn, men samtidig ble adskillig flere psykisk nedbrutte, fordi Geller hadde sviktet dem.

* * *

Uri Geller ble som vi vet avslørt for en ti års tid siden. Dette spilte naturligvis liten rolle for de troende, som nekter å akseptere at tryllekunstner ikke er overnaturlige, dersom de utføres av Uri Geller. Nå er han altså kommet tilbake for å bløffe nye millioner og tjene nye millioner.

La oss imidlertid være klar over at Geller bare er én av mange som vet å utnytte folks godtroenhet og behov for mirakler. Jmfr. astrologi, kvakksalveri og alt det andre som florerer og trives som ugress.

Dansken Leif Kjær er etter hva vi hører på trappene igjen med en ny bok, bl.a. om de australske pyramidene som ikke finnes. Den vil nok selge godt.

Men det finnes da også lyspunkter. "Det Ukjente" er nå nedlagt, og det nye ukemagasinet "Blitz" likeså.

Kanskje noen begynner å få opp øynene ?

DYRENES LIV ETTER DØDEN

I Skeptical Inquirer (IX:1, s. 20-21) refereres en ny utvikling på det paranormale området. Det er tidsskriftet Inner Light som stiller spørsmålet: "Finnes det et liv etter døden for din elskede hund, katt eller kanarifugl? Svaret blir positivt. Troverdige vitneskildringer gjengis. "Min hund bjeffet fra andre siden av graven", forteller et av vitnene.

Konkurrenttidsskriftet National Enquirer betaler \$100 for beretninger som viser at husdyr har paranormale evner. Ytterligere et tidsskrift, National Examiner, har blandet seg i leken. Der presenterer man dr. Radj Potel fra Calcutta, som gjelder som "ledende psykofysiker". Ifølge ham stammer ca. 20% av våre hunder og katter fra utenomjordiske dyr som først kom til jorden for mer enn 50 000 år siden fra Pleiadene. (En stjernehop ca. 400 lysår fra oss.)

Om ditt husdyr har paranormale evner, om det instinktivt kan forstå deg, eller om det har en nesten menneskelig personlighet, så stammer det trolig fra Pleiadene, ifølge dr. Potel.

For min egen del undres jeg om ikke endel husdyr kan stamme ned fra nærmere planeter. Hvorfor tales det ellers så mye om mars-katter ?

FOLKVETT nr. 2/1985. SOH

Ved årsskiftet

De som har lest flere årganger av NIVFO-Bulletin vil vite at vi siden 1981 har behandlet en rekke emner definert som pseudovitenskap. Dessuten at disse er blitt fulgt opp i senere nummer ettersom nye opplysninger har kommet til.

Det finnes nok av litteratur på dette området. Fra omstridt faglitteratur som beveger seg i vitenskapens grenseland mellom seriøs nytenking og spekulativ bløff, til kulørte hefter og foreningsblad, hvor man skriver av hverandres mer og mindre fantastiske historier. Massemedia har gjerne bakket opp pseudovitenskap og overtro med ukritisk omtale.

I den danske Weekendavisen for 6.mai 1982 skriver Anders Munck under overskriften "Foragt for hederlighet":

"Det er som om vår kultur er i ferd med å revne i to deler, som fjerner seg mer og mer fra hverandre. Denne form for suveren forakt for hederlighet med det man skriver kommer i disse år til orde i voldsomt økende omfang, og den blir mottatt med begeistring av et stadig større publikum. I den motsatte enden av kulturens spektrum gjør vitenskapen store landevinninger, og vitenskapsteoretikerne sitter og foretar den ene finpussen etter den andre av vitenskapens åndelige verktøy, alt mens offentligheten gjesper av kjedsommelighet. Hva er alt dette for noe? Disse så overmåte populære bøkene skal visstnok tas dypt alvorlig. Ikke for deres pålydende, men som signaler om at det holder på å skje noe uhyggelig i og med vår kultur."

- Men det må da finnes seriøst interesserte, vil noen si. - Verden huser ennå mange uløste gåter, og det er vel naturlig å undres og lete etter svar?

Utvilsomt! Men dette er nærmest det motsatte av tranen til ukritisk å konsumere ubekreftede historier og

påstander, som dyrkes i organiserte subkulturer og sprøytes ut på markedet utelukkende for å tjene penger.

Det som trengs er en kritisk vitenskapelig gransking av disse emnene, hvor et eventuelt signal kan skilles ut fra støyen. Et slikt signal vil på ingen måte bli holdt tilbake for våre lesere.

Noen av de emnene vi har tatt for oss er så åpenbart falske at ytterligere omtale er overflødig. Andre igjen krever oppfølging og nye emner vil bli tatt opp i tiden som kommer.

"UFO-SYNDROMET"

Som en vil se har vi tatt konsekvensen av et uttalt ønske fra lesernes side om mer UFO/UAP-stoff. I den anledning har vi også startet en serie med såkalte "klassikere", dvs. UFO-historiens mest kjente tilfeller. Dette kan være av spesiell interesse også fordi de i høy grad har vært med på å forme de interessertes oppfatninger av UFO-spørsmålet. Dessuten heter det seg at ufologer verden over akkurat nå gjør mange interessante oppdagelser: Myndighetenes UFO-arkiver er blitt mer tilgjengelige, og i Sverige har man "funnet" det lenge savnede arkivet med rapportene om "spøkelsesrakettene" fra 1946. I Australia har ufologen Bill Chalker som den første fått adgang til flyvåpenets UFO-arkiver.

Et meget populært innslag på det overnaturliges marked er for tiden "ildgang". I USA hover man inn store summer ved å spasere barføtt på glødende kull, samt undervise i denne "åndens seier over materien". I neste nummer vil vi belyse fysikken bak fenomenet.

Vi står foran et nytt årsskifte, og dermed også spørsmålet om det er nødvendig å sette opp prisen på bladet, eller kutte ned på antall sider. Noen har måttet gjøre begge deler. NIVFO-Bulletin vil holde samme pris og sidetall i året som kommer.

GODT NYTT ÅR !

*****